

Giới thiệu Chỉ Yêu Mình Sesshoumaru

Truyện Chỉ Yêu Mình Sesshoumaru kể về ở thời đại Chiến quốc chiến tranh loạn lạc, yêu ma trong ngôn tình hoành hành, cần phải có sức mạnh thể nào mới có thể bảo vệ tính mạng, tìm đường trở về?

Trải qua năm tháng đằng đẵng, lòng tốt dần dần biến mất, chỉ còn lại duy nhất cảm giác lạnh lùng.

Mà người, không biết từ khi nào đã trở thành tia âm áp duy nhất trong lòng ta. Thì ra, xuyên không về 500 năm trước chỉ là để gặp người — Sesshoumaru! Mời các độc giả theo dõi truyện.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Mình Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên Không.

“Ánh sáng và bóng tối, ở thời đại Chiến quốc chiến loạn khó phân, chúng ta kết bạn cùng tìm Ngọc Tứ Hồn, quay về 500 năm trước. Dựa vào vài mảnh Ngọc Tứ Hồn nhỏ bé mà thay đổi vận mệnh hiện tại, đồng thời thời đại Chiến quốc — Inuyasha...”

~~~~~
“Tớ đã về.”

Lí Phi Phi vừa trở lại phòng ngủ, liền thấy Tiêu Lăng Nguyệt lại ngồi ở máy tính trước bàn xem bộ phim hoạt hình có chút ngây thơ kia. Rõ ràng là 20 đầu tuổi rồi, mà cả ngày còn đắm chìm trong tiểu thuyết với hoạt hình, không đi dạo phố, cũng không gặp bạn trai, toàn bộ từ trên xuống dưới là bộ dáng trạch nữ, uống phở cả một bộ mặt thanh tú của cô. Nói thật, cô đúng là không hiểu nổi Tiêu Lăng Nguyệt này, nói cho cùng vẫn là bạn cùng phòng, quan tâm một chút vẫn là đương nhiên.

Tùy ý ném găng tay lên trên giường, Lí Phi Phi vừa nói vừa bước đến gần, che màn hình vi tính của người nào đó không có chút phản ứng.

“A, Phi Phi, cậu về rồi?” Nhìn thấy màn hình trước mắt bị người khác che mất, Tiêu Lăng Nguyệt mới phát hiện trong phòng ngủ không chỉ có một mình mình, ngẩng đầu hơi kinh ngạc nhìn lại cô.

“Đại tỷ, người quên luôn cả ta thật rồi!” Bất đắc dĩ trợn trắng hai mắt nhìn cô, Lí Phi Phi tức giận nói, “Chỉ bằng một ngày đẹp trời nào đó, cậu cũng giống như trong tiểu thuyết xuyên không vào cái loại hoạt hình phi lí kia, cho cậu xem đã luôn!”

“Ủm?” Vô tội trừng mắt nhìn, Tiêu Lăng Nguyệt cười yếu ớt, “Cứ cho là xuyên không, cậu cũng không phải không biết tớ là một con lười, chỉ chờ tốt nghiệp rồi tìm một nơi phân công công tác tốt, sau đó bình yên sống nốt quãng đời còn lại.” Huống chi xuyên không từ trước đến nay đều là tình cảnh chỉ có trong tiểu thuyết mới xuất hiện.

Như vậy, Lí Phi Phi gật gật đầu tán thành, “Nếu kẻ đầu heo lười như cậu mà có thể xuyên không, ông trời nhất định là mù mất!”

Chỉ có điều, có một số việc không ai có thể nói trước được!

Ánh sáng mặt trời xuyên qua khe hở trên tán cây cổ thụ chiếu xuống mặt nàng làm Tiêu Lăng Nguyệt khó chịu nhăn đôi mi thanh tú, giẫy dụa một phen, cuối cùng đánh không lại ánh sáng chói mắt, bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Mà khi thấy rõ khung cảnh trước mắt, nàng không khỏi hoa hai mắt. Rừng cây rậm rạp cao lớn, mặt cỏ xanh biếc, cách đó không xa còn có một cái giếng cổ cũ kĩ. Từng tia sáng mờ xuyên qua tầng mây in bóng trên cỏ, mấy chú bướm trong rừng bay lượn chơi đùa trong bụi hoa.

Này, đây là đâu?! Những người khác đâu, tại sao còn chưa tìm mình?

Ở trong núi rừng yên tĩnh, không khỏi cảm thấy hoảng hốt, Tiêu Lăng Nguyệt run run sờ về phía túi tiền, phát hiện bên trong trống không. Đúng rồi, hôm nay nàng đem đi động quảng vào trong ba lô, cũng không có mang theo bên người. Mà cái túi kia từ lúc lần xuống triển núi không biết đã bay đi phương nào rồi.

Hiện tại nên làm gì bây giờ?

Đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm này, Tiêu Lăng Nguyệt sắc mặt trắng bệch, đưa tay đè trái tim đang đập kịch liệt vì hoảng sợ, ép bản thân bình tĩnh lại.

Không sao cả, một mình mình cũng không sao, dù sao cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình mà thôi. Cô đọc thì sao chứ, dù sao trên đời này cũng không

có người vĩnh viễn ở bên cạnh mày!

Sự mờ mịt trong mắt dần dần tan đi, hóa thành kiên định, Tiêu Lăng Nguyệt buông tay trước ngực xuống, chống tay bò trên cỏ.

Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính bản thân mình, vẫn là tự tìm đường ra đi. Nỗ lực bỏ qua bi ai trong lòng, Tiêu Lăng Nguyệt nhẹ phúi mấy cong cò trên túi đeo, vừa cẩn thận sửa sang lại trang phục của bản thân.

Có lẽ chuyển lữ hành sau nên mang theo cái kim chỉ nam, như vậy sẽ không gặp cảnh không phân biệt được đông tây nam bắc như bây giờ... Ha ha, quên đi, cứ đi rồi tính.

Vì thế Tiêu Lăng Nguyệt vừa đi vừa để lại kí hiệu, tùy tiện nhặt một cành cây cẩn thận đi tới thăm dò cái cây cổ thụ cao nhất kia. Dọa mấy con thỏ kinh ngạc bỏ chạy loạn lên, nàng cuối cùng cũng xuyên qua được cái lùm cây vướng víu. Có điều cảnh tượng sau đó khiến nàng đờ người ra tại chỗ.

Trên một góc cây cổ thụ cao lớn, một thiếu niên mặc hồng y, tóc bạc, có hai lỗ tai cẩu, lẳng lặng ngủ say. Một sợi dây leo gút gao quấn quanh người thiếu niên, nỗ lực leo lên phía trước. Dưới ánh mặt trời, hết thảy có vẻ rất hài hòa, ấm áp.

Nhưng là tìm Tiêu Lăng Nguyệt lại không nhìn được trầm xuống. Cúi đầu, mái tóc dài che khuất khuôn mặt của nàng, nhìn không ra biểu cảm, chỉ có điều thân thể hơi run run. Thật lâu sau, một trận cười không hề nén nổi truyền ra bên dưới những lọn tóc lòa xòa.

"Ha ha ha... Đây nhất định là đang nằm mơ, nằm mơ! Bằng không làm sao có thể nhìn thấy cảnh trong phim hoạt hình chứ? A, giấc mơ này thật chân thật, nhất định là mấy ngày nay xem nhiều hơn bình thường! Ha ha ha..."

Nắm chặt lòng bàn tay truyền đến đau đớn kích thích thần kinh nàng, làm tiếng cười của nàng bỗng chốc im bật. Chưa kịp thu hồi biểu cảm nên khuôn mặt có chút vụn vặt, trong lòng không ngừng hỗn loạn.

Không, đây không phải là sự thật! Sao, tại sao lại có thể như vậy?!

Nàng khó khăn lắm mới được đi leo núi với bạn học một lần, lại không cẩn thận ngã xuống sườn núi. Buồn cười là nàng vì có lòng tốt muốn cứu người nên mới kéo người khác một phen, cũng không muốn bản thân bị ngã theo. Càng buồn cười là, nàng lại lăn xuống triền núi sau, xuất hiện tại nơi kì diệu này!

Nàng có thể tự nói với bản thân là đang nằm mơ hay không, có thể hay không nói chỉ là giấc mơ quá mức chân thật nên mới xuất hiện cảm giác đau? Không muốn thừa nhận, lại càng không nguyện thừa nhận, cho nên...

Lại nhìn dung nhan điềm tĩnh của vị thiếu niên kia, Tiêu Lăng Nguyệt không chút do dự xoay người chạy về đường cũ. Thật ra khi chuyện không thể tưởng tượng nổi xảy ra với mình, nàng cũng không có cảm giác vui mừng gì, cũng không hướng tới thế giới xa lạ này, chỉ có sợ hãi, mờ mịt cùng với cô độc.

Bất chấp bị bụi hoa gai lam bị thương, Tiêu Lăng Nguyệt nghiêng ngã chao đảo một mạch chạy về phía bên cạnh giếng cổ.

Đây chính là Thực cốt tinh (giếng ăn xương) xuyên qua giữa hai thế giới trong truyền thuyết. Nếu, nếu nàng nhảy xuống, có phải hay không có thể trở lại thế giới thật?

Chỉ tiếc, kết quả làm nàng thất vọng rồi.

Sau khi thử qua vô số phương pháp, Tiêu Lăng Nguyệt suy sụp ngã ngồi ở đáy giếng không có chút biến hóa.

Không trở về được sao?

Đưa tay che ở trước mắt, Tiêu Lăng Nguyệt xuyên qua kẽ lá trên đỉnh đầu nhìn bầu trời thu nhỏ kia. Một giọt nước mắt theo khóe mắt nàng lăn xuống, xẹt qua gò má, rơi xuống mặt đất, nháy mắt liền biến mất.

Thì ra, cái gì mà "Một mình cũng không sao", cái gì mà "Bị người khác lãng quên cũng tốt", tất cả đều là nói dối. Khi tất cả thực sự mất đi mới làm người ta khổ sở, làm người ta tuyệt vọng.

Đúng vậy, cho dù là thu mình vào một góc nhỏ thôi, ít nhất còn có thể cảm thấy được sự tồn tại của người khác. Mất đi những thứ mình có, ít ra còn có khả năng lấy lại. Nhưng mà, hiện tại cái gì cũng không có! Nàng không biết phải có năng lực thế nào mới có thể ở tại một thế giới lạ lẫm mà sinh tồn nữa đây?

Rất muốn, rất muốn về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thời Gian Thấm Thoát Trôi.

Bầu trời xanh thẳm, mây đám mây trắng chậm rãi bay, ánh mặt trời tươi đẹp trải rộng trên mặt đất, một mảnh xán lạn.

Trong khung cảnh thời tiết hấp dẫn ấy, trên tầng cao của thần xã*, một vu nữ khí chất thanh lệ, trong treo, hông đeo trường kiếm cổ xưa, thẳng lưng đứng trên đài cao, mắt lảng lảng nhìn phương xa. Nàng một thân hồng y, phảng phất như băng tuyết đang cùng liệt hỏa giao nhau, mâu thuẫn nhưng hài hòa. Mái tóc dài buộc tùy ý ngang hông, đôi con ngươi đen thâm thúy như biển, bờ môi như có như không nở nụ cười, lộ ra vài phần cao quý, vài phần xa cách.

Gió lộng mặt biển, sóng nhấp nhô từng tầng lục sắc nối tiếp nhau, mái tóc dài cùng với ống tay rộng cũng phấp phới theo, như đôi cánh mở ra, tùy thời thuận theo gió mà lướt đi.

“A Nguyệt”. Một giọng nói già nua tràn đầy yêu thương từ phía sau truyền đến.

Tiêu Lăng Nguyệt theo tiếng vọng nhìn lại, thấy một đầu tóc trắng chậm rãi theo từng bậc cầu thang thần xã tiến lại, một thân y phục vu nữ bạch y quần đỏ, con ngươi bên trái đeo một cái bịt mắt màu đen.

“A Phong, ngươi đã đến rồi!” Hơi hơi vuốt cằm hướng về phía người đang đi tới, một nụ cười yếu ớt mang theo chút vui vẻ xuất hiện trên môi nàng.

“Aizz...” Lão bà đi tới bên cạnh nàng, theo tầm mắt của nàng nhìn về phương xa.

“40 năm, không thể tưởng tượng được ngươi vẫn không có gì thay đổi?”

“Haizz...” Nàng thờ dãi cười: “Thời gian qua thật là mau, đảo mất một cái, ngươi đã thành lão bà bà rồi!” Nhìn xuyên qua gương mặt già nua của lão bà, Tiêu Lăng Nguyệt phảng phất nhớ lại thiếu nữ thanh xuân năm nào.

Nhớ ngày đó, nàng chịu sự đả kích nặng nề, mê mang không biết đi về phía trước không mục đích; chẳng may đụng phải bầy yêu quái, cuối cùng trong lúc nguy kịch, được A Phong cứu. Vì thế nàng liền cùng A Phong trở về thôn, ở lại nơi này ngây ngốc mà sống, nhưng cũng học được không ít bản lĩnh. So với thời điểm mới đến, cái gì cũng không rõ, cái gì cũng không biết, thì giờ đây, nàng đã là một vu nữ không thể xem thường.

Năm tháng như thoi đưa, trong nháy mắt, bốn mươi năm thời gian trôi qua rất nhanh. Trước tiên điện là cây anh đào nàng tự tay trồng, giờ đã thành đại thụ, hoa nở đỏ một góc trời. Những con người ngày ấy cũng không thoát khỏi bàn tay thời gian, thanh xuân đã đi qua; chỉ còn có nàng, một khắc kia, tại thời điểm nàng vừa xuyên tới thời không này, thời gian như vình viên ngừng lại ở tuổi 20. Có khác chăng là, trải qua năm tháng lắng đọng, nàng đã không còn hồn nhiên, không còn ngây ngô như xưa, mà trở thành một đoá mạn đà châu sa**, tàn mất ra hơi thở mê người.

“Lần này trở về, ngươi còn tính toán đi tiếp sao?” Cảm giác thấy tâm tư đối phương càng lúc càng bay xa đi phương nào, lão bà nhẹ giọng hỏi.

“A Phong, ngươi hẳn là biết, ta nếu không đi, vạn nhất, có người nhận ra ta không hề già đi, nhất định sẽ khiến mọi người sợ hãi. Dù thế nào thì con người cũng không thể trường sinh bất lão.” Tiêu Lăng Nguyệt tự giễu cười cười.

Trên đời này, có người nào sẽ dễ dàng tha thứ và dung nạp ngoại nhân tồn tại đây? Nếu không phát hiện nàng có một thân linh lực, cho dù là A Phong, cũng sẽ nghĩ biện pháp trừ bỏ nàng – dù cho không vì bản thân, thì vì an toàn của cả thôn, A Phong cũng nhất định sẽ làm vậy. Ngày đó, tại một giây do dự, trong mắt nàng ta đã thoáng qua một tia sát ý, nàng như thế nào lại không nhận ra, chỉ là nàng luôn luôn tự lừa dối bản thân mình mà thôi.

“A Nguyệt...” Nhìn nữ tử cổ nển bi thương mà tươi cười, lão bà không biết an ủi thế nào.

“A Phong, ta biết rõ, không cần an ủi ta”. Nở một nụ cười thần nhiên, nàng nói: “Ta không thuộc về nơi này, rồi nhất định ta sẽ tìm được đường về nhà thôi”.

Bị sự tự tin của nàng lây nhiễm, lão bà cũng cười theo.

“A Nguyệt, ngày mai chính là ngày tế điện, ta hi vọng ngươi sẽ tới hiến vũ, cho nên, hãy ở thêm một ngày đi.”

“Ah?” Bị thỉnh cầu đột ngột gây sửng sốt, Tiêu Lăng Nguyệt ngây ngốc nhìn bà lão.

Trong thôn vẫn chưa có vu nữ mới sao? A Phong kỳ thực cũng thật vất vả mà.

“Ha... ha..., A Nguyệt, thật lâu không nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc này của ngươi”. Lão bà thoải mái cười to. Năm đó, nàng ấy vì bản thân mà học tập những bản lĩnh của vu nữ, cũng đã tạo ra không ít chê cười, bắt quá, nghị lực của nàng ta cũng thật đáng sợ kinh người.

“Ngươi nha...” Tiêu Lăng Nguyệt bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Được rồi, ngươi đã nói như vậy, ta cũng không lại từ chối, nhưng, chỉ đến lúc hiến vũ ta mới xuất hiện”.

“Được, được, được. Bộ xương cốt già nua này của ta cuối cùng cũng không cần phải ép buộc rồi...” Ban đầu tuy rằng tính toán ra ngoài thôn mời một vu nữ trẻ tuổi trở về, bắt quá, làm sao mà so được với A Nguyệt. Lần này, hãy cho nàng khi còn sống được nhìn một màn hiến vũ hoàn mỹ lần cuối đi.

(Tác giả có lời muốn nói: bản thân nhận định vì Sess điện hạ quá mức hoàn mỹ, cho nên dùng 40 năm thời gian để nữ chính trưởng thành, không biết các vị xem xong nghĩ như thế nào?)

* Thần xã: còn gọi là đền, kiến trúc nguyên thủy của thần xã truyền được xây dựng từ thế kỉ thứ VI, còn kiến trúc hiện nay được xây vào thế kỉ XII. Thần xã không chỉ là niềm tự hào của người Nhật về kiến trúc mà còn là một di sản tâm linh được mọi người dân đất nước mặt trời mọc hướng về.

** Mạn đà châu sa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cõi Như Là Sơ Ngộ.

Trên sườn núi, một bóng dáng tuyết sắc đang chậm rãi đi tới. Phía sau, mặt trăng to tròn dần dần hiện lên rõ ràng. Ngủ quan tuần mã, mắt vàng lạnh như băng, giữa trán có ấn ký trắng non độc đáo, hai bên gò má với hai vết yêu văn, quần áo hoa lệ, mái tóc dài ngân bạch theo gió bay bay, quanh thân tỏa ra một cỗ khí tức cao quý mà lãnh khốc. Không hổ danh là chiến quỷ công tử!

“Sesshoumaru đại nhân, Sesshoumaru đại nhân... đột tiểu nhân một chút, đột tiểu nhân một chút a!” Một tiếng la vang lên đánh tan sự yên tĩnh của màn đêm. Một con tiểu yêu màu xanh, nâng cây trượng đầu người nghiêng ngả, lão đảo hướng về tuyết y nam yêu chạy tới.

Đôi lông mày nhíu nhíu lại, nâng tay, một cục đá bắn ra, tiểu yêu hét lên một tiếng rồi ngã gục.

“Sesshoumaru... đại nhân”

“Jaken, âm ỉ quá!” Như bản thân hắn, một thanh âm thanh lãnh mơ hồ hàm chứa một cỗ uy hiếp, đủ để dọa chạy bất kì một tiểu yêu nào đang trú gần đó.

Bị đôi mắt vàng đảo qua, tiểu yêu màu xanh nằm sấp trên đất, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra. Sát... sát khí a!

Mím mím môi, Sesshoumaru hồ hững xoay người.

“Đi!”

“A... vâng... Sesshoumaru đại nhân...” Nghe tiếng chủ nhân, Jaken lập tức khôi phục sức sống, khiêng trượng đầu người nghiêng ngả chạy theo.

Thiết Toái Nha... Phụ thân cất nó ở nơi nào? Tại sao tìm kiếm lâu như vậy nhưng vẫn không có một chút manh mối. Sesshoumaru vẫn bước chân tao nhã bước đi, nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ.

“A, Sesshoumaru đại nhân, phía trước không phải là thôn trang nơi phong ấn Inuyasha sao?” Nhìn thôn trang xa xa, ánh lửa bập bùng, dường như ở đó đang cử hành buổi lễ gì đó. Nhìn có vẻ náo nhiệt, nhân loại luôn thích làm những chuyện nhảm chán thế này.

Sesshoumaru chuyển động con người, theo phương hướng tiểu yêu chỉ, ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước.

Inuyasha? Cái tên bán yêu yếu ớt mang nửa huyết thống cao quý của phụ thân ư?

“Sesshoumaru đại nhân, ngài muốn đến xem em trai mình sao?” Trong lúc vô tình ngẩng đầu, gặp phải đôi mắt vàng đang híp lại, Jaken mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lập tức sửa miệng.

“Không, không không! Sesshoumaru đại nhân, tiểu nhân không có nói ngài cùng Inuyasha là anh em! Cái tên bán yêu đáng chết kia vì sao cố tình lại là con của phụ thân ngài, thật khiến cho người ta chán ghét!”

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Sesshoumaru thay đổi phương hướng, không chút lưu tình lướt qua tiểu yêu mà rời đi.

Inuyasha? Đi xem cũng tốt, nói không chừng hắn có manh mối để tìm ra Thiết Toái Nha.

“Sesshoumaru đại nhân...” Nhìn chủ nhân đã hóa thành một luồng sáng bay xa, Jaken quỳ rạp trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt, gợn cánh tay vền vền chỉ có 3 ngón mà la lên. Nó có thể bị chủ nhân ném, có thể bị chủ nhân đánh, nhưng quyết không thể bị chủ nhân vứt bỏ, nó chỉ muốn luôn luôn được làm tùy tùng của Sesshoumaru đại nhân vĩ đại!

Không thể không nói tốc độ khôi phục sức khỏe của Jaken có thể so với tiểu cường, thu hai dòng suối nước mắt, lấy lại tin tưởng mười phần, cảm trọng đầu người hướng bóng lưng xa xa đuổi theo.

“Chờ tiểu nhân với, Sesshoumaru đại nhân...”

Trăng tròn như cái đĩa, toả ra ánh sáng dịu nhẹ nhuộm vàng cả mặt đất.

Trên đàn tế cao cao, vu nữ một thân lẻ phục xa hoa một mình đón gió. Một trận gió đêm phát qua, nàng ngẩng đầu, mặt như tỏa sáng, vạt áo theo gió mà lay động, những cánh hoa anh đào bay bay quần quanh thân nàng theo từng vũ điệu. Mà nàng, lúc này thần sắc lạnh nhạt, giống như từ viễn cổ cho tới nay vẫn thanh lãnh như thế, cao quý như thế, khiến cho mọi tín đồ cam nguyện quỳ bái.

Nhạc tế vang lên, nàng theo tiếng nhạc chuyển động. Tay nâng, quạt mở rộng, cử động tay áo, cất bước. Mỗi cái giro tay, mỗi cái nhấc chân đều mang phong thái quyền rũ động lòng người.

“Minh châu tự nhiên sẽ sáng, mặt ngọc sẽ tỏa hào quang”. Đó là một loại khí chất tự nhiên, kinh diễm mà lạnh nhạt, tựa như nữ thần ánh trăng.

Đôi môi hé mở, một lần điệu cổ xưa từ miệng nàng ngấm ra. m thanh thần bí phiêu tán trong gió, truyền đi xa. Mọi người say mê lắng lắng mà nghe, tâm thành kính hướng tới vu nữ trên đài. Chỉ là không biết, ở trên không trung, từng đám, từng đám ác linh chậm rãi hội tụ, hồn phách dần được thanh lọc theo từng lời ca, rồi hóa thành nhiều tia sáng nhỏ, bay vút lên trời cao.

Dưới ánh trăng, một bóng trắng xẹt qua, Sesshoumaru liếc nhìn vu nữ đang hiển vũ, kinh thường thu hồi tầm mắt, một khắc cũng không ngừng lại hướng về phía rừng rậm mà lao đi.

Cũng chỉ có cái tên bán yêu Inuyasha mới có thể ngốc nghếch thích cùng vu nữ đối địch. Nhân loại hèn mọn sao có thể địch nổi yêu quái cường đại?

Nhạc dừng, tiếng ca tắt hẳn, bước chân dừng lại, cánh tay thu về. Mỗi một động tác đều hết sức hoàn mỹ. Thân ảnh không nhiễm một hạt bụi, hướng dưới mọi người dưới đài thi lễ, sau đó liền rời đi.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, sáng mai nàng vẫn nên nhanh chút rời đi thôi. Hiện tại... có lẽ nên đi xem nhân vật chính bị phong ấn kia một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lướt Qua Nhau.

Gió thổi qua đỉnh đại thụ, những chạc cây cũng theo đó mà lay động như đứng lên, thanh âm sần sật vang lên trong rừng rậm.

Mái tóc bạch sắc tung bay, tuyết y nam yêu ngẩng đầu chăm chú nhìn vào thiếu niên đang tựa lưng lên đại mộc thụ bình yên ngủ say.

Đồng dạng mái tóc màu bạc bay trong gió, khuôn mặt thanh tú nhưng tất nhiên là kém hơn so với tuyết y nam yêu. Xiêm y màu đỏ như một đoàn hỏa diễm, đôi mắt vàng hiện thời đã đóng lại, mắt đi nhẹ nhàng, dáng vẻ sinh long hoạt hổ phảng phất như là một giấc mộng mà thôi.

“Hừ, bán yêu vô dụng!”

Phụ thân cường đại đã phản bội mẫu thân cao quý, đi yêu thương một nhân loại yếu đuối, cuối cùng phải trả giá bằng cả tính mạng; mà Inuyasha lại càng ngốc hơn, đi yêu chính từ địch của mình, dẫn đến kết cục là bị phong ấn.

Thật đáng châm chọc!

Một người là phụ thân, một người là đệ đệ bán yêu, đều là cái kết thế này. Phụ thân đại nhân, ngài liệu có đoán trước được kết quả này hay không?

Ánh trăng sáng ngời chiếu lên con đường mòn nhỏ, mờ mờ lung lung, so với ban ngày có thêm vài phần cảnh ý. Lướt đi trên cỏ, Tiêu Lăng Nguyệt bước vào khu rừng rậm tràn đầy hương thơm.

Ban đêm khu rừng im ắng, từng trận thanh âm côn trùng kêu vang nghe thật rõ ràng. Có lẽ nàng đã từng vì sự yên tĩnh ấy mà cảm thấy sợ hãi, nhưng tập mãi cũng thành thói quen. Dọc theo con đường nhỏ trong trí nhớ, Tiêu Lăng Nguyệt hướng về thân mộc mà đi tới. Chưa tiến tới được bao xa, một cổ yêu khí cường đại mà xa lạ theo gió đêm truyền tới.

Yêu quái?

Dừng một chút, Tiêu Lăng Nguyệt tay dè lại trường kiếm đang rung động kịch liệt vì bị yêu khí kích thích, chân bước nhanh hơn về phía trước. Thanh trường kiếm này vốn là của một vị đạo trưởng, trước khi lâm chung đã tặng lại cho nàng, đối với yêu khí rất linh mãnh, bất quá phản ứng kịch liệt như thế này cũng rất ít. Đây, hiển nhiên là yêu quái cường đại!

Đuổi tới thân mộc, nàng lại chỉ thấy một đoàn bạch quang đã đi xa.

Ai, sẽ là ai đây? Vì sao lại đem một cỗ yêu khí nồng đậm lưu lại chung quanh thân mộc như vậy? Không giống như muốn hại con người, mà như là tuyên cáo lãnh địa, chỉ làm cho đám tiểu yêu không dám đặt chân đến mà thôi. Bất quá, đã không có sự uy hiếp, nàng cũng không muốn xen vào việc của người khác.

Suy nghĩ một hồi, Tiêu Lăng Nguyệt theo trời đêm thu hồi tầm mắt, nhìn lại vị thiếu niên đang ngủ say kia. Ánh trăng màu bạc ôn nhu chiếu quanh thân hắn, vẫn như trước, một thân hồng ý tóc bạch ngân, khuôn mặt thanh xuân không chút thay đổi, chỉ là thanh đăng quần quanh thân lại nhiều hơn, hiện ra vài phần tang thương.

So với nhân loại, sinh mệnh của yêu quái quá dài lâu, vài thập niên chỉ như một ngày, năm tháng đi qua cũng không thấy lưu lại dấu vết thời gian.

Thờ ờ một hồi, Tiêu Lăng Nguyệt có chút cười tự giễu. Nàng, có lẽ ... cũng không được coi là nhân loại!

Ngày qua ngày, nàng vẫn không ngừng nhớ lại những kỉ ức ngày xưa. Đáng tiếc, trí nhớ không biết từ khi nào bắt đầu trở nên mơ hồ, những khuôn mặt thân quen cũng không còn nhớ rõ. Nếu có thể trở về, liệu còn có ai có thể nhận ra nàng? Có lẽ, có lẽ...

Ha ha, nàng không muốn nghĩ tiếp, suy nghĩ tuyệt vọng so với bất cứ điều gì đều đáng sợ hơn.

Trời tờ mờ sáng, phương xa một mảnh trắng tàn. Thu thập xong bọc hành lý, Tiêu Lăng Nguyệt đổi trở về bộ hồng y nữ Nam Kinh. Lưng đeo trường kiếm xoay người nhảy lên ngựa.

“A Phong, ta phải đi rồi, ngươi hãy bảo trọng!” Quay đầu, Tiêu Lăng Nguyệt hướng lão bà tiến đưa nói lời từ biệt.

“A Nguyệt...” Lão bà tiến lên vài bước, cười yêu thương nói “Có thời gian ngươi hãy trở về nhiều hơn một chút, bằng không, có lẽ một ngày kia, ta không còn chờ được nhìn thấy ngươi lần nữa...”

Đối mặt với khuôn mặt tang thương của lão bà, Tiêu Lăng Nguyệt nhất thời không biết nói gì.

“... Yên tâm, lần này ta sẽ không đi quá lâu...” Dù sao Inuyasha đã bị phong ấn 50 năm, ngày tỉnh lại cũng không còn xa. Ngọc tứ hồn... vô luận như thế nào cũng sắp xuất hiện rồi!

“Được, được, như vậy ngươi tự cẩn thận”. Cười vui mừng, lão bà không ngừng nói.

“Tái kiến!” Dây cương rung lên, Tiêu Lăng Nguyệt hướng phía Đông mặt trời mới mọc chạy như bay mà đi.

Nàng rời đi không bao lâu, một thiếu nữ mặc bộ đồng phục thủy thủ từ trong rừng rậm đi ra, mê mải đánh giá bốn phía...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngẫu Nhiên Sơ Ngộ.

Sắc trời tối dần, một vầng trăng cong cong soi sáng, ban đêm tịch mịch tản ra hơi lạnh như băng.

“Nơi đâu có chiến trường nơi đó có tang thương”, đây là định luật từ xưa không bao giờ thay đổi. Nhìn ánh lửa trùng trùng nơi chân núi, khói lửa bốn phía nổi lên, Tiêu Lăng Nguyệt cảm cương hướng tới chỗ sâu nhất phía sau rừng rậm bước vào.

Có đôi khi, nàng tình nguyện đổi mặt với yêu ma hung hãn, cũng không nguyện đổi mặt với nhân loại gian trá. Con người, kỳ thực so với yêu ma càng đáng sợ hơn!

Trong rừng bóng cây trùng trùng, khiến cho bóng tối càng trở nên âm trầm, may mà có ánh trăng rọi sáng, nàng mơ hồ có thể thấy được một con đường nhỏ.

Ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, Tiêu Lăng Nguyệt giơ trường kiếm, chém mấy cành cây ngang tầm mắt. Tiếng chuông đồng trầm thấp theo từng vó ngựa truyền ra, trong chỗ tối, tiểu yêu ào ào lui bước. Chiếc chuông đồng này là nàng trong lúc vô tình ở một ngôi miếu hoang đồ nát mà có được, chuông đồng quanh năm suốt tháng được phật quang phản chiếu, dần dà, liền có chút linh khí, cũng được coi như là một bảo vật.

Gió đưa tới không khí tươi mát, mơ hồ có tiếng nước chảy róc rách truyền đến. Nghiêng tai nghe ngóng cẩn thận, Tiêu Lăng Nguyệt dẫn ngựa hướng tới nguồn nước tìm kiếm.

Cây chắn tầm mắt tăng dần lên, vó ngựa vẫn không chậm lại, bỏ lại phía sau thất loạn bát quái, một dòng suối nhỏ dần hiện ra trước mắt.

Nhảy xuống từ trên ngựa, Tiêu Lăng Nguyệt nắm dây cương, dắt con ngựa đi tới dòng suối giống như dải ngân hà điểm xuyết nhiều điểm tinh quang. Chỉ là chưa đi được mấy bước, nàng liền đứng bất động tại chỗ.

Theo ánh trăng, có thể thấy bên kia dòng suối, tại gốc đại thụ, dưới tàng cây trong bóng đêm, một thân bạch y tóc ngân quang lẳng lẳng nằm, không hề nghe thấy một tiếng động, bên ổng tay trái, máu tươi nhuộm đỏ sẫm. Mấy con đom đóm như những chiếc lồng đèn nho nhỏ, đảo quanh bên người hắn, nhất thời cảnh sắc mang thêm vài phần duy mỹ.

Trường kiếm trong tay hơi hơi động, liền không nhúc nhích thêm, nhưng cũng làm Tiêu Lăng Nguyệt đang đứng ngây ngốc bừng tỉnh. Thầm hô một tiếng, sự kinh ngạc biến mất, buộc ngựa ở một bên, lấy xuống một gói đồ, Tiêu Lăng Nguyệt cầm theo trường kiếm, lặng lẽ hướng bóng trăng kia mà đi tới.

Đến trước mặt hắn, cúi người thấp lưng, Tiêu Lăng Nguyệt nhẹ nhàng ngồi quỳ ở bên cạnh, nương theo ánh trăng, tinh thể đánh giá khuôn mặt trước mặt. Ngũ quan tuấn mỹ như thần, trên mặt có bốn đạo yêu văn, bóng mắt hơi hồng, giữa trán là một vầng trăng non đỏ tía. Mái tóc dài màu bạc có thể so với loại tơ lụa tốt nhất, ẩn ẩn trong đó có đôi tai, vừa thấy liền biết đây không phải là nhân loại. Cho dù là đang hôn mê, nhưng cũng không che giấu được một thân thanh lãnh, khí chất cao quý. Không hổ là đại yêu quái thuần huyết – Sesshoumaru!

Trong nháy mắt, cảm giác kinh diễm tàn đi, ánh mắt nàng dừng lại ở cánh tay trái nhiễm máu của hắn.

Cẩn thận xúc lên ổng tay áo, một mùi máu tươi xộc vào mũi. Tiêu Lăng Nguyệt không thoải mái nhú nhú mày, cố nén cảm giác ghê tởm, cẩn thận coi lại miệng vết thương.

Chỗ cánh tay bị chém huyết nhục mơ hồ, máu vẫn không ngừng chảy ra, với bọc đồ, lấy ra một cái hòm thuốc tự chế, Tiêu Lăng Nguyệt vì hắn mà động thủ xử lý vết thương.

Tuy rằng khả năng phục hồi của yêu quái rất mạnh, nhưng cứ để máu tuôn không ngừng cũng không phải là biện pháp. Huống chi, cho tới nay, nàng thật rất thích nhân vật này, dù không muốn xen vào việc của người khác, nhưng nàng không thể bỏ mặc hắn không quan tâm.

Sesshoumaru – nàng luôn luôn cho rằng hắn là một yêu quái có quyền năng mạnh nhất trong thời Chiến Quốc. Không chém giết vì danh lợi, không tỏ ra muốn thay trời hành đạo, chỉ hủy diệt những gì cản đường hắn, hành tẩu luôn luôn cao ngạo. Hắn không mang tâm thuật bất chính, không bị dục vọng dụ hoặc chi phối, không tàn sát nhân loại bừa bãi. Hắn, là chân chính không nhiễm một hạt bụi, vì sở hữu khí chất ấy, mà tỏa sáng.

Tâm niệm vừa chuyển, nàng lộ ra một chút tươi cười, dịu dàng như ánh trăng. Nàng xem như có phúc, Sesshoumaru có lẽ chỉ ngủ say mới lộ ra biểu cảm nhu hòa như thế. Khi ánh mắt kia mở ra, khí thế vương giả khiến người khác không dám lại gần.

Đáng tiếc... Dù tài giỏi đến mấy cũng có lúc sơ suất, lại bị người em trai bán yêu cùng với thanh Thiết Toái Nha của phụ thân kính yêu chém mất một tay, biến thành chết vật, tâm cao khí ngạo như thế sao khó mà cam chịu?

Chính là, muốn trở nên lớn mạnh thì phải trải qua trăm trận trăm máu, ở cửa tử tìm thấy đường sinh, mới chân chính trở nên cường đại, mới có thể ở trên cao nhìn xuống thiên hạ!

Thở dài một tiếng, Tiêu Lăng Nguyệt đối với nam tử đang ngủ say nhẹ giọng nói “Hẹn gặp lại... để vương cao ngạo”

Sau đó, nàng liền đứng lên rời đi.

Mỗi người đều có vận mệnh riêng của mình, Sesshoumaru nhất định sẽ trở thành một vương giả xuất sắc, mà nàng, bắt quá chỉ là người qua đường mà thôi, rồi đi, đó mới là lựa chọn tốt nhất!

Đáng tiếc, nàng không có quay đầu lại, nếu quay đầu, liền có thể nhìn thấy cặp mắt màu vàng lạnh như băng mở ra. Giờ phút này, đang nhìn chăm chú vào bóng lưng nàng rời đi, mâu trung thanh lãnh hiện ra cảm xúc khó phân biệt.

Hơi thở này... là vu nữ nhân loại hiến vũ ở đàn tế? Ta thế nhưng lại được nhân loại cứu... .

Nở nụ cười trào phúng, Sesshoumaru trầm trọng nhắm lại hai tròng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sơn Tặc Tập Kích.

“Xôn xao...” một trận tiếng nước nhỏ vang lên, vào thời gian giữa trưa nóng bức nghe thật thoải mái vui tai. Cạnh sông nhỏ ngoài thôn, một vu nữ xinh đẹp ngồi quỳ ở trên bờ. Đưa đôi tay bạch ngọc vọc nước sông, hất lên gò má, trong nháy mắt, cảm giác lạnh lẽo chạy khắp toàn thân, làm cho tinh thần thanh tỉnh.

Bọt nước từ mặt nàng chậm rãi trượt xuống, rồi tụ lại dưới cằm ngưng thành giọt. Ánh mặt trời giữa trưa chiếu lên da thịt bóng loáng nhẵn nhụi, khúc xạ ra vầng sáng màu vàng.

Mở mắt ra, một đôi người sáng ngồi thâm thúy, mi như yếu ớt cười mang theo vài phần ôn nhu mà xa cách. Tiêu Lăng Nguyệt hơi hơi nâng tay che mắt, cần đi ánh mặt trời nóng rực.

Trời thật đúng là nóng a!

Cười khẽ thu tay, cầm trường kiếm, Tiêu Lăng Nguyệt dưới bóng cây dọc theo đường nhỏ đi về phía thôn trang.

Bên đường, vài thôn dân lưng mang vật dụng làm ruộng đang đi về nhà, nhìn thấy nàng, ào ào dừng bước hướng nàng hành lễ. Mà Tiêu Lăng Nguyệt cũng mỉm cười gật gật đầu đáp lại, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đây là một thôn trang nhỏ ở sâu trong núi, cũng là nơi tạm trú hiện thời của nàng. Nơi này, dân phong thuần phác, nàng bất quá chỉ tùy tay giải quyết một con mãnh xà yêu, liền được thôn dân tôn kính. Bởi vì gần đây nàng cũng không có tính toán gì, nên liền đáp ứng lời mời ở lại trong thôn mấy ngày, giúp mọi người xem bệnh, trừ ma.

“A, Lăng Nguyệt đại nhân đã trở lại!” Còn chưa đi vào thôn, một đám hài đồng đang chơi đùa liền xông tới, cầm lấy tay áo nàng vừa đi vừa lôi kéo.

“Lăng Nguyệt đại nhân, Lăng Nguyệt đại nhân, cùng chơi với chúng con đi!”

“Đúng a, Lăng Nguyệt đại nhân chơi với chúng con đi, chơi với chúng con đi!”

“Hi ha, hi ha!” Nàng nở nụ cười, đối với sự nhiệt tình của bọn trẻ có chút lúng túng không biết làm sao, nhưng cũng bị sự hồn nhiên bọn chúng lây nhiễm. Chẳng bao lâu sau, nàng cũng hòa vào với bọn trẻ, chơi đùa không kiêng nê gì, giống như, đã quá lâu, nàng không được vui vẻ như vậy...

“Lăng Nguyệt đại nhân, Lăng Nguyệt đại nhân!”

Tiêu Lăng Nguyệt cùng bọn nhỏ đang chơi đùa dưới đại thụ ở đầu thôn, xa xa, một trận tiếng gọi hoảng hốt truyền đến.

“Mau, chạy mau! Son... son tắc đến! Ngài nhanh chút rồi đi đi!” Một thôn dân kéo theo con ngựa của nàng, nghiêng ngã lao đảo chạy đến trước mặt, thần sắc hoảng loạn nhét dây cương vào trong tay nàng, rồi lại vội vàng vàng chạy ngược trở về. Thê tử của hắn cùng mọi người còn ở lại trong thôn, hẳn phải trở về bảo hộ bọn họ!

Còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này, trong thôn, tiếng kêu tàn sát đã nổi lên bốn phía, ánh lửa tận trời. Đứng thẳng thân mình, Tiêu Lăng Nguyệt nhíu hai hàng lông mày, thần sắc ngưng trọng nắm chặt dây cương.

Thật đáng chết, nàng ở ngoài thôn đã bố trí kết giới ngăn cản yêu quái, nhưng lại không thể ngăn được nhân loại! Lũ son tắc này nhất định là từ sau núi xông tới.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, Tiêu Lăng Nguyệt xoay người lên ngựa, hướng tới bọn nhỏ mà hô: “Mau, mau trốn vào trong rừng rậm, chạy càng xa càng tốt!”

Bọn trẻ nghe lời chạy đi, Tiêu Lăng Nguyệt rút ra trường kiếm, giục tuấn mã phóng vào trong giữa thôn.

Nàng không muốn trăm yêu, cũng không nguyện giết người, nhưng là... Người không phạm ta, ta không phạm người; người nếu phạm ta... thì ta sẽ không khoan tay đứng nhìn!

Một đạo bóng trắng xuất hiện, dung nhan tuấn mỹ, tay áo nhẹ nhàng lướt đi trong gió.

“Sesshoumaru đại nhân, chúng ta đây là đi đâu?”

Tiểu yêu giơ cây trượng đầu người, gắt gao đuổi theo cước bộ của tuyết y nam yêu.

“...” Trả lời nó là một trận gió núi gào thét.

Quả nhiên, Sesshoumaru đại nhân còn đang tức giận. Đều do tên bán yêu Inuyasha đáng chết kia, thế nhưng dám chém cánh tay Sesshoumaru đại nhân, lần sau nhất định phải cho hắn đẹp mặt!

“Phanh” đáy lòng vừa cảm giận nói xong, tiểu yêu liền cùng với bọn nhỏ ngược hướng vọt tới đụng phải vỡ thành một đoàn.

Ôm cái trán nổi lên một cục, Jaken phẫn nộ nhảy lên trên đất, giơ bàn tay ba ngón chỉ vào cái tiểu tử liều lĩnh mới đụng phải mình mắng “Mấy đứa nhóc các ngươi, đi không nhìn đường sao? Dám đụng phải bọn đại gia!”

“A...a....!”

“Yêu... yêu quái...a...a....!”

Thấy trước mặt là một con yêu quái lục sắc quái dị, vốn hoảng hốt không thôi, bọn nhỏ lại càng thêm sợ hãi.

“Làm sao bây giờ, Lăng Nguyệt đại nhân quay lại thôn trang cứu người rồi! Chúng ta, chúng ta sẽ bị ăn mất, oa...”

“Oa...”

Càng nghĩ càng sợ, đám nhóc dồn về thành một đồng, đồng loạt oa oa khóc lớn.

“Này, này, các người... các người khóc cái gì?” Nhìn thấy thế, Jaken giờ trợn đầu người hô to gọi nhỏ.

“Tiểu hài tử nhân loại thật đáng ghét.”

Không để ý đến bên tai ồn ào, Sesshoumaru theo gió núi ngửi mùi truyền đến. Mùi máu tươi dày đặc, bên trong còn kèm theo một hương vị quen thuộc. Vì thế liền đổi phương hướng, hướng phía đông bắc bay đi.

Ngốc lăng nhìn chủ nhân đột ngột rời đi, bỏ lại đám tiểu quỷ đang ní non khóc, tiểu yêu quái chạy nhanh đuổi theo.

“Sesshoumaru đại nhân, đột tiểu nhân...”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Được Cứu

Tiêu Lăng Nguyệt cười trên lưng ngựa, vùng trường kiếm anh dũng chém giết sơn tặc, một tên lại một tên. Thời gian đối chiến kéo dài, hơi thở của nàng dần mệt mỏi. Bạch y bị máu tươi tẩm ướt, không phân biệt được là máu của địch nhân hay là của bản thân.

“Lăng Nguyệt đại nhân, ngài mau chạy đi!”

“Đúng vậy, Lăng Nguyệt đại nhân, ngài mau chạy, chúng tôi không thể làm liên lụy đến ngài!”

Từng người từng người dần ngã xuống trong vùng máu, nhưng trước khi chết vẫn không quên nhắc nhở vị vu nữ mà mình tôn kính.

“Không!” Đối mặt với đám sơn tặc hung hãn, Tiêu Lăng Nguyệt dứt khoát hô ra một tiếng.

Đúng, nàng vốn luôn ích kỷ, ích kỷ đến mức nguyện thừa nhận bọn họ chỉ tồn tại trong câu chuyện mà thôi, còn nàng, trốn ở một bên, mát lạnh tâm ngoan xem hết thấy! Nhưng là... khi người khác cần sự hỗ trợ của nàng, cảm giác có người nhớ thương, có người cần đến nàng làm nàng trong nháy mắt thấy được ý nghĩa của sự sống.

Nàng không bị lãng quên, không bị vứt bỏ, vô luận thật hay giả, nàng không hối hận!

Tay vùng kiếm càng ngày càng nặng, trên người vết thương cũng dần dần tăng nhiều. Bọn sơn tặc vẫn vừa chém giết vừa đùa cợt, khiêu khích nàng. Hắc hắc, nữ nhân vẫn không can quá cường hãn, bằng không...

“A...”

Một tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết, khiến người nghe được toàn thân phát lạnh.

Mọi người không hẹn mà cùng dờn tầm mắt, thấy cánh tay vốn định đánh lên của một gã sơn tặc thành linh bị chém đứt, bay tán loạn, huyết nhục mơ hồ làm người ta kinh sợ.

Ai cũng không phát hiện ra, bạch y nam tử tuần mỹ này là khi nào xuất hiện trong cuộc hỗn chiến.

“Cái gì... Người nào?” Cảm thấy một sự uy hiếp cường đại, nháy mắt, bọn sơn tặc có chút khủng hoảng.

“Tránh ra! Các người cản đường ta!” Hơi thở cường đại, lạnh thấu xương phát ra, thanh âm thanh lãnh xúng với dung mạo tuần mỹ, có thể làm cho người ta bị trấn áp.

Tiêu Lăng Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, cặp con người đen láy sáng ngời cứ như vậy thẳng tắp nhìn vào đôi mắt vàng đậm bạc lạnh như băng, mà hắn cũng đang nhìn nàng.

Sesshoumaru? Hắn... thế nào lại ở chỗ này?

Thu hồi tầm mắt, mát lạnh đảo qua nhân loại đang vây quanh mình, Sesshoumaru lạnh lùng ra lệnh:

“Tránh ra!”

“Con mẹ nó, xú tiểu từ từ nơi nào đến? Các huynh đệ, lên cho ta!” Bọn sơn tặc quen tác quái, làm sao có thể vì hai ba câu nói mà rút lui, không biết tự lượng sức mình cầm đao vọt lên.

“Hừ, một đám nhãi nhép!” Khinh thường hừ lạnh, Sesshoumaru giơ tay phải, một đạo ánh sáng bắn ra, nháy mắt liền kết thúc tính mạng bọn chúng.

Hừ, nhân loại thật sự là yếu ớt!

Sesshoumaru cho dù giết người cũng là tư thế tao nhã. Buông xuống cánh tay đã không còn cảm giác, Tiêu Lăng Nguyệt động động khóe môi, cười yếu ớt hướng về phía tuyết y nam yêu.

“Cám ơn...”

Ta không có cứu người! Sự lạnh lùng trong đôi mắt hẳn rõ ràng là muốn nói như vậy, nhưng nàng vẫn thật cảm kích. Tiêu Lăng Nguyệt hơi cười cười, rốt cuộc không chống đỡ được thêm nữa, ngã từ trên lưng ngựa xuống.

“Lăng Nguyệt đại nhân!”

“Cẩn thận! Lăng Nguyệt đại nhân!”

Những thôn dân may mắn còn sống sót đồng loạt kinh hô, tuy rằng chỉ cách có vài bước, nhưng lại không kịp chạy ra đỡ.

Một đạo bóng trắng lướt đến, tiếp được thân hình mảnh khảnh của nàng.

Tiêu Lăng Nguyệt đồng thời an tâm nhắm mắt, đáy lòng lặng lẽ trào dâng một cổ ấm áp. Thật tốt, đã lâu không được cái ôm ấm áp như vậy, nàng dường như nhớ lại những năm tháng cũ.

“Mẹ...”

Thì thảo phun ra một chữ, lại làm cho cánh tay ôm nàng cứng đờ.

Nhân loại... Quả nhiên làm người ta chán ghét!

Y phục hơi mở, tóc dài bay tán loạn. Thần sắc lạnh nhạt nhìn sắc mặt tái nhợt của nữ tử, Sesshoumaru hừ lạnh ra tiếng.

“Thật là một sinh mệnh yếu ớt!”

Rõ ràng chỉ là một vu nữ, làm sao có thể so kiếm với võ sĩ. Đối mặt với một bộ mặt khác của nữ tử, Sesshoumaru bắt đầu mê hoặc.

Lần đầu tiên, nàng ở dưới ánh trăng ca múa, thần sắc trang nghiêm; lần thứ hai, nàng ôn nhu lặng lẽ băng bó miệng vết thương cho hắn, rồi lưu lại lời nói kì quái, quấy nhiễu tâm tư hắn; lần thứ ba... lần thứ ba sát khí bùng bùng vùng trường kiếm, anh dừng giết địch! Ánh mắt lạnh thấu xương, không giống với ánh mắt của một vu nữ, mà là loại ánh mắt của chiến sĩ đã thấm qua máu sa trường.

“Lăng Nguyệt đại nhân...” Đối mặt với tuyết y nam yêu cường đại, nhóm thôn dân do dự không dám tiến lên, nhưng là...

Đào mắt liếc bọn họ một cái, Sesshoumaru nâng nữ tử trong tay giao cho thôn dân, xoay người tạo nên một trận yêu phong mà rời đi, biến mất ở màn trời xanh thẳm.

Bất quá chỉ là một nhân loại, hà tất phải nghĩ nhiều!

Khi nàng tỉnh lại, đã là sáng hôm sau. Trên người, vết thương đã được xử lý, quần áo cũng đã được thay bằng bộ khác. Có chuyển động thân thể suy yếu, Tiêu Lăng nguyệt gian nan từ phòng nhỏ rách nát đi ra.

Lửa lớn đã được dập tắt, nhưng từng đợt khói trắng bất chợt vẫn toát ra, vài thôn dân may mắn còn sống sót đang tập trung dọn dẹp tàn tích. Trong không khí, tràn ngập mùi khép cùng mùi máu tươi tanh tưởi, làm người ta vừa nặng nề, vừa khó chịu.

Thật sự là sống sót sau tai nạn a. Suýt chút nữa là nàng sẽ chết tại đây rồi, may mắn a...

Nhớ tới sự xuất hiện đột ngột của tuyết y nam yêu, Tiêu Lăng Nguyệt trên mặt xuất hiện ý cười ôn nhu mà chính nàng cũng không phát giác.

Hắn ngày hôm qua chỉ là trùng hợp đi ngang qua thôi sao? Dù sao đối với hắn, nàng chỉ là một nhân loại xa lạ mà thôi.

Sesshoumaru là một đại yêu quái... Hắn không vì người khác yếu hơn mà khi dễ, không vì lực lượng cường đại hơn mà sợ hãi. Hắn từ trước tới nay giết đều là những kẻ đáng chết, dù hai tay dính máu, nhưng lại vĩnh viễn không phải là kẻ ác!

Tuần mã màu đen bên cạnh căn phòng chạy lại, nhìn chủ nhân vô cùng thân thiết, cọ cọ, từng đợt chuông ngân lên.

“Tiêu Bạch...” (ngựa đen mà chị gọi tiêu bạch, đến bỏ tay với chị này @@)

Vỗ vỗ đầu ngựa trấn an, Tiêu Lăng nguyệt nét mặt nghiêm trang, đi tới mảnh đất trống ở giữa thôn, đem hai tay chấp lại ở trước ngực, bắt đầu xướng lên.

Làn điệu cổ xưa vang lên, vẻ mặt bi thống của mọi người giãn ra, ngừng động tác, nhìn về phía vị vu nữ, lắng lắng nghe.

Dần dần, một cái lại một cái vong linh mà người thường không thể nhìn thấy từ thi thể bay ra, chậm rãi bay lên bầu trời. Họ là được siêu độ, đang hướng tới thế giới bên kia mà đi.

Hãy ngủ yên, những linh hồn khôn khổ...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Naraku Hay Là Kagewaki.

Sáng sớm, ánh mặt trời không quá mãnh liệt, tia nắng chiếu lên những giọt sương trên cành lá, tỏa ra ánh sáng lung linh, ven đường, hoa dại dưới ánh mặt trời đã nở rộ, tỏa ra từng trận thơm ngát.

Ly khai thôn làng, Tiêu Lăng Nguyệt tiếp tục hành trình của mình.

Nếu không có gì sai biệt thì theo nguyên tắc, lúc này kịch tính đã bắt đầu, Ngọc Tứ Hồn đã bị phân tán thành nhiều mảnh nhỏ rải rác khắp nơi. Thu thập ư? Không phải là không thể, chính là ý tưởng đó không phải là một sáng kiến, Inuyasha, còn có Naraku cũng đều đang tìm những mảnh ngọc Tứ hồn. Bàn về nhân lực, nàng chỉ có một mình; bàn về thực lực, nàng cũng phải thẳng thắn thừa nhận, bọn họ mạnh hơn nàng rất nhiều, xem ra, muốn ngọc tứ hồn, chỉ có thể dùng trí, không thể cường đoạt.

Trong lúc suy tư, một trận tiếng vó ngựa từ phía trước truyền tới. Tiêu Lăng Nguyệt nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe ngựa xa hoa vội vàng phi giữa đường, tung lên từng trận bụi.

Vài tùy tùng bảo hộ ở hai bên sườn xe chú ý tới nàng, hai mắt không khỏi sáng ngời như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng hướng nàng chạy tới. Mãi đến khi cách nàng không sai biệt lắm, người nọ xoay người xuống ngựa, quỳ gối trên đất, túm lấy ống quần nàng vội vàng la lên:

“Vu nữ đại nhân, thỉnh ngài, thỉnh ngài cứu lấy đại nhân của chúng tôi!”

Kinh ngạc bởi hành động của hần, Tiêu Lăng Nguyệt đứng bất động, thần trí tỉnh lại khi ống quần đã bị néo thành một đoàn. Nàng cũng không thích người khác tùy ý động chạm, bất cứ lúc nào, cũng luôn bảo trì một khoảng cách nhất định. Vô thanh vô thức thoát khỏi níu kéo của người nọ, nàng hơi mỉm cười, giọng điệu trấn an nói: “Không nên gấp gáp, người trước hãy đứng lên, chậm rãi nói.”

“Vâng, vu nữ đại nhân.” Được nàng trấn an, lo lắng trong lòng nhạt đi, hần hướng nàng chấp tay, đứng dậy.

“Tôi qua, chúng tiểu nhân theo đại nhân trở về thành, giữa đường bị yêu quái phục kích, tuy rằng đã trốn thoát, nhưng đến giờ đại nhân vẫn hôn mê bất tỉnh. Vu nữ đại nhân, ngài, ngài nhất định có thể cứu đại nhân!”

Hôn mê bất tỉnh ư? Trong đầu xẹt qua một ý nghĩ, Tiêu Lăng Nguyệt trong lòng đã có chủ ý: “Như vậy, người dẫn ta qua xem một chút.”

“A? Vâng, vâng, đại nhân, ta, ta mang ngài đi qua!” Thấy nàng đáp ứng, tùy tùng nọ mừng không tả xiết, muốn vươn tay đỡ nàng lên ngựa, lại không ngờ được nàng đã trước một bước đã nhảy lên lưng ngựa, động tác lưu loát, gọn gàng.

Tùy tùng kia vẫn còn sững sốt, nàng đã giục ngựa đi xa, vội vàng lên ngựa chạy theo. Hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để tò mò, đại nhân nhà hần vẫn còn đang hôn mê, còn chờ người đến cứu.

“Vu nữ đại nhân, mời vào.” Một tùy tùng cung kính vén màn xe thay nàng, Tiêu Lăng Nguyệt hơi gật đầu liền chui vào.

Bên trong xe một nam tử trẻ tuổi đang nằm, một đầu tóc đen đậm hơi rối, ngũ quan tuấn mỹ phi phàm, bất quá, làn da trắng nõn khiến cho hần ần ần hiện chút âm nhu. Nếu không phải có bờ vai rộng, cùng với thân hình cao lớn, nàng còn lầm tưởng đây là một thân nữ phần nam trang!

Không đánh giá nhiều, Tiêu Lăng Nguyệt vươn tay phải, vén tóc trên trán hần nhìn ẩn đường. Quả nhiên, thân thể này đã bị tà vật xâm nhập.

Người này thể chất, tinh thần sạch sẽ, nhưng cũng vì thế mà rất dễ bị tà vật nhập vào. Sợ rằng, đây là mỹ vị mà chúng luôn tìm kiếm.

Nâng tay trước ngực tạo kết ấn, Tiêu Lăng Nguyệt lẩm nhẩm chú ngữ, đem kết ấn đánh về phía mặt hần, nháy mắt, một luồng khí đen rít gào, giã dựa từ đỉnh đầu hần thoát ra. Còn chưa kịp nhìn rõ là yêu vật nào, trong khoảng khắc, nó đã tan biến.

“Đã không có việc gì.” Thu tay, Tiêu Lăng Nguyệt dưới ánh mắt chăm chú mà khăn trương chờ đợi bên ngoài lên tiếng.

“Các ngươi có thể yên tâm, không lâu nữa, đại nhân của các ngươi sẽ tỉnh lại.”

Nghe đến đó, thần sắc mọi người thoáng buông lỏng, trên mặt không khỏi có mấy phần vui sướng.

“Thật sự đa tạ ngài, vu nữ đại nhân.”

“Không cần khách khí, đây là việc ta nên làm.” Mím cười gật đầu đáp lại, Tiêu Lăng Nguyệt tính toán rồi đi, nhưng mấy tùy tùng hộ vệ lại ngăn lại.

“Vu nữ đại nhân, đại nhân nếu tỉnh lại mà biết chúng tiểu nhân để cho ân nhân cứu mạng rồi đi, sẽ trách phạt chúng tiểu nhân. Hơn nữa, pháp sư hộ tống đêm qua đã gặp nạn, trên đường trở về thành nếu như lại gặp phải yêu quái...” Vòng vo một hồi, cuối cùng hắn nói ra thỉnh cầu: “Thỉnh đại nhân, thỉnh đại nhân cùng theo trở về thành!”

Đợi hắn nói xong, Tiêu Lăng Nguyệt khiếp sợ quên cả bước đi. Nàng kinh sợ tự nhiên không phải là thái độ cung kính cúi đầu của đối phương, mà là đại nhân được nhắc tới trong miệng hắn.

Trách không được, trách không được nàng cảm thấy người trên xe có chút quen mặt, nếu đem một thân y phục võ sĩ cổ đại đổi thành một chiến bào hoa lệ, không phải là tử địch lớn nhất của Inuyasha – nhân vật phản diện Naraku sao?

Không, không đúng, trừ bỏ ma vật đã bị tiêu diệt, trên người hắn cũng không có gì bất thường.

Chẳng lẽ... không phải là Naraku?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hoàng hôn chính là thời khắc yêu ma bắt đầu hoạt động, lửa đỏ tịch dương che kín bầu trời, kiêu diễm như máu.

“Thật là phấn khích, thật là mạnh mẽ, không hổ là Sesshoumaru đại nhân!” Từ bụi cỏ rậm rạp chui ra một tiểu yêu lục sắc, mắt tràn đầy sùng bái hướng tới tuyết y nam yêu. “Quả nhiên, ngài không chỉ giết được Đẩu Quý, còn chém đứt đầu hắn, thật sự là cường đại!”

“Ngươi mùi sao?” Không quay đầu, Sesshoumaru tùy tay đem cánh tay phải vút xuống “Nó đã không còn dùng được.”

“Hà!” Tiểu yêu giật mình, cẩn thận mở to mắt nhìn cánh tay bị vút bỏ, đây đã là cái thứ ba.

“Lại không được sao?” Lầu bầu chưa xong, tiểu yêu bị một cánh tay tóm lấy ném đi, một trận tiếng gọi thê lương ầm ĩ thốt ra.

“A, a, a...”

“Đi tìm một cánh tay yêu quái mạnh về đây, không tìm được thì đừng trở về.” Không để ý đến tình huống của tiểu yêu, Sesshoumaru ngửa đầu thanh lãnh bỏ xuống một câu, liền không quay đầu lại mà tiến về phía trước, chỉ còn dư lại tiểu yêu đang trợn mắt há mồm ra sức giãy dụa mà tiếp đất.

Thật vất vả mới đứng vững, Jaken không ngừng thở dốc.

Thật đáng ghét! Cũng tại tên Inuyasha kia! Thiết Toái Nha chỉ có Sesshoumaru đại nhân mới xứng đáng sở hữu. Vậy mà hắn dám dùng nó chém rớt tay đại nhân. Nếu mà để ta gặp lại, xem ta xử nhà ngươi như thế nào.

“Trong ngươi có vẻ rất phiền não!”

Đáy lòng vừa mắng thầm xong, âm thanh thỉnh linh phát ra khiến tiểu yêu giật mình hoảng sợ, lập tức trốn ra phía sau Sesshoumaru, hùng ngôn vừa nảy phảng phất như là chưa từng xảy ra.

“Ngươi là ai?” Nghiêng đầu, Sesshoumaru nhận nhặt nhìn nam nhân kỳ quái đột nhiên xuất hiện.

“Là người giống ngươi, đều oán hận Inuyasha. Chuyện của ngươi ta cũng biết đại khái, nếu như không để ý, ngươi có thể dùng cánh tay này.”

“Ngươi đừng nói giỡn!” Còn không chờ Sesshoumaru tỏ ý, Jaken lập tức từ sau lưng nhảy ra lớn tiếng chất vấn, “Kia không phải là tay của nhân loại sao?”

“Không sai, đây đúng là tay của nhân loại, nhưng không phải là một cánh tay nhân loại bình thường, cánh tay này có mảnh ngọc Tứ Hồn.”

“Mảnh ngọc Tứ Hồn?” Nhìn chăm chăm cánh tay đó, Jaken nghi hoặc lặp lại lời hắn.

Đồng dạng cũng đang nhìn cánh tay đó, Sesshoumaru thần sắc không rõ, vẫn không lên tiếng.

“Nếu ngươi dùng cánh tay này, có thể sử dụng Thiết Toái Nha, ngươi hẳn là biết yêu quái thuần huyết thì không thể dụng được vào nó.”

“Hừ!” Sesshoumaru hừ lạnh một tiếng, “Ngươi oán hận Inuyasha, sao không tự giết hắn, tính toán lợi dụng ta sao?”

“Không sai!”

“A, ngươi thật lớn mắt!” Nghe thế, Jaken tức giận bắt bình nhảy lên hô to, bất quá, chủ nhân hắn lại nói ra một câu làm nó không khỏi ngả nghiêng xuống đất.

“Thú vị! Ta đây thu cánh tay này!”

“Còn có cái này, ngươi cũng nhận lấy đi, nhất định có thể giúp ích cho ngươi.”

Nhàn nhạt tiếp nhận tỏ ông đất, Sesshoumaru lạnh lùng ra lệnh.

“Nói tên của ngươi!”

“Naraku, ta gọi là Naraku...”

Mặt trăng mới nhú, lúc này đèn hoa đã lên. Tiêu Lăng Nguyệt đứng ở trên hành lang ngoài phòng, ngẩng đầu nhìn trời cao. Trong viện, ống trúc tiếp nước một chút lại một chút nhỏ từng giọt lên mặt hồ, làm cho tiểu viện yên tĩnh có thêm vài phần sức sống.

“Lăng Nguyệt đại nhân, ngài còn chưa nghỉ sao?” Một thanh âm mềm nhẹ cất lên, kèm theo đó là một trận guốc gỗ từ xa truyền tới.

Nghe được tiếng vang, Tiêu Lăng Nguyệt quay đầu lại, đối với người tới hơi hơi gật đầu ý bảo.

“Kagewaki đại nhân”.

“Lăng Nguyệt đại nhân, ngài không cần khách khí với ta như thế. Nếu không có ngài, ta đâu còn có thể đứng ở chỗ này mà nói chuyện. Ngữ khí khiêm tốn, khuôn mặt an tường, thiếu niên trước mắt mang đến cho người khác cảm giác ôn nhu như ngọc.

“Đó vốn là chức trách của ta, nào dám kể công!” Tiêu Lăng Nguyệt khiêm tốn nói, trong lòng cũng một phen cân nhắc.

Vốn nàng cũng không tính toán hộ tống bọn họ về thành, bất quá, vì lo lắng tương lai có lẽ sẽ đụng độ Naraku, nhân cơ hội này tạo chút quan hệ cũng tốt, nên liền thuận thế mà đáp ứng. Nhưng đã nhiều ngày trôi qua, nàng thập phần khẳng định người này không phải là Naraku, mà là Kagewaki, một thành chủ có dung mạo tuấn mỹ, học thức uyên bác và hơn hết tâm địa rất thiện lương.

“Khụ, khụ, khụ...” Một trận ho khan kịch liệt đánh gãy suy nghĩ của nàng. Tiêu Lăng Nguyệt ngẩng đầu nhìn người thiếu niên ở bên cạnh, mới phát hiện ra mặt hắn vốn luôn tái nhợt, nay lại có chút ửng đỏ không bình thường.

“Kagewaki đại nhân, ngài lại phát bệnh sao?”

“Khụ, khụ, không, ta không sao...” Nghe được nàng lo lắng hỏi, người thiếu niên trên mặt có chút mỉm cười, đôi mắt đen láy lấp lánh. Gió đêm phát qua, mái tóc dài của hắn bay bay, trong nháy mắt nàng dường như lại phảng phất thấy được một đôi cánh vĩ đại.

Rũ mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sáng ngời của hắn. Tuy rằng người thiếu niên trước mắt này làm người ta thương tiếc, nhưng là, nàng không thể vì thế mà thay đổi tình tiết câu chuyện. Một khi tình tiết phát sinh biến hóa, kết quả mà nàng luôn biết trước cũng sẽ thay đổi. Cho nên... thực xin lỗi!

Giấu đi sự áy náy trong lòng, Tiêu Lăng Nguyệt mỉm cười ngẩng đầu.

“Đại nhân, chuỗi phật châu này ta đã mang theo bên người nhiều năm, bên trong chứa đựng linh lực, ngài hãy nhận đi, có nó yêu vật bình thường sẽ không thể tới gần ngài nửa bước.”

Đúng vậy, chuỗi phật châu này chỉ có thể ứng phó với mấy loại tiểu yêu, hi vọng rằng hắn có thể sống một cách yên bình trước khi vận mệnh đến.

“Cám ơn”

Miền cường che giấu ho khan, thiếu niên mỉm cười tiếp nhận. Nàng đưa hắn vật này, ý tứ rõ ràng là nàng sẽ rời đi. Ai... với cái thân thể yếu nhược của ta, ta có tư cách gì mà giữ nàng lại?

“Vu nữ đại nhân, lần sau gặp lại, gọi ta là Kagewaki thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Nửa Đường Gặp Gỡ Mấy Nhân Vật Chính.

“Nóng, nóng, nóng, nóng quá!” Một tiểu yêu lục sắc dè dặt, cẩn trọng mà đi, “Nơi này thực làm cho người ta chịu không nổi, ngay cả mặt đất cũng bị thiêu nóng. A, giống như có mùi thịt nướng!”

Tiểu yêu kì quái dừng chân, lại nhìn xuống đôi chân của mình.

“A...” một tiếng thét thê lương chói tai theo miệng phát ra, nó liều mạng chạy về phía trước, cho rằng có thể tránh khỏi vận mệnh bị biến thành thịt nướng, bất quá vẫn không may mắn thoát được.

Chạy thực mạng, rốt cục một cái cốt động u ám hiện ra.

“Này, Toutousai, đi ra cho ta.” Thanh âm vọng lại từ trong huyết động nhưng không có tiếng đáp lại. Không có ai?

Quả nhiên, nhìn lên tường, một dòng chữ chứng thực suy nghĩ của nó.

“Ta chuyển nhà!” A! Người này, hấn đào tẩu, vậy ta giao phó thể nào với Sesshoumaru đại nhân???

“Toutousai đào tẩu?”

Mới vừa ra khỏi huyết động, một nam yêu y phục hoa lệ không hợp với khung cảnh xuất hiện.

“Sesshoumaru đại nhân!” Nhìn chủ nhân nhà mình, vì không hoàn thành nhiệm vụ, tiểu yêu động tác nhanh chóng quỳ xuống, hướng tuyết y nam yêu dập đầu “Nghe nói Toutousai rên đào theo tâm tình, hấn sẽ không rên đào cho người mà hấn không thích.”

“Nói vậy, hấn không tính rên cho Sesshoumaru ta một thanh đao?” Thanh âm thanh thanh lãnh lãnh nghe không ra hí nộ.

“Tất nhiên, hấn là chán ghét ngài... Á!” Ý thức được chính mình nói lời không nên nói, Jaken hoảng sợ liếc trộm thần sắc tuyết y nam yêu. Sesshoumaru đại nhân liệu có giết nó không?

Nhếch nhếch khóe môi, Sesshoumaru nở nụ cười như có như không. Chán ghét? Được lắm!

Ồ... Cười? Vốn là sợ hãi không nhẹ, nay lại bắt gặp đại nhân nhà hấn thế nhưng lại cười, tiểu yêu cả kinh, quỳ rạp sát đất, mồ hôi lạnh ứa ra như tắm. Van cầu ngài, van cầu ngài phát giận đi, Sesshoumaru đại nhân cười mới càng đáng sợ hơn! Còn chưa chờ nó mặc niệm xong, tuyết y nam yêu đã xoay người rời đi.

“Hô... Giảm thọ a!” Thật lâu sau khi đại nhân nhà hấn đi, Jaken mới thở phào nhẹ nhõm.

Trời cao trong xanh, mây trắng chậm rãi bay, mấy chú chim nhỏ truy đuổi nhau truyền từ cảnh này sang cảnh khác.

Một ngày tươi đẹp như vậy, lại xuất hiện vài lữ khách kì quái đang đi trên sơn đạo bằng phẳng.

Đi ở phía trước là một thiếu nữ mặc váy thủy thủ màu xanh, cái túi đeo chéo bên hông nàng đựng một con tiểu hồ yêu đang nhìn ngấm xung quanh, mà bên cạnh này là một thiếu niên hồng y tóc bạc, với hai cái tai trên đỉnh đầu, đi sau cùng là một pháp sư cầm trượng cùng với một nữ tử mặc kimono.

“Đỉnh đỉnh... lộc cộc... đỉnh đỉnh... lộc cộc...”

Một trận chuông đồng trầm thấp, cùng với tiếng vó ngựa thanh thúy theo triền núi truyền đến. Mọi người tò mò ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy xa xa một nữ tử thanh lệ cười tuấn mã màu đen, dần dần xuất hiện trong tầm mắt họ.

Ngũ quan xinh xắn, da trắng như tuyết, dáng người yếu điệu. Mái tóc đen dài tùy ý buộc ở sau đầu, đựng đưa, phiêu dật theo từng vó ngựa. Đôi mắt đen thâm thúy như mỉm cười, ánh nhìn linh động. Một thiếu nữ như vậy, giống như một khối cổ ngọc thượng hạng.

Vị pháp sư trẻ tuổi tiến lên phía trước, cầm lấy dây cương, hướng nàng hỏi “vị tiểu thư xinh đẹp, có thể cho tại hạ biết phương danh của tiểu thư không?”

“Hả? A... ha... ha... Nàng đầu tiên là sừng sốt, sau đó khẽ cười. Pháp sư này quả nhiên thú vị y như truyện miêu tả.

“Ta tên Tiêu Lăng Nguyệt!”

“Ồ, ra là Lăng Nguyệt tiểu thư, không biết tiểu thư có thể vì tại hạ sinh một đứa nhỏ không?” Vị pháp sư ánh mắt thâm tình nhìn nàng, chan chứa tình cảm.

“...”

Mặc dù biết rõ lời kịch của hân, nhưng khi thực sự trực tiếp nghe, nàng vẫn có chút trở tay không kịp. Haizz... Nàng kinh nghiệm chém yêu diệt ma đầy mình, nhưng đối phó với tình huống thế này, kinh nghiệm của nàng chỉ là con số không tròn chỉnh!

“Tên Miroku kia, vu nữ mà cũng dám trêu đùa sao?” Gân xanh trên trán Sango giật giật, nhéo tai vị pháp sư trẻ tuổi, chẳng màng ánh mắt của mọi người.

“Miroku đại sư lại đùa giỡn nữ nhân!” Shippou ngồi xổm trên đầu vai Inuyasha, vừa thờ dài vừa nói một câu trần thuật.

“Haiz...!” Mọi người từ trong kinh ngạc vì dung mạo và khí chất của vị vu nữ trước mắt tỉnh lại, đồng loạt thờ dài, không thể trách a. Đó là câu cửa miệng của đại sư Miroku.

“Tiêu Lăng Nguyệt, tên thật lạ, giống như đã từng nghe qua ở nơi nào.” Kagome nhăn hai hàng lông mày cẩn thận hồi tưởng. “A, đúng rồi! Bà Kaede không phải đã từng nhắc tới vị vu nữ bất tử, dung mạo vĩnh viễn luôn là tuổi 20 đó sao, vị vu nữ đó cũng gọi là Tiêu Lăng Nguyệt. Chẳng lẽ...”

Nghe thấy thế, tất cả mọi người kinh dị nhìn sang thiếu nữ đang mỉm cười trên lưng ngựa...

“À!” Tiêu Lăng Nguyệt cười yếu ớt lướt nhìn mấy người đang nhìn chăm chăm nàng. “Kaede có nhắc tới ta với các người ư? Như vậy, vị đại sư này, ta so với Kaede còn lớn hơn vài tuổi đấy! Người có chắc chắn là muốn cùng ta sinh đứa nhỏ không?”

“Không, không, Lăng Nguyệt đại nhân là trưởng bối tôn kính, ta sao có thể thất lễ như thế!” Điều chỉnh lại sắc mặt, Miroku nghiêm chỉnh hành lễ đối với nàng. “Bà Kaede còn dặn dò, nếu trên đường có gặp được ngài thì nhất định phải chiêu cố ngài thật tốt!”

“...”

Trước sự thay đổi như lật sách của Miroku, mấy người còn lại không biết nói gì, còn Tiêu Lăng Nguyệt nhìn về phương xa, ý cười trên mặt càng thêm rõ ràng.

A Phong, người vẫn luôn nhớ tới ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thợ Rèn Dao Toutousai.

“Ùm bò...”

Một tiếng bò rống vang lên, phá tan không khí trầm mặc. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, thì từ thấy trên không trung xuất hiện một lão quái nhân cưỡi con bò tam nhãn, tay cầm một chiếc chùy dài phi thẳng xuống, tung lên một trận bụi.

“Oh, là Toutousai!” Phẩy phẩy tay áo trước mặt xua đi đám bụi chắn mắt tầm mắt, Tiêu Lăng Nguyệt mới nhìn rõ người vừa rơi xuống.

Nàng biết Toutousai cũng không có gì kỳ lạ. Ở đây hơn bốn chục năm, vì tìm kiếm phương pháp trở về, nàng đã đi khắp đại giang nam bắc, xem qua vô số điển tịch dã sử, tự nhiên cũng bái phỏng qua rất nhiều cao nhân ẩn sĩ, trong đó đủ cả nhân loại lẫn yêu quái, mà Toutousai đúng là một trong số những người nàng đã gặp qua.

“A, đây không phải là Lăng Nguyệt sao?” Lão ngồi khoanh chân trên lưng vật cười, tùy ý nói.

“Đã lâu không gặp, lão tiền bối!” Ngồi trên lưng ngựa, Tiêu Lăng Nguyệt hơi hơi hạ thấp người xem như hành lễ.

“Ồ, đây là đứa gốc Inuyasha đi?”

“Này! Lão già, người muốn chết sao?” Đối mặt với xưng hô của lão, tên bán yêu nào đó phẫn nộ, túm lấy cổ áo của lão, hung hăng lắc lắc.

“Inuyasha, không được khi dễ người già!” Kagome ở một bên lên tiếng quát.

“A, dừng tay, dừng tay, Inuyasha thiếu gia. Ông ấy là thợ rèn Toutousai đó!” Một con bọ chó không biết ở đâu chui ra, nhảy nhảy lên hô.

Ở một bên thường thức trò khôi hài, Tiêu Lăng Nguyệt đậm bạc cười. Ai... Khi không lại gặp được mấy nhân vật chính, nàng tính là muốn mượn mảnh ngọc Tứ Hồn nghiền cứu một chút, nhưng tình huống thế này thì... Có lẽ nên bỏ ý định đi thôi!

“Hân đến!” Toutousai hô to một tiếng, thoát ra khỏi kim kẹp của mỡ bán yêu, lùi ra sau. Nghe tiếng, Tiêu Lăng Nguyệt nhìn qua, trong đầu thoáng hiện

ra vài hình ảnh.

Đúng rồi, hình như có một đoạn như thế này. Như vậy, người tới sẽ là...

Che dấu sự kích động trong lòng, Tiêu Lăng Nguyệt ngẩng đầu nhìn.

Trên không trung xuất hiện một tuyệt y nam yêu cười yêu thú song đầu. Mặt mày thanh lãnh, mắt vàng lạnh như băng ẩn ẩn vài tia sát khí, giờ phút này hần đứng trên không trung lạnh lùng nhìn những người bên dưới.

Hắn tức giận! Nam nhân này lúc nào cũng lạnh lùng, ánh mắt hừng hờ đối với mọi sự việc mà cũng có lúc tức giận ư?

Không nóng lòng rồi đi, Tiêu Lăng Nguyệt thúc ngựa đứng tránh ở một bên, lẳng lặng quan sát.

Phía trước, hai huynh đệ đang giao thủ, mỡ bán yêu đang tránh trái tránh phải, vẻ mặt rất chật vật, đối lập với hắn, cũng một hồng y tóc bạc, nhưng động tác tao nhã, hoa lệ.

Cái gọi là "khác nhau một trời một vực" chính là như thế này đi! Một đại yêu quái như Sesshoumaru, cho dù có ai bắt chước cũng không bắt chước được sự cao ngạo của hắn. Mỗi hành động đều toát ra khí thế, phong phạm của một vương giả chân chính. Khí chất ấy, ai có thể sánh bằng?

Chăm chú theo dõi mọi cử động của bóng trắng ấy, Tiêu Lăng Nguyệt bất tri bất giác nở nụ cười. Cường giả của nàng, thần tượng của nàng!

Mà đối với mấy nhân vật chính, nàng chưa nói tới thích, chỉ cảm thấy thắng lợi của bọn họ bởi vì bọn họ là nhân vật chính, bởi tác giả muốn như vậy. Cho dù bọn họ có thực lực để thắng, nhưng so với Sesshoumaru mà nói, bọn họ quá nhỏ bé, nhỏ bé đến mức hắn khinh thường xuống tay.

“A, trốn mau, trốn mau!” Đại chùy đập mạnh xuống mặt đất, nhảy mất, mặt đất dấy lên ngọn lửa hừng hực. Tiêu Lăng Nguyệt kịp thời tạo kết giới bảo vệ, lúc này nhìn lại thì đã không còn bóng dáng của Toutousai và nhóm Inuyasha.

“Muốn chạy?” m thanh lạnh rợn người vang lên, Tiêu Lăng Nguyệt quay lại, đập vào mắt nàng là đôi con ngươi màu vàng tràn đầy tức giận.

“A, cái kia... Lần trước cảm ơn người!” Dưới ánh nhìn lạnh lạnh của hắn, lần đầu tiên, Tiêu Lăng Nguyệt biết cảm giác trái tim đập loạn. Vì sao... Sao lại thế? Cảm giác lạ lẫm này từ đâu đến, khiến nàng cảm thấy có chút xấu hổ!

“Ta chỉ đi ngang qua!” Sesshoumaru ném lại một câu ngắn gọn rồi xoay người rồi đi.

A, biết ngay mà... Nhưng mà nàng còn tưởng hắn khinh thường không thèm mở miệng cơ!

Tiêu Lăng Nguyệt cười tươi như hoa, đối với bóng lưng đang rời đi hồ lớn: “Sesshoumaru, ta tên là Tiêu, Lăng, Nguyệt!”

Thân ảnh màu trắng khẽ dừng lại một chút, rồi nhảy lên yêu thú, một trận phong yêu nổi lên nhảy mất đã không còn bóng dáng.

Tiêu Lăng Nguyệt! Hắn sẽ nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sesshoumaru Lại Bị Thương.

Lúc này đây, nàng còn không giống như lần trước, chỉ xem hắn là nhân vật hư cấu, ở một bên nhàn nhạt thương thức. Nàng không dám thừa nhận, bản thân mình đã bắt đầu để ý đến hắn, để ý từ khi được hắn cứu một mạng.

Nâng dậy tiểu cô nương đang sợ hãi nằm trên đất, Tiêu Lăng Nguyệt ổn định cảm xúc, khẽ mỉm cười ôn nhu, cẩn thận bước lại gần nam yêu đang tỏa sát khí ra bốn phía.

“Sesshoumaru...”

Nàng nhẹ giọng gọi một tiếng, m thanh ấy mềm mại như làn gió xuân khẽ xuyên qua nội tâm, thức tỉnh lí trí của hắn, nội tâm hoảng loạn, sợ hãi dần được trấn an.

Sesshoumaru không tự chủ được thu hồi sát khí trên người, nhảy mất lại hoảng hốt chặt vật tìm kiếm bên cạnh thì tay phải của hắn được một đôi tay ấm áp nắm lấy. Huyết sắc trong mắt dần dần nhạt đi, trở về đôi mắt sắc vàng nguyên bản.

“Tiêu... Lăng Nguyệt?” Nhìn nữ tử đang mỉm cười ôn nhu trước mắt, vẻ mặt Sesshoumaru mê mang, trong nháy mắt liền thanh tỉnh, mắt trầm xuống.

Là nàng! Ở thời điểm bản thân hấn chặt vật nhất, nàng luôn lặng yên xuất hiện!

“Là ta!” Thấy hấn tỉnh táo lại, Tiêu Lăng Nguyệt có chút vui sướng, có lẽ là vì lần đầu tiên nghe được hấn gọi tên nàng đi.

“Ngươi... Ngươi thấy thế nào?” Tiêu Lăng Nguyệt cẩn thận tìm từ hỏi. Cao ngạo như Sesshoumaru, chỉ sợ chưa bao giờ rơi vào tình trạng này, mà lại do một tên bán yêu tạo ra, kém chút nữa là mất mạng. Với hấn là sự sỉ nhục lớn nhất!

“Không sao!” Rút tay bị nắm về, Sesshoumaru quay đầu đi, lạnh nhạt trả lời. Hấn còn không yếu ớt đến mức cần nhân loại thương hại.

Áo giáp thì vỡ nát, vạt áo thấm đẫm máu, một thân y phục hoa lệ giờ đầy bụi đất. Vậy mà còn nói không sao.

Nam nhân này thật cứng đầu, làm cho nàng thấy không biết phải làm sao, đồng thời cũng cảm thấy những gì hấn phải chịu bây giờ thật không đáng. Đúng vậy, thật không đáng chút nào... Hấn chưa bao giờ có ý nghĩ muốn giết Inuyasha. Vậy mà cái đồ bán yêu đê đê đó, rõ ràng là muốn kết liễu tính mạng của hấn, không những thế, lại còn dùng đi vật Thiết Toái Nha của phụ thân mà hấn tâm tâm niệm niệm tôn kính để ra tay!

“Không sao là tốt...”

Thu hồi hai tay trống rỗng, Tiêu Lăng Nguyệt sắc mặt không đổi lên tiếng đáp. Có lẽ có chút thất thần, nhưng chỉ là một chút thôi. Không thể tùy ý phóng túng bản thân, nàng sợ một ngày nào đó sẽ không còn khống chế được tình cảm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc thân Mật.

Màn đêm buông xuống, nơi rừng sâu dấy lên ngọn lửa, ánh hồng quang chiếu ra bốn phía, tạo nên một mảnh ấm áp.

Dựa người vào thân cây phía sau, Sesshoumaru nhắm hai mắt nghỉ ngơi. Bên phải hấn để một ống trúc đựng nước, nhưng hiển nhiên là hấn không tính toán sẽ dùng.

Thân là đại yêu quái, cho dù mười ngày nửa tháng, thậm chí thời gian có lâu hơn nữa không ăn cơm cũng vẫn bình thường. Thức ăn đối với yêu quái mà nói, có cũng được, không có cũng không sao.

Cách đó không xa, sau đại thụ lộ ra một cái tiểu cô nương mặc hồng y đang vụng trộm nhìn quanh, thấy hấn không có phản ứng, liền to gan đem mấy con cá, mấy cái nấm rừng nướng đặt gần ống trúc đựng nước rồi lặng lẽ chạy đi.

“Ngươi đừng phí tâm” Sesshoumaru vẫn như trước nhắm hai mắt, đạm bạc mở miệng nói với nữ hài tử vừa cất bước, “Ta không ăn đồ ăn của nhân loại.”

“Ha ha, Sesshoumaru. Ngươi không cần cảnh giác như thế đối với cô bé, nó cũng là có ý tốt mà.” Thanh âm hơi mang vài phần trêu tức từ bên kia truyền đến, một nữ tử cầm theo một con chim trĩ từ trong bóng tối chậm rãi bước ra.

Mở mắt liếc nàng một cái, Sesshoumaru lại đem hai mắt nhắm lại.

Cứ tưởng nàng lại một lần nữa lén lút rời đi, không nghĩ tới...

“Bé con tên là Rin đúng không?” Xử lý tốt con chim trĩ, đem nó lên giá nướng, Tiêu Lăng Nguyệt đối với cô bé đang trốn sau đại thụ nhìn trộm về phía này ôn nhu hỏi.

Đôi mắt mở to chớp chớp, tiểu cô nương ngốc lẳng gật gật đầu, trên mặt biểu cảm kinh ngạc rõ ràng. Ngay cả Sesshoumaru cũng quay đầu kỳ quái nhìn nàng một cái.

“Đến đây.” Nàng vẫy vẫy tay, đồng thời dịch sang bên cạnh nhường tiểu cô nương một chỗ cùng ngồi gần đồng lửa, Tiêu Lăng Nguyệt đối với hai người đang hồ nghi nhìn nàng cười thân bí: “Kì thực, ta đến từ một không gian khác, đối với thế gian này, ta hết thấy đều hiểu rõ như lòng bàn tay, chỉ là một cái tên thôi có gì đáng nói đến?”

Sau khi nàng nói xong, tiểu cô nương vẫn như trước ngốc lẳng nhìn nàng, mà Sesshoumaru tầm mắt đã thay đổi, thần sắc hừng hờ nhìn về phía ngọn lửa.

Aiz, không ai tin sao!

Tiêu Lăng Nguyệt cười yếu ớt cũng không nói nữa.

Kỳ thực, nàng nói chính là lời nói thật, chỉ là lời nói ấy, nàng chưa từng nói qua với bất kỳ kẻ nào trước đây mà thôi. Một khi nói rõ, như vậy hậu quả,

nàng không thể gánh vác.

Thình thoảng lại xoay cành cây đang nướng con chim trên ngọn lửa, Tiêu Lăng Nguyệt nhìn tiểu cô nương đang yên tĩnh ngồi ở bên cạnh, rồi lại quay về phía sau nhìn tuyết y nam yêu đang ngắm ngọn lửa kia.

Ánh lửa ấm áp làm nhòa đi biểu cảm lạnh băng của hắn, trên mặt còn dính bụi đất càng làm hắn có thêm vài phần nhân khí, hơn nữa, một thân y phục rách, nhìn thế nào hắn cũng giống như một công tử thất thế.

“Xì” một tiếng, Tiêu Lăng Nguyệt vì sự tương tượng của mình mà bật cười ra tiếng.

“Không... không có việc gì.” Hai người quay lại nhìn nàng đầy nghi hoặc, Tiêu Lăng Nguyệt chậm rãi dừng tiếng cười, chuyển sang nhân nhậ ý cười giải thích.

Đạo gần đây nàng trở nên thật kì lạ, khi không lại có thể tượng tượng những điều nhảm chán như vậy?

Lắc lắc đầu, Tiêu Lăng Nguyệt đứng dậy, từ trong ngực lấy ra ti quyên (khăn tay) đổ nước lên rồi vắt nhẹ, đi về phoumaru. Trong ánh mắt hắn rõ ràng là sự cự tuyệt nhưng nàng mặc kệ, đưa tay lau sạch bụi bẩn trên mặt hắn.

Quả nhiên, Sesshoumaru chân thật cao quý hoa lệ lại hiện ra, nàng mỉm cười thỏa mãn hài lòng với khuôn mặt sạch sẽ của hắn.

“Vì sao?” Đôi mắt vàng trong vắt yên lặng chăm chú nhìn nữ tử đang mỉm cười trước mắt, thanh âm thanh lãnh nhẹ nhàng nghi hoặc.

Vì sao phải giúp ta? Vì sao không rời đi? Vì sao rõ ràng là từ địch, lại có thể vì hắn cười vui vẻ đến thế?

“Hả?” Thần trí mê mẩn của nàng trong nháy mắt thanh tỉnh, Tiêu Lăng Nguyệt cười yếu ớt trả lời, “Bởi vì ngươi là ân nhân cứu mạng của ta. Vô luận ngươi là người hay là yêu, ở trong mắt ta, ngươi chỉ là Sesshoumaru mà thôi, ta không thể vô tình vô nghĩa đối với ân nhân cứu mạng của mình được... Mà cái gọi là “chính nghĩa” không phải là điều ta theo đuổi, trở thành vu nữ, bất quá chỉ vì ta muốn sống sót. “Thiện lương” chỉ có thể đặt trên vai những kẻ mạnh, có thực lực, mà ta, quá mức nhỏ yếu...”

Rõ ràng hắn không có hỏi, thậm chí biểu cảm trên khuôn mặt cũng không có thay đổi, nhưng nàng lại nhìn mắt hắn mà tình tường đọc ra ý, khuôn mặt bình tĩnh trả lời những nghi vấn của hắn.

Nhưng là, sau đó có một cổ bi thương từ sâu trong lòng nàng lặng lẽ trào dâng.

Nàng đã từng chỉ là một cô sinh viên bình thường, không hiểu thế nào là giương cung bạt kiếm, không biết giết người, chỉ có thể ngây ngốc chờ đợi người khác cứu viện. Nhưng rồi, trải qua vô số lần tắm máu, tâm nàng bắt đầu chết lặng, nàng trở nên lạnh lùng, hững hờ.

“Chỉ làm người qua đường Ất, Giáp là tốt nhất, như vậy sẽ không hoảng sợ, sẽ không bi thương.”

Nàng tự nhủ với chính mình như vậy, mà trước giờ nàng vẫn luôn hành động như vậy. Nhưng, sao nàng luôn cảm thấy cô đơn, trừ bỏ cô đơn chỉ có cô đơn. Nàng thật tịch mịch!

Yên lặng dõi theo thiếu nữ trước mắt. Nàng cup mắt, dương khóe miệng, cười một cách yếu ớt, biểu cảm giấu đi dưới đôi mắt ấy. Sesshoumaru thu hồi ánh mắt, hơi hơi nhắc môi “không muốn cười thì đừng cố cười.”

Mỉm cười trên mặt nàng bỗng chốc cứng đờ, rồi sau đó lập tức cười một cách xán lạn.

Hóa ra, Sesshoumaru cũng thật ôn nhu, chỉ là sự ôn nhu ấy ẩn thật sâu dưới đáng vẻ lạnh lùng bên ngoài. Không biết tương lai, ai có điểm phúc được độc chiếm phần ôn nhu hiếm có ấy?

Bàn tay phải đang được nàng nhẹ nhàng chà lau, cảm xúc nhu hòa dần dất lực chú ý của hắn.

Rõ ràng hắn chán ghét nhân loại, rõ ràng hắn không thích nhân loại đến gần, nhưng vì sao lại không có cự tuyệt nàng, thậm chí hắn có chút xao động khi quanh nàng tràn ngập hơi thở bi thương bọc bọc tâm sự.

Khẽ nhíu nhíu mi, Sesshoumaru tâm như mặt hồ phẳng lặng khẽ gợn sóng, còn chưa kịp phân biệt rõ, nháy mắt đã bình tĩnh trở lại.

Lần đầu tiên hắn có cảm giác kì lạ, phức tạp như thế!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lựa Chọn.

Sáng sớm, ánh mặt trời tinh nghịch chui qua từng khe hở của đại thụ, chiếu lên mặt cỏ xanh biếc. Trong rừng, hoa đại nở rộ đón gió bay phấp phới hấp dẫn những cánh bướm nhẹ nhàng vờn quanh.

Đống lửa đã sớm tàn, hai nhân loại cũng không còn bóng dáng, chỉ có độc Sesshoumaru đang ngồi trên cỏ, thần sắc bình thường nhìn phương xa.

Một thân bạch y điểm tuyết mấy cánh anh đào, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, cái đuôi lông xù vòng trên vai phải. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên mặt làm cho khuôn mặt tinh xảo, lại mang nét lạnh lùng dâng lên một tầng sắc vàng mềm mại, nhu hòa.

Trong bụi cỏ truyền đến từng trận âm thanh sần sật, Sesshoumaru cũng không có động tĩnh gì. Gió đã sớm truyền đến tin tức, người đến là tiểu cô nương mà tôi qua đã rời đi.

Thấy hắn không có phản ứng gì, cô bé đánh bạo chậm rãi hướng tới gần, ngồi quỳ ở chân hắn dâng lên đồ ăn.

“Đã nói không cần mang đến...” Không có quay đầu, Sesshoumaru đạm bạc mở miệng, “Trên mặt sao bị thương?”

“...”

“Không muốn nói thì không cần nói.” Không có câu trả lời, hắn cũng không miễn cưỡng.

Mà tiểu cô nương nghe hắn nói, cũng giờ nửa khuôn mặt không bị thương lên cười xán lạn, giống như ánh mặt trời, tươi đẹp, không nhiễm tạp chất.

Sesshoumaru quay đầu kì quái nhìn “có cái gì mà cao hứng, ta chỉ hỏi thăm một chút.”

Hắn là yêu quái, nên không thể hiểu tâm tình của nhân loại, chính là “mùi” này hắn không chán ghét. Giống như một người khác, hơi thở tự nhiên như con gió mát, làm hắn không thể cự tuyệt.

Ngược mắt nhìn phía xa xa, một nữ tử từ từ cảm theo ống trúc chậm rãi đi tới, Sesshoumaru trên mặt tuy vẫn lạnh lùng như trước, nhưng khi ánh mắt nàng sắp sửa bắt gặp ánh mắt của hắn, hắn lại dời tầm mắt. Thần sắc của nàng bình tĩnh, cử chỉ hành động đối với hắn quá mức tự nhiên, tự nhiên đến độ làm hắn như cảm thấy sự tồn tại của nàng là điều hiển nhiên.

Thật kì quái... Nhân loại cũng thật kì quái!

“Rin đến đó à”

Một tiếng gọi gần gũi vang lên, tiểu cô nương nhanh chóng quay đầu, buông đồ ăn mà khoan khoái co chân chạy lại đón nàng.

“Sao lại bị khi dễ ra nông nỗi này?” Hạ thấp người, Tiêu Lăng Nguyệt nhăn đôi mi thanh tú, cẩn thận kiểm tra vết thương trên mặt, rồi kiểm tra luôn cả thân thể cô bé, thấy không có vết thương gì nghiêm trọng mới yên lòng.

“Rin vẫn không muốn nói chuyện sao?” Bất đắc dĩ nhìn tiểu cô nương đang ngây ngô cười, Tiêu Lăng Nguyệt không hỏi thêm nữa, nhìn ngược về phía sau, chỗ nam yêu đang nghỉ ngơi, cả thân hình chìm đắm trong nắng sớm.

Không thể không cảm thán a! Năng lực hồi phục của yêu quái đúng là làm cho nhân loại là nàng đây cảm thấy kinh dị, mới chỉ qua một đêm thôi, mà vết thương trên người hắn đã khép miệng. Hắn nằm đó, trước sau thần sắc không đổi, vẫn lạnh như băng, khí thế đạm bạc mà cao ngạo. Hắn như một vị vương giả đang nhàn nhã nằm ngắm cánh đất trời, đâu ai nghĩ rằng mới hôm qua, toàn thân đầm máu, bộ dạng nhếch nhác là vị mỹ nữ đang ở trước mắt đây.

Sesshoumaru hắn, có thể nói không chỉ năng lực mà lẫn tâm đều mạnh mẽ, cứng rắn! Dưới tình huống bị đá kích sâu sắc như thế, hắn vẫn như cũ, có thể bảo trì thái độ thanh lãnh, không nhìn ra hi vọng.

Thu hồi suy nghĩ, Tiêu Lăng Nguyệt giờ giờ ống trúc trong tay, hỏi: “Sesshoumaru, uống nước không?”

“Không!” Liếc mắt lườm nàng một cái, thanh âm hắn vẫn lạnh lùng như trước.

Nghe hắn trả lời, nàng cũng không kiên trì nữa, đưa cho tiểu cô nương vài quả đại, nàng ngồi xuống đất hưởng thụ bữa sáng của bản thân.

Mãi đến khi mặt trời đã lên cao, tiểu cô nương mới đứng lên chạy về thôn. Tiêu Lăng Nguyệt nhìn theo bóng Rin đi xa, cảm khái. Không bao lâu sau, vận mệnh của cô bé sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất...

Trên thảm cỏ ở bia rừng, một tiểu yêu lục sắc đang ngồi trên yêu thú hai đầu, dùng ba cái ngón tay ngắn cùn của mình mà ngắt từng cánh hoa.

“Thử đào... Không thử đào... Thử đào... Không thử đào... Thử đào?” Cứng nhắc người nhìn chăm chăm cánh hoa cuối cùng phiêu phiêu bay xuống, hai mắt cá vàng của tiểu yêu trào ra hai dòng suối.

“Sesshoumaru đại nhân, ngày chết của tiểu nhân đến rồi sao? Sesshoumaru đại nhân...”

Một viên đá bất thành linh bắn tới làm nó rớt từ trên đầu yêu thú xuống, miệng ngậm đầy cỏ. Nhưng ngay sau đó, nó liền khôi phục lại, phần chân nhảy lên lưng yêu thú, chỉ vào người mới tới mà rung rung: “Sesshoumaru, là ngài tìm tiểu nhân đến thử đào sao?”

Đôi mắt với hành vi cũng như câu hỏi nhảm nhí, hồ nháo của tiểu yêu, Sesshoumaru hơi hơi nhướn mày.

“Ngươi là lo lắng, nên đến tìm ta?” Có phải gần đây quá mức lo lắng, nên nó mới dám làm càn như thế?

“A...” Thăng đến giờ phút này, tiểu yêu mới phản ứng. Nó, thế nhưng đối với chủ nhân cao quý của mình lại làm ra hành vi vô lễ như thế!

Này, sẽ không bị giết chứ! Mồ hôi từng giọt từng giọt lăn ra, “Sesshoumaru đại nhân, ngài không có việc gì thật tốt quá, tiểu nhân biết mà, cái tên bán yêu Inuyasha kia làm sao có thể là đối thủ của ngài...”

“Ha ha...” Một tiếng cười khê truyền tới, cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của tiểu yêu.

Jaken bất mãn tìm theo tiếng nhìn lại, thấy một nữ tử thanh lệ đang ngồi trên hắc mã che miệng mà cười.

“Quả là một con ếch thú vị!”

“Ếch?” Nghe thế, Jaken rõ ràng bị đả kích trầm trọng, lập tức giương đôi mắt to trừng trừng kẻ vừa nói, “Ngươi, đồ vu nữ đáng ghét, ngươi dám xưng hô với bản đại gia như thế? Nói, ngươi có ý đồ gì, vì sao đi theo Sesshoumaru đại nhân? Chẳng lẽ... ngươi muốn giết Sesshoumaru đại nhân? A! Ngươi, ngươi... cái loại độc ác...”

“Câm miệng!”

Một tia nhìn lạnh lẽo lợi hại bắn về phía tiểu yêu, Jaken lập tức câm nín, trên thái dương tiết từng giọt mồ hôi lạnh. Ánh mắt Sesshoumaru đại nhân thật đáng sợ!

Sesshoumaru hơi hơi nghiêng đầu, đôi con ngươi màu vàng lướt qua vai nhìn lại, thấy nét cười của nàng có chút cứng nhắc, khi bắt gặp tầm mắt của hắn, lập tức khôi phục bộ dáng tươi cười.

Nàng, tự hồ bất cứ lúc nào... cũng đều cười như vậy.

“Sesshoumaru, như vậy thật khó coi nha, tùy từng ý ót vẫn nên bỏ đi, đỡ phải phiền toái...”

Lời nàng còn chưa nói hết, tiểu yêu kia liền như giẫm phải địa lôi, giương nanh vuốt móng xông về phía nàng.

“Ngươi, ngươi... Ai yếu ót? Sesshoumaru đại nhân mới sẽ không vứt bỏ ta, ngươi đừng nghĩ phá hư tình cảm chủ tớ của chúng ta!”

Thấy bộ dáng gấp gáp như vậy của nó, Tiêu Lăng Nguyệt cười thật vui vẻ, mà Sesshoumaru lạnh lùng xoay mặt đi, lựa chọn không nhìn hai người huyên náo.

Một trận gió núi cuốn theo những cánh hoa rừng mà đến. Lang yêu, còn có hương vị của máu...

Nhú nhú mi, Sesshoumaru quay lại con đường mà nãy vừa đi.

“A... Sesshoumaru đại nhân, đợi tiểu nhân với!” Ngừng cuộc tranh luận với Tiêu Lăng Nguyệt, Jaken vội vàng động đôi chân ngắn cùn của mình, giục yêu thú nhác nhác đuổi theo.

Lần này quyết không mất dấu đại nhân nhà nó, bằng không khẳng định sẽ bị nữ nhân kia cười nhạo!

Nhìn hai bóng lưng biến mất, Tiêu Lăng Nguyệt thu hồi tầm mắt, ngược nhìn lên bầu trời cao cao, có một chút xúc động, bất giác mỉm cười.

Đây là thời điểm cần phân biệt rõ ràng... Nếu đã lựa chọn trở về, thì không nên tồn tại nhiều ràng buộc.

“Giá!” Nhảy lên lưng ngựa, Tiêu Lăng Nguyệt nghĩa vô phản cố (ý là dứt khoát, không hối hận) hướng về phía chân núi chạy như bay.

Hẹn gặp lại, Sesshoumaru...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Vu Nữ Kikyou

Mặt trời từ phía Đông chậm rãi dâng lên, ánh nắng ấm áp liền nhuộm đầy toàn bộ lục địa. Trên sườn núi mênh mông, bát ngát trăm hoa khoe sắc, gió khẽ lướt qua, mang theo mùi hoa nồng đậm nhẹ nhàng từng đợt, từng đợt đi phương xa.

Khác với ánh nắng tươi đẹp bên ngoài, bên trong rừng rậm không bóng người là một cảnh tượng khác.

Yêu khí đục ngầu dày đặc bao phủ khắp cánh rừng, không khí một mảnh ảm đạm, thất sắc. Yêu khí không ngừng bốc lên, những tia chớp màu tím như ẩn như hiện. Trong rừng, mọi sinh vật sống đều bị luồng tà khí nồng đậm này làm cho sợ hãi, lui về tổ, không dám nhúc nhích.

“Oành... oành...”

Nơi sâu trong rừng rậm truyền đến từng tiếng bước chân nặng nề, mỗi bước đều khiến cho mặt đất rung chuyển.

Bỗng, tiếng bước chân chợt dừng lại, tiếp đó lại truyền đến một trận tiếng gầm gừ vang dội, đủ để rung chuyển cả đất trời.

“Ồ...”

“Khôi, đừng kêu nữa, thật ồn!” Ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi, nữ tử chậm rãi mở đôi con ngươi thâm thúy như biển, mang theo vẻ nhẹ bất mãn, đối với quái vật xấu xí, vĩ đại trước mắt quá lớn.

Ngũ quan xinh xắn, tóc dài đen như mực, dáng người lung linh, nữ tử trước mắt thoát nhìn tựa hồ yếu nhược vô cùng, nhưng son yêu bị quất mắng kia quả thực nghe lời dừng lại, không rít gào nữa, động tác chậm rãi hạ thân hình giống như quả núi nhỏ ngóc ngách mà ngồi xuống.

Hình thể đen thui cường tráng khổng lồ, đỉnh đầu là một đôi sừng to, cái miệng rộng với răng nanh dài sắc bén, cùng với một đôi mắt trống rỗng không có tròng, chỉ có hai ngọn lửa đỏ cháy rực. Một sinh vật như thế, e rằng chỉ có thể dùng từ xấu xí, đáng sợ, tà ác mà hình dung, thế nhưng, nữ tử với khuôn mặt tú lệ kia lại không chút sợ hãi, thần nhiên đứng lên.

Một con bướm bướm với cái đuôi như sợi chỉ dài, quanh thân phát ra ánh sáng màu lam, từ phía sau son yêu bay tới. Đó là yêu điệp chuyên hút hồn phách con người, còn gọi với cái tên mỹ miều “Bướm địa ngục”. Từng con, từng con xuất hiện, bay về phía nàng.

Trường kiếm bên người bắt đầu rung lên như cảnh báo cho chủ nhân. Vốn muốn bay tới nhưng không hiểu vì điều gì mà yêu điệp sợ hãi, không dám tiến lên, hoặc xa, hoặc gần, cả đám cứ bay chòn vòn bên cạnh nàng, vàng sáng màu lam nhạt khiến cho khu rừng hiện lên như cảnh mộng.

Hoi hoi gọn lên đôi môi anh đào, nụ cười của nàng nhợt nhạt như ánh nắng ngày đông. Chậm rãi nâng lên cánh tay bạch ngọc, nàng nhẹ nhàng chạm lên mặt son yêu, mà son yêu kia nhìn như quái vật thập phần hung hãn nhưng lại dịu ngoan như chú cún nhỏ tùy ý nàng vuốt ve.

“Khôi, thật lâu không thấy...”

“Huru!”

Ngay tại lúc nàng vừa dứt lời, đột nhiên truyền đến một vật xé rách không khí, tạo nên tiếng vang bén nhọn, một mũi tên sắc bén mang theo linh lực lao tới phía sau lưng son yêu.

Son yêu quá mức ngốc ngếch không kịp phản ứng, mũi tên kia đã gần ngay trước mắt, ánh sáng rọi cả không gian, Tiêu Lăng Nguyệt chỉ có thể nhanh chóng khởi động kết giới, đem mũi tên ngăn cách ở bên ngoài. Hai cỗ linh lực cường đại kịch liệt va chạm vào nhau, bộc phát ra bạch quang chói mắt, yêu vật trong rừng cả kinh, điên cuồng gào thét mà chạy loạn bốn phía.

“Vu nữ?” Thanh âm lạnh như băng không mang theo chút tình cảm nào vang lên, một khuôn mặt lãnh diễm (xinh đẹp nhưng lạnh lùng) cùng với bóng dáng xa xa chậm rãi hiện ra. Đồng dạng một thân y phục vu nữ, quanh thân nàng ta có khoảng mười con bướm địa ngục quần quanh, trong tay còn cầm cung tên như chứng thực, mũi tên đó là từ đâu mà tới.

“Vi sao lại ngăn cản ta?”

“Nha...” Thấy rõ người tới, Tiêu Lăng Nguyệt hiểu rõ cười cười. Là Kikyo a, trách không được mà, linh lực cường đại như vậy thiếu chút nữa nàng đã ngăn cản không được rồi.

“Kikyo đại nhân, xin hãy buông tha cho son yêu này!” Rõ ràng là thỉnh cầu, nhưng cũng không thấy nàng có thần thái khiêm nhường.

“Ngươi biết ta?” Nhìn chằm chằm vào nữ tử đang cười yếu ớt trước mắt, đôi lông mày nhíu lại, cẩn thận hồi tưởng nhưng vẫn như cũ, nàng không biết nữ tử này.

“A, không, ta là quen với A Phong, bất quá, đối với ngài ta ngưỡng mộ đã lâu.”

Một lời khen tặng nhưng vậy theo miệng nàng nói ra, cũng không tạo nên cảm giác phản cảm, Kikyo khuôn mặt lạnh như băng thoáng có chút nhu hòa.

“Ngươi chính là người A Phong đề cập qua, Tiêu Lăng Nguyệt. Nàng nói ngươi có linh lực không thua kém ta, không nghĩ tới là thật. Bất quá, thân là vu nữ, ngươi vì sao phải cứu yêu son này?”

“Vi sao ư? Ha ha, ta chỉ là cho rằng trên đời này vạn vật sở dĩ tồn tại, tất nhiên có đạo lý của nó. Chúng ta không có lý do gì đuổi cùng giết tuyệt bọn chúng, không phải sao? Hơn nữa, nó cũng không ra khỏi cánh rừng rậm này...” Dừng một chút, Tiêu Lăng Nguyệt không thể không “nhắc nhở” son yêu đang ngửa mặt lên trời thét dài vì kinh hãi, “Khôi, cầm miệng, đừng ồn ỉ!”

Mặc dù không hài lòng với lời giải thích đó, nhưng thấy hành vi của nàng như vậy, Kikyo có chút ngộ ra “Son yêu này, là người dưỡng?” Trên đời này, lại có vu nữ sử dụng yêu quái.

“A?” Đối với phán đoán của nàng ta, Tiêu Lăng Nguyệt hơi sững sốt, rồi lập tức cười, “Không phải, ta chỉ đặt tên cho đứa nhỏ này mà thôi.” (editor: lạ hồn, đứa nhỏ này to bằng quả núi @@)

Nguyên một thế hệ yêu son đã bị nàng tự tay phá hủy, nàng cũng tận mắt nhìn thấy một thế hệ son yêu mới ra đời. Chỉ là, nàng không thể xuống tay đối với ngọn núi nhỏ không có sức chống cự này, chỉ đem nó vây hãm ở nơi này. Dù sao nó cũng chưa làm điều ác gì, không phải sao?

“Vậy ư?” Vu nữ sao lại có tâm tư bất đồng buồn cười đến vậy! Yêu quái chính là yêu quái, tà khí nặng như vậy, chắc chắn nguy hại đến những thôn làng gần đây. Người vẫn là tránh đi, bằng không ngay cả người ta cũng trừ bỏ!”

Lại kéo căng dây cung, một mũi tên tràn ngập linh lực vận sức chờ bắn ra, ánh mắt lạnh như băng lạnh lùng trừng nữ tử trước mặt.

Ở thời đại này, nữ nhân lựa chọn theo con đường vu nữ thì không thể tham gia tranh đấu giành quyền lợi, không có hi vọng ái ố, chỉ có giết và giết yêu quái, cho nên cô tịch, cho nên thanh cao, cho nên hưởng hết mọi sự kính trọng, tôn sùng của thế nhân. Có lẽ Kikyo cũng từng như vậy, thế nhưng hiện tại, nàng ta chỉ là một con rối phục sinh mang thù hận, cũng lạnh lùng đấy, cũng cao cao tại thượng đấy, nhưng cũng chỉ là hình tượng tự bản thân cố gắng dựng lên mà thôi. Haizz, đến cùng là lỗi của ai đây?

Nhận thấy có sự uy hiếp, hai đốm lửa nhỏ trong hốc mắt son yêu rực cháy, mà Tiêu Lăng Nguyệt vẫn như trước ‘bất vi sở động’, tùy ý để mũi tên kia nhắm ngay ngực mình, chỉ là trong đôi mắt như có ý cười lại nhẹ nhẹ phát ra hân ý.

“Thật đáng thương!” Nữ nhân này đã bị tình yêu cùng thù hận che mờ hai mắt. “Nếu ta cũng dùng một mũi tên nhắm ngay tim Inuyasha, người còn có thể trấn định như vậy hay không?”

Nhận thấy đối phương đột nhiên bộc phát ra sát khí lạnh thấu xương, đôi mắt Kikyo lạnh như băng thoáng có một tia khác thường, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

“Nếu người dám xuống tay với Inuyasha, ta... nhất định giết người!” Mũi tên mang theo linh lực mạnh mẽ như phá không mà bắn ra, thẳng tắp bay về phía nàng, găm thật sâu vào cây đại thụ phía sau, lông vũ gắn trên đuôi tên vẫn còn run rẩy không thôi cho thấy tâm tình kích động của chủ nhân.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt Tiêu Lăng Nguyệt không chút biến hóa, cho đến khi bóng lưng vu nữ cao ngạo kia dần dần biến mất trong rừng rậm, tươi cười trên mặt nàng trở nên có chút mê mang.

Cho dù đã chết, cũng muốn thù hận người yêu đến cùng? Chẳng lẽ... dù đối phương đã thay lòng đi chẳng nữa, cũng... muốn thù hận đến cùng sao?

Một tình yêu say đắm như thế, đối với nàng, chưa từng yêu ai mà nói, thật là vô pháp lý giải.

Không biết, nàng... cũng sẽ có một ngày yêu như thế không?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Mục Đích Của Kagura.

Đêm dài yên tĩnh, một mảnh trăng tròn cao cao treo trên bầu trời, trong khu rừng rậm bắt chợt truyền đến vài tiếng dã điệu.

“Aiiii... Sesshoumaru đại nhân thật là chậm chạp!”

Một tiểu cô nương mặc kimono màu vàng ôm gối ngồi bên đống lửa nhỏ, bĩu môi ra tiếng oán giận.

“Kajinbo khôn khiếp, dám cầm kiếm chạy loạn!” Một âm thanh bất mãn bén nhọn theo màn đêm truyền đến.

“A?” Nghe thấy âm điệu quen thuộc, tiểu cô nương kinh hi nhìn về phía âm thanh phát ra trong màn đêm, quả nhiên, nhìn thấy người mà mình chờ đã lâu, cao hứng la lên chạy đến.

“Sesshoumaru đại nhân!”

“Rin, đứng im!” Một mệnh lệnh lạnh lùng vang lên, tiểu cô nương nghe lời dừng động tác đang chạy tới, không nhúc nhích.

Tuyệt y nam yêu nhảy lên giữa không trung, vươn tay phải tung ra độc trào về phía đám mộc lãng trong rừng, động tác dứt khoát mà uy nhã, nháy mắt

liền chém đấm cây cối thành hai đoạn, từng khúc cây đổ rầm rầm, lộ ra yêu nữ với một thân y phục kimono đỏ điểm lệ còn chưa kịp rời đi.

“Nữ nhân?” Sesshoumaru hơi hơi nhíu mi. Mùi này, làm cho người ta chán ghét!

“Ngươi... mùi cùng tên Naraku vô lễ kia giống nhau.”

“Oh” Mở cây quạt ra trước ngực, tránh khỏi độc thảo sắc bén, yêu nữ tà mị cười.

“Ngươi chính là anh trai của Inuyasha – Sesshoumaru sao? Nhìn thực thuận mắt!” Híp đôi con ngươi màu đỏ, yêu nữ đối với vẻ tuấn mỹ của nam yêu trước mắt buông tiếng trêu đùa.

Thật là một yêu quái thuần huyết hoàn mỹ...

Đối với lời nói vô lễ của yêu nữ, Sesshoumaru vẫn dậm bạc, đôi mắt sắc lạnh nhìn nàng ta.

“Ta là sứ giả của gió – Kagura, phân thân của Naraku”, mở lời giới thiệu bản thân, nàng ta muốn mỹ nam yêu trước mắt nhớ kỹ tên của mình.

“Phân thân?” Cho nên có mùi giống nhau ư?

“Đúng vậy, nanh quý mà ngươi giao cho Kaijinbo rèn là răng của Goshinki. Hẳn cũng giống ta, là phân thân của Naraku.”

“Thì sao?” Khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Ngươi đến là muốn nói với điều này sao?”

“À!” Khẽ cười một tiếng, Kagura đem quạt che nửa gương mặt, “Ngươi có nhận thấy tà khí từ Đấu Quỷ kiếm đang ở gần đây không?”

Vừa nói tay vừa giơ lên tạo một trận yêu phong, nháy mắt một chiếc lông vũ màu trắng lớn hiện ra, chở nữ yêu bay thẳng lên cao.

“Thanh kiếm đó thuộc về ngươi!” Mục đích đã đạt được, nữ yêu quay đầu bỏ lại một câu với tuyệt y nam yêu, liền biến mất trong màn đêm.

Nếu có thể, hi vọng sức mạnh của ngươi sẽ giúp ta thực sự trở thành một ngọn gió tự do...

“Làm ra vẻ thần bí! Đúng là một nữ nhân khả nghi!” Tiểu yêu ngựa đầu, cảm giận bắt mồm lên tiếng. So với vu nữ kia còn làm người ta chán ghét hơn!

Mái tóc dài bị yêu phong thổi bay chậm rãi hạ xuống, tuyệt y nam yêu không để ý đến tiểu yêu đang oán giận phía sau, ngược lại đối với tiểu cô nương vẫn bảo trì nguyên dạng một chân giẫm trên mặt đất, một chân lơ lửng trong không trung trong tư thế chạy, ra lệnh. (lời editor: ta rất là bội phục bé Rin có thể duy trì được tư thế đó trong một khoảng thời gian lâu như vậy !^^!)

“Rin, có thể động!”

“A? Vâng!” Nghe lệnh, tiểu cô nương buông chân, vắn vắn lưng hai cái. Ha... thực là mệt nha, bắt quả không nhìn thấy được vị đại tỷ tỷ kia, không biết có đẹp như Lăng Nguyệt tỷ tỷ không?

Gió, đã sớm mang đến tin tức hữu ích, trừ bỏ tà khí ngập tràn từ yêu kiếm phát ra, còn có...

Ngẩng đầu, nhìn về phía màn đêm sâu thẳm, Sesshoumaru lẩm bầm mấy tiếng.

“Đấu...Quỷ... Kiếm?”

Bầu trời cao xanh lam, mặt cỏ thấp xanh biếc, trong không khí tràn ngập mùi bùn đất lẫn với hương cỏ sớm, nhàn nhạt dễ chịu làm cho tinh thần thật thư thái.

Một vu nữ xinh đẹp đang cười ngửa nhàn nhã di chuyển trên sơn đạo uốn lượn, tiếng chuông trầm thấp tấu lên một đoạn nhạc cổ, thần bí mà xa xưa, phảng phất xuyên thấu không gian thời gian.

“Ông, ông, ông...”

Nghe được một trận thanh âm quen thuộc, nụ cười trên mặt Tiêu Lăng Nguyệt dần biến mất, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy được một đám tiểu yêu đang nhìn chăm chăm, xông thẳng về phía nàng. Rút trường kiếm ra, phủ lên lưỡi kiếm linh lực, hướng về phía không trung, nàng nhẹ nhàng vẫy tay, nháy mắt đã thanh trừ hết đám tiểu yêu.

Aizz, đây đã là lần thứ mấy?

Từ khi nàng tình lọc tà khí cho Khôi, tiêu trừ tai họa ngầm cho nó, liền từ biệt sơn yêu lên ngựa tiếp tục chuyến lữ hành. Chính là, trong suốt chặng đường, không ngừng gặp được những vị khách không mời mà đến.

Đám yêu quái đó vốn theo dõi Kikyo đi, thế nhưng, vì sao hiện tại ngay cả nàng cũng bị theo dõi? Nàng đương nhiên không ngờ đến mức cho rằng

Naraku sẽ nhận nhầm mình với Kikyo, rõ ràng bọn họ chưa bao giờ gặp nhau! Trừ bỏ, Kagewaki...

“Vu nữ đại nhân, lần sau gặp mặt hãy gọi thẳng tên ta, Kagewaki..!”

Tại cái đêm đó, hân nộ nụ cười tươi đẹp mà dịu dàng như hoa quỳnh chom nở về đêm. Vậy mà chớp mắt một cái... Nghĩ đến, thiếu niên hư nhược hiện thời hẳn đã là một phần cơ thể của Naraku, trong lòng nàng dâng lên một nỗi bi thương.

Rõ ràng là ôn nhu thiện lương như thế, rõ ràng là khát vọng sống như thế, vậy mà lại không thể thay đổi số mệnh. Nếu, dù cho hân mang một thân bệnh tật, nhưng tâm trí kiên định, có hay chăng hết thảy sẽ không như hiện giờ?

Đáng tiếc!

Bánh xe vận mệnh đã quay, nàng không có sức mạnh để ngăn cản, cũng... không dám ngăn cản!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Rin Mất Tích.

Mặt trăng tròn đỏ như máu, đột ngột biến mất sau đám mây, bầu trời không một vì sao, trong bóng đêm yên tĩnh bao phủ cả không gian tự hồ có điều gì đó đang lặng lẽ diễn ra.

Một bóng dáng màu trắng thoát ẩn thoát hiện trên triền đồi, khẽ nâng cằm, nhìn mặt trăng đỏ dị thường đang dần hiện ra.

Một cơn gió lạnh quét qua, khiến cho mặt cỏ mềm mại gọn gàng tầng tầng như sóng cuộn, đồng thời thổi tung mái tóc bạc cùng với ống tay áo bên trái trông rỗng.

Hương vị của gió thay đổi...

“Sess... sesshoumaru đại nhân!” Một giọng nói mang theo vụn phần sốt ruột từ phía sau hân truyền đến, Sesshoumaru hơi nghiêng mặt, nhìn tiểu yêu lục sắc đang chạy về phía hân.

“Rin bị bắt rồi! Á phân thân Kagura đột nhiên xuất hiện, bắt...” Đối với ánh mắt quá mức lạnh lùng của chủ nhân nhà mình, đáy lòng tiểu yêu dâng lên một trận bất an.

Xong rồi, xong rồi, nó không chăm sóc tốt con nóc đó, Sesshoumaru đại nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho nó! Sẽ bị giết mất! Làm sao bây giờ?

“Không cần lo lắng cho cô bé đó!” Một trận cuồng phong thổi qua, một gã nam yêu mang mặt nạ thú đột nhiên hiện ra trước mặt bọn họ.

“Chỉ cần chấp nhận yêu cầu của ta, cô bé sẽ trở về bình an...”

“Ngươi, ngươi... là Naraku?” Bị sự xuất hiện đột ngột của người mới tới làm hoảng sợ, tiểu yêu chỉ vào hân kinh ngạc kêu ra tiếng. Đây chẳng phải là cái tên khốn khiếp xem chút nữa đã hại chết Sesshoumaru đại nhân sao?

“Naraku?” Thanh âm bình tĩnh không chút biểu cảm, “Lần này ngươi có ý gì?”

Một tiểu yêu hèn mọn, cũng chỉ có chút bản lĩnh giờ thủ đoạn mà thôi.

“Cũng không phải yêu cầu gì đặc biệt, chỉ cần ngươi giết Inuyasha mà thôi!”

“Hừ!” Ngờ ngợ quá mức tự cho là đúng, khiến cho Sesshoumaru không khỏi cười lạnh một tiếng, “Vì chuyện nhỏ này mà cần phí tâm như vậy...” Naraku, ngươi thực nghĩ Sesshoumaru ta là đứa ngốc sao?

Thân hình vừa động, tay phải tung ra một trảo, độc khí màu đỏ nháy mắt bổ thẳng vào đầu tên nam yêu. Tại một khắc độc trảo chạm vào, nam yêu trước mắt hóa thành một con rối gỗ.

“A~ này, này, đây là... thuật con rối?” Tiểu yêu kinh dị hô to, vốn còn tưởng rằng kẻ đó bị Sesshoumaru đại nhân giết, không nghĩ tới lại chỉ là con rối.

“Ngươi cho rằng Sesshoumaru ta sẽ vì một nhân loại bé nhỏ mà mắc sai lầm ư?”

“Vậy, Sesshoumaru đại nhân, chẳng lẽ chúng ta không đi cứu Rin sao?” Tiểu yêu nhìn chủ nhân nhà mình có chút không hiểu được. Rõ ràng ngày thường Sesshoumaru đại nhân đối với Rin tốt lắm, còn đi tìm đồ ăn cho nó, vì sao...

Mãi suy nghĩ, ngẩng lên thì thấy bóng dáng bạch sắc đã đi xa, tiểu yêu vội vàng cầm trượng đầu người đuổi theo.

“Sesshoumaru đại nhân, Sesshoumaru đại nhân, ngài đi đâu vậy, đợi tiểu nhân với...”

Hắn thân là một đại yêu quái, lại sẽ vì một nhân loại mà cam nguyện cho kẻ khác sai sử? Tất nhiên là không, chính là, nhân loại đó hắn đã nhận bảo hộ thì sẽ không để cho kẻ khác khi dễ. Nếu động vào, chính là khiêu khích uy quyền của hắn. Sesshoumaru hắn khi nào thì bị kẻ khác bốn cọt như vậy?

Naraku, người... muốn chết đến vậy sao?

Một tòa thành bị tà khí màu tím bao phủ cả không gian, âm u một mảng, không chút sinh khí.

Trong thành, ở một gian phòng trống trải, một nam tử với y phục hoa lệ tùy ý ngồi dựa bên cửa sổ, yên lặng chăm chú nhìn vào tấm gương mà tiểu cô nương một thân trong suốt đang nâng trước ngực.

“Đến đây, Sesshoumaru!”

Một mái tóc đen hơi xoắn, ngũ quan tuấn mỹ, cùng với một đôi đồng tử màu đỏ như máu, đôi môi mỉm cười tà mị, lộ ra sự dụ hoặc trí mạng. Nam tử này, giống như một cây anh túc, đẹp mà nguy hiểm.

Hình ảnh trong gương thay đổi, hiện ra một đôi con ngươi đen thâm thúy. Đôi mắt ấy, có lẽ ngàn vạn vì sao cũng không sánh bằng một ánh mắt đó. Hình ảnh hiện lên trong gương khiến nụ cười trên mặt mỹ nam nháy mắt liền cương cứng.

Mặc dù đã chết, nhưng khối thân thể này vẫn còn tồn tại sự lưu luyến đối với cô gái đó sao? Thật buồn cười, quý nhện thì lưu luyến si mê Kikyo, còn nhân loại Kagewaki lại ái mộ Tiêu Lăng Nguyệt, mà các nàng đều là vu nữ - tử địch của Naraku ta!

Ta, không phải là quý nhện, cũng không phải Kagewaki. Ta là ai?

Naraku! Đúng! Ta là yêu quái đến từ “địa ngục” – Naraku!

Hai tròng mắt đỏ như máu hơi trầm xuống, nụ cười tà mị càng làm cho khuôn mặt mỹ nam thêm yêu diễm, có một cổ sát khí lạnh lẽo tràn ra, khiến không khí xung quanh trở nên khàn trướng lên.

Cho nên... cản đường ta, đều phải loại bỏ!

Bất kể là ai...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Mình Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tụ Hội Ở Thành.

“Linh – linh” một trận tiếng chuông đồng trầm thấp vang lên hướng về tòa thành phía cao kia. Một thân y phục vu nữ thanh lệ ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa. Tòa thành khổng lồ phía xa dần dần hiện lên rõ ràng.

Không như những tòa thành khác có tiếng người ồn ào, cũng không có đèn đuốc thấp sáng, tòa thành trước mắt này có một sự im lặng đến quỷ dị.

Con ngựa dưới thân như mất cảm nhận ra có gì đó rất nguy hiểm, bất an đập đập chân trước, nhưng không hề tiến lên thêm một bước nào. Cúi đầu, Tiêu Lăng nguyệt vỗ vỗ tuần mã trấn an, lại xoay người nhảy xuống ngựa, đem con ngựa buộc ở bên đường, hành trang duy nhất là một thanh trường kiếm đeo sau lưng, bình tĩnh đi về phía tòa thành.

Naraku a, vốn ta tính toán chờ người thu thập ngọc Tử hồn gần như hoàn chỉnh mới gặp mặt... Bất quá, tòa thành này đã hoàn toàn phá hư kế hoạch của nàng, nàng phải đến vì một lời hứa không thể không thực hiện.

Một tầng kết giới trong suốt xuất hiện lên bao quanh lấy Tiêu Lăng Nguyệt, nàng nhẹ nhàng bước tới, tựa như “nước chảy hoa trôi” (ý nói Tiêu Lăng Nguyệt vào thành như chỗ không người, không gặp bất kì cản trở nào). Mà bên trong trận chiến cũng vừa mới bắt đầu.

Trong thành nơi nơi tràn ngập chương khí cùng với từ khí làm người ta khó thở. Có lẽ, trước đây nơi này cũng là một tòa thành xinh đẹp, nhưng nay không khí ngưng đọng, quý mị, xác yêu quái ngổn ngang như địa ngục.

Trong khung cảnh ấy, ngay chính điện, một tuyệt y nam yêu đậm bạc nhìn một mỹ nam tử khoác áo da thú đang ngồi ngay cửa điện. Dung nhan tuấn mỹ mang vẻ lạnh lùng xa cách như ánh trăng, trên trán là một mảnh trắng khuyển màu đỏ, hai bên gò má với hai vết yêu văn, đôi mắt màu vàng trong suốt lạnh lẽo, một thân tuyệt y không nhiễm một hạt bụi. Yêu nam đứng đó như tùy ý, lại tạo cho người ta cảm giác hắn đang đứng trên chín tầng mây, cao

ngạo nhìn xuống nhân gian.

“Ha, ha, ha... Sesshoumaru, làm phiền người tự thân xuất mã, đối với Naraku ta mà nói, thật sự là vinh hạnh!” Thanh âm quý dị chưa dứt, lưng Naraku liền mở banh, theo sau đó là nhiều phần thân thể cổ quái đồng loạt xuất ra, nâng cái đầu hấn lên giữa không trung, cảnh tượng kinh dị làm người ta buồn nôn.

“Kia, kia là cái gì?” Bị sự biến hóa trước mắt dọa hoảng sợ, tiểu yêu lập tức tránh ra phía sau Sesshoumaru.

“Hừ, một đám rác hợp lại mà thành. Đây là bộ mặt thật của người sao?” Sesshoumaru đối với tình huống trước mắt vẫn bình tĩnh, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Một đồng rác, thực sự là một cái tên dơ bẩn!

“Bộ mặt thật, không... chỉ là một hình thái chưa hoàn chỉnh mà thôi...” Mím cười âm lãnh, Naraku đột nhiên ra đòn công kích về phía tuyết y nam yêu.

Xấu xí ư? Dơ bẩn ư? Thủ đoạn xảo trá ư? Ha... ha..., chỉ có như vậy, mới là Naraku ta...

Sesshoumaru tùy ý nhảy lên, thoải mái tránh sự tập kích của hấn. Mà tiểu yêu cũng nhanh chóng trốn sau một cây cột, tùy ý để chủ nhân nhà mình tự chiến đấu.

Trốn ở một nơi bí mật gần đó, một yêu nữ xinh đẹp mở to đôi mắt màu đỏ, xem hai yêu quái đánh nhau mà nghĩ mãi không ra. Sesshoumaru mà chết đối với Naraku có gì tốt? Đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe. Chẳng lẽ, Naraku, hấn...

“Ếch nhỏ, người thế nào lại không chút nghĩa khí mà vứt bỏ chủ nhân nhà mình chạy lấy thân vậy? Quà nhiên, cần phải nói chuyện với chủ nhân người, một tùy tùng như vậy... chắc... chắc...!” Bị thanh âm thanh linh vang lên dọa giật mình, tiểu yêu ngã ngồi trên mặt đất, trợn mắt há hốc mà nhìn nữ tử đang mỉm cười trước mắt.

“Người, người sao cũng ở trong này?” Nâng bàn tay cụt lùn chỉ có ba ngón, tiểu yêu chỉ vào chớp mũi đối phương kêu lên.

“Ai! Thật là một con ếch thiếu lễ phép...” Hơi hơi nhúu đôi mi thanh tú, Tiêu Lăng Nguyệt đưa tay gạt bỏ móng vuốt trước mũi. “Ếch nhỏ, người vẫn làm người ta chán ghét như vậy!”

“Người, nữ nhân kia, không được phép gọi ta là ếch nhỏ! Đại nhân Sesshoumaru cũng sẽ không vứt bỏ ta, người đừng có mà nói lung tung!”

Đại nhân nhà nó là mạnh nhất, không cần người khác ra tay giúp đỡ, mà nó chỉ cần có khả năng bảo vệ chính mình, đã là một tùy tùng tốt của chủ nhân rồi! Cho nên, cho nên chủ nhân sẽ không vứt bỏ nó!

“A? Phải không?” Thanh âm nhẹ nhàng xen lẫn nhàn nhạt nghi vấn, lại thêm việc nàng đang đứng từ trên cao tùy ý nhìn xuống, hàm ý trong đó không cần nói cũng biết.

“Người, người, người...” Nhìn thấy đối phương rõ ràng biểu lộ ánh mắt không tin tưởng, tiểu yêu trợn mắt nhìn, run run nói không ra lời. Chán ghét! Nó chán ghét nữ nhân này!

Đối với sự huyền ảo bên này, hai nam yêu đang đánh nhau hiển nhiên nghe rõ tất cả, đều tự động nhíu mày nhưng mỗi người một ý nghĩ.

Sesshoumaru: Tiêu Lăng Nguyệt, vì sao nàng cũng xuất hiện tại nơi này?

Naraku: Kết giới ngoài thành quả nhiên không ngăn cản được nàng. Có lẽ, lần này cũng nên cùng nàng giải quyết dứt khoát...

Không để tâm cùng tiểu yêu đấu khẩu nữa, Tiêu Lăng Nguyệt dời ánh mắt về phía chiến trường.

Quái vật xấu xí này chính là Naraku sao?

Tiêu Lăng Nguyệt nhíu đôi mày liễu, đôi mắt đen híp lại.

Kagewaki, vị thiếu niên ôn nhu như ngọc, an tường thanh nhã đó, hiện thời nếu trừ bỏ khuôn mặt kia, thì nàng cũng tìm không ra một dấu vết nào chứng tỏ sự tồn tại của người thiếu niên đó.

“Kagewaki, ta đến để hoàn thành ước định ban đầu...” Rõ ràng thanh âm của nàng trầm thấp giống như tự lẩm bẩm, nhưng lại không thoát khỏi lỗ tai của những yêu quái này.

Cánh tay chuẩn bị công kích của Sesshoumaru hơi ngừng lại. Kagewaki, là ai?

Mà Naraku, khối thân thể hỗn độn đó đột nhiên chấn động. Lời nói nhẹ nhàng đó của nàng như ngọn gió xuân quét qua đáy lòng hấn, quanh quẩn, càng lúc càng vang, phảng phất như có cái gì đó ở tim hấn tùy thời có thể bạo phát!

Không, ta không phải là Kagewaki! Ta là Naraku! Ai cũng không thể không chế ta!

“Kagura, người còn đứng ở đó làm cái gì?” Khuôn mặt có chút dữ tợn, Naraku lạnh giọng ra lệnh với yêu nữ trốn ở một bên tựa hồ tính toán muốn khoanh tay đứng nhìn. “Giải quyết nữ nhân đó đi!”

“Hừ!” Mặc dù đáy lòng không tình nguyện một tí nào, nhưng Kagura vẫn khép lại cánh quạt, lao về phía Tiêu Lăng Nguyệt.

Nàng ta có thể vào được bên trong thành, tất nhiên không phải là một bao cò. Vốn muốn đứng xem kịch vui, nói không chừng sẽ xuất hiện kết quả không tưởng. Nào ngờ...

“Ếch nhỏ, tránh ra!”

Bất thành linh một cước đá văng, tiểu yêu bị dọa mồ hôi lạnh ứa ra, Tiêu Lăng Nguyệt rút trường kiếm phía sau, che ở trước ngực, sẵn sàng nghênh chiến.

Tuy rằng nàng không phải là mạnh nhất, nhưng vì khát vọng muốn trở về thời không của mình, nàng sẽ không chết dễ dàng như thế!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Không Thể Khống Chế Tâm.

Chướng khí tràn ngập trong tòa thành tựa hồ càng lúc càng đậm, Sesshoumaru liếc nhìn hai nữ nhân đang đánh nhau thành một đoàn, hơi hơi nhíu mi, đôi con ngươi trong suốt không tự giác xẹt qua một tia lo lắng. Cái nữ nhân đó...

“Naraku, bằng đám hỗn tạp này, người đừng mơ tưởng chạm vào một sợi tóc của ta!”

Tao nhả cảm Đầu Quỷ kiếm, Sesshoumaru không ngừng chém nát những xúc tua đánh úp về phía hắn, một cổ vị tanh nồng lan tỏa khắp ngõ ngách, làm cho người ta khó chịu.

Tùy ý nhìn những xúc tu bị chém thành mảnh nhỏ, Naraku nở nụ cười âm lãnh. Sesshoumaru, người sẽ trở thành một phần thân thể của ta, nhanh thôi... Ngay tại lúc hai bên đang chiến đấu kịch liệt, đột nhiên kết giới dao động mãnh liệt.

Ai? Là ai ở ngoài thành đang phá hủy kết giới?

Thần sắc Naraku thoáng hoảng hốt. Hôm nay rất nhiều khách đến quấy rầy, xem ra hắn phải nhanh chóng giải quyết chuyện ở nơi này!

“Lại có khách? Xem ra người đó thật đáng thương. Vất vả đi đến đây...” Đem kiếm mạnh mẽ chém xuống, sát khí cường đại quanh thân Sesshoumaru phát ra lạnh thấu xương, dung nhan băng lãnh có chút trào phúng: “...lại không thể thấy người còn sống!”

Kiểm quang xẹt qua, mang theo kiếm khí sắc bén, trong nháy mắt, trên mặt đất rơi rụng vô số phần thân thể của Naraku.

Trong không gian, từng khối thịt trên đất bay lên xoay quanh tuyết y nam yêu. Naraku cười lớn: “Ha – ha – ha... Sesshoumaru! Người rất nhanh sẽ bị từng phần thịt của ta cắn nuốt, thân hình hoàn mỹ cũng với yêu lực mạnh mẽ đó, sẽ trở thành của Naraku ta...”

“Sesshoumaru...”

Nhìn thấy từng khối thịt đồng loạt hướng về một phía, tuyết y nam yêu khó có thể chống cự được, Tiêu Lăng Nguyệt bất chấp bị cuồng phong đánh úp từ sau lưng, không chút do dự xoay người phóng về phía hắn. Mặc nhiên, tất cả mọi người ở đó, kể cả đôi đồng tử màu vàng cũng tràn ngập khiếp sợ.

Nữ nhân này... Điên rồi!

Nhìn xuống đầu đón vì lưng bị xé rách, Tiêu Lăng Nguyệt cắn răng khởi động kết giới, đem hai người bảo hộ ở bên trong.

“Người làm cái gì?” Đôi con ngươi màu vàng mang theo vài phần tức giận, thanh âm cũng rét lạnh dị thường. Nữ nhân này, không biết rằng làm như vậy rất nguy hiểm sao?

“A?” Bị vây trong không gian nhỏ hẹp, Tiêu Lăng Nguyệt không thể không dính sát vào cơ thể của tuyết y nam yêu, một mùi hương hoa mai liền xông vào mũi. Đối với nàng mà nói, chưa bao giờ cùng nam tử có tiếp xúc thân mật, trong tình cảnh này làm nàng có chút quần bách, nhưng lại không thể không cố làm ra vẻ trấn định, chống lại hai tròng mắt màu vàng đầy lửa giận.

“Không, không có việc gì! Ta... chỉ không thể trơ mắt mà nhìn ân nhân bị hại!”

“Hừ!” Sesshoumaru không khỏi vì cái lý do nực cười ấy mà hừ lạnh. “Sesshoumaru ta cũng không yếu đến mức cần nhân loại ra tay cứu giúp!”

“Ta biết. Nhưng vẫn không thể không lo lắng...” Tiêu Lăng Nguyệt hơi hơi buông xuống ánh mắt, đáy lòng âm thầm có chút ảo não. Biết rõ Sesshoumaru sẽ không có việc gì, thế nhưng, cơ thể lại phản ứng theo bản năng, khi nàng phục hồi tinh thần thì thân thể đã sớm hành động. Bảo nàng phải làm sao bây giờ?

Sesshoumaru có chút kinh ngạc, đôi con ngươi màu vàng bỗng nhiên tròn to, nháy mắt liền khôi phục bộ mặt lạnh lùng, nhìn không ra chút biến hóa.

Là vậy ư? Bởi vì lo lắng...

Một cơn gió nhẹ cũng đủ làm lay động mặt hồ, tảng băng ngàn năm rồi cũng có một ngày bị ánh mặt trời hòa tan. Bất quá, với Sesshoumaru hẳn mà nói, tình cảm là một khái niệm quá mức phức tạp, làm cho đại yêu quái như hắn không thể hiểu nổi. Cho nên, dù trong tâm đã nổi lên một tia khác thường, nhưng hắn vẫn như trước mờ mịt không rõ, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Cảm giác này... Đến cùng là cái gì?

“A! Chẳng lẽ, chẳng lẽ Sesshoumaru đại nhân cùng nữ nhân kia...” Tránh ở sau một tảng đá, tiểu yêu về mặt không thể tin nổi nhìn sự việc xảy ra trước mắt. Thế nào lại như vậy?

Thu hồi ánh mắt kinh ngạc, Naraku lại nở nụ cười tà mị. Cũng tốt, như vậy liền khiến cho cả yêu lực thuần huyết với linh lực mạnh mẽ cùng thuộc về hắn đi.

Đem từng xúc tu nhỏ dài hướng tới quả cầu thịt vậy lấy hai người ở bên trong, một cỗ sức mạnh thanh thuần liền tiến vào cơ thể Naraku. Hừ, quả nhiên nữ nhân này không khó đối phó như Kikyo, một vụ nữ nhỏ bé hắn còn không chế không được ư?

Chính là lúc hắn chuẩn bị hấp thụ nguồn năng lượng ấy, thân thể lại không theo ý chí của đại não mà dừng lại. Phật châu luôn luôn được đeo ở tay trái đột nhiên bộc phát ra uy lực vô hình, gát gao không chế, khiến hắn không thể động đậy.

Nụ cười trên mặt Naraku tức khắc trở nên cứng nhắc. Đáng chết, ngay thời khắc quan trọng...

“Naraku!” Trên bầu trời truyền đến một tiếng hét to, Naraku có chút bức bách chuyển ánh mắt, quả nhiên thấy được người vừa xâm nhập kết giới.

“Naraku, đây là bộ dáng chân chính của ngươi sao?” Một thân hồng y, Inuyasha nhanh chóng nhắm vào Naraku, Thiết Toái Nha xẹt qua một mảnh màu vàng sáng rực. “Tiếp chiêu đi! Phong chi thương...”

Naraku gian nan mở ra một kết giới bảo vệ, đáng tiếc vẫn không ngăn cản hết sự công kích của Thiết Toái Nha.

“Naraku, lần này ta sẽ không để ngươi trốn thoát nữa đâu!” Mỗ bán yêu phẫn nộ tuyên bố.

“Hừ, chỉ bằng ngươi sao? Ngươi cũng hãy ngoan ngoãn giống anh trai mình mà trở thành một phần cơ thể của ta đi!” Kinh bỉ nhìn mỗ bán yêu mở miệng cậy mạnh, Naraku khinh thường đáp trả.

“Cái gì, Sesshoumaru? Đáng chết... Ta giết ngươi!” Quả thật hiện giờ hắn không còn ngửi thấy mùi của Sesshoumaru, nhưng làm sao có thể? Hắn không tin!

Ngồi trên đám mây trắng giữa không trung, sứ giả của gió lén lút quan sát trận chiến, đáy lòng có một tia lo lắng.

Inuyasha, ngươi tốt nhất nhanh chút giải quyết hắn đi, bằng không...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Lửa Giận Vì Ai?

Linh lực đang không ngừng bị hút đi... Sắc mặt Tiêu Lăng Nguyệt dần dần trở nên trắng bệch, chỉ có thể vô lực tựa đầu vào vai tuyệt y nam yêu, hàm răng cắn mạnh vào môi dưới, ấn nhẫn không cho bản thân phát ra tiếng rên. Mà trên lưng, miệng vết thương giống như lại rách ra. Nàng có thể rõ ràng cảm giác được... Máu trong cơ thể đang chậm rãi chảy ra.

Nhận thấy trên người đột nhiên tăng thêm đạo lực, Sesshoumaru hơi hơi nghiêng đầu nhìn.

Rất khó chịu sao? Đôi mắt kia nhắm chặt mang theo vài phần yếu ớt, khỏe mỗi thường xuyên giờ lên cũng đã mất đi độ cong thường ngày. Quả nhiên, không thể cứ tiếp tục bị giam trong này!

Nhẹ nhàng xoay thân hình nữ tử giữ chặt trong ngực, Sesshoumaru cầm Đầu Quỷ, một cổ yêu khí cường đại bộc phát, kiếm khí xé rách vách tường thịt bao quanh bọn họ.

Naraku! Chọc giận Sesshoumaru ta! Ngươi chuẩn bị chết đi!

Ánh sáng màu lam tan đi, hai bóng dáng ôm nhau liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Sesshoumaru?” Bị động tĩnh bất thành linh dẫn dắt sự chú ý, Inuyasha kinh hô ra tiếng. Còn có, người kia, nữ nhân bị hân ôm trong ngực không phải là... Tiêu Lăng Nguyệt sao?

“Sesshoumaru đại nhân...” Đôi mắt cá vàng của tiểu yêu bao hàm vui sướng trào nước mắt. Quả nhiên, Sesshoumaru đại nhân là mạnh nhất! Ô ô! Còn nữ nhân đáng giận kia nữa, làm sao lại dễ dàng chết như vậy?

Hừ, nhân loại đáng chết Kagewaki kia, thế nhưng vì nữ nhân đó dám khống chế cơ thể của ta...

Không để ý đến thần sắc khác nhau của mọi người, Sesshoumaru thản nhiên cúi đầu, dùng đôi con ngươi màu vàng cẩn thận nhìn nữ tử trong ngực.

May mà chỉ là kiệt sức mà thôi, vết thương trên lưng cũng không trúng chỗ hiểm, bắt quá phải nhanh cầm máu.

“Jaken, chăm sóc nàng!” Dem nữ tử trong lòng ôm đến địa phương an toàn mới buông ra, Sesshoumaru lạnh giọng ra lệnh tiểu yêu còn đang sững sờ.

“A? Vâng, vâng, Sesshoumaru đại nhân!” Đối với ánh mắt cảnh cáo đó của chủ nhân nhà mình, tiểu yêu quái mô vội lạnh lại ứa ra. Ô ô! Thật đáng sợ a!

Chịu đựng đầu óc choáng váng, Tiêu Lăng Nguyệt miễn cưỡng mở mắt, thấy một khuôn mặt lạnh lùng, cùng với đôi mắt ẩn chứa sát khí. Giờ phút này quanh thân tuyết y nam yêu tràn ngập hàn khí lạnh thấu xương.

Sesshoumaru, ngươi rất tức giận sao? Vì sao rõ ràng lạnh nhạt với mọi việc, lần này thế nhưng lại phản nộ?

Dung mạo tuấn lãng, vẻ mặt cao ngạo, đôi giày màu đen tùy ý mà tao nhã bước đi nhưng lại đạp vỡ từng phiến thịt dưới chân, có một cổ sát khí không tiếng động lan tràn.

“Thật châm chọc! Ngươi dùng từng khối thịt bao lấy ta ở bên trong, không ngờ lại thành tấm chắn cản đòn tấn công của Inuyasha.”

“Vậy sao? Nếu thân thể ta có thể tự do hành động, làm sao dễ dàng để cho Inuyasha đắc thủ?” Đôi mắt màu đỏ đột nhiên trợn to, một sức mạnh đại yêu đánh úp về phía cánh tay, phật châu trên tay trái rớt cuộc không chịu nổi vỡ ra, hạt châu rơi tán loạn khắp nơi.

Tuyết y nam yêu luôn luôn chú ý hân ta âm thầm nhíu mi. Hạt châu vỡ, sức mạnh biến mất kia không phải là yêu khí...

“Tránh ra, một mình ta cũng có thể thu thập Naraku!” Vốn bị Sesshoumaru xem thường, nay nghe Naraku nói như vậy, Inuyasha bất mãn vọt lên.

“Hân là con mồi của ta!” Không để ý đến mỗ bán yêu hô to gọi nhỏ, ánh mắt Sesshoumaru lạnh lẽo nhìn chằm chằm quái vật xấu xí trước mắt.

Naraku, dám lường gạt ta, ngươi hân phải đủ khả năng thừa nhận lửa giận đi!

“Sesshoumaru, ngươi... dựa vào cái gì mà mỗi lần đều như vậy?” Mỗ bán yêu phản nộ cầm đại đao hướng về phía Naraku. Lần này sẽ cho ngươi xem sự lợi hại của Inuyasha ta đây!

Đôi mắt màu đỏ hơi hơi nheo lại, vô số xúc tu công kích về phía bọn họ. Hai anh em nhà này thật đúng không để Naraku ta vào trong mắt...

“Đã nói hân là con mồi của ta!” Inuyasha, con thịnh nộ của ta ngươi cũng có can đảm đi cản trở sao?

Giờ Đầu Quỷ, lửa giận hóa thành yêu khí ngút trời mang theo kiếm khí lạnh thấu xương cùng đánh về phía ngọn nguồn tội ác.

Phản nộ đến tột cùng ai có thể ngăn?

Tự biết rằng đánh không lại, Naraku đem chướng khí bao quanh bảo vệ cơ thể, đồng thời một luồng khí xoáy màu đen xuất hiện, bóng dáng hân dần dần biến mất... Một chút nữa, một chút nữa thôi... là sức mạnh này đã thuộc về ta, đáng tiếc...

“Sesshoumaru... Hôm nay thứ cho ta không thể phụng bồi!”

Hừ! Mới như vậy đã chuẩn bị chạy? Vừa mới bắt đầu thôi!

Yêu khí xung quang hóa thành màu đỏ, hừng hực như ngọn lửa, như phản ánh sự tức giận của chủ nhân, Sesshoumaru bắt đầu hóa hình, “Ngu xuẩn! Vọng tưởng có thể đào thoát từ tay ta sao?”

“Ha, ha, ha, Sesshoumaru, thay vì truy đuổi ta, còn không bằng nhanh chút xem tiểu nữ nhân của ngươi đi! Nữ nhân kia giống như sắp chóng đờ không nổi nữa rồi... ha, ha, ha.” Naraku đảo thoát nhanh chóng, bỏ lại một câu ngăn cản sự truy sát của mõ yêu.

Bị nhắc nhở, Sesshoumaru bỗng chốc thanh tỉnh, thu lại yêu khí, cùng Inuyasha lạnh lùng nhìn chăm chú bóng lưng vừa biến mất.

Sesshoumaru cũng bắt đầu để ý nhân loại sao? Ngươi, lửa giận kia có phải vì cái nữ tử đang bị thương đó hay không?

Nhân loại cùng yêu quái không thể có kết quả tốt đẹp!

Giống như... Inuyasha cùng... Kikyo...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mê Mang.

Thanh âm lạnh lẽo bộc lộ ra một cổ sát khí, làm tiểu yêu nhận ra bản thân mình vừa làm một việc ngu xuẩn, mồ hôi lạnh ứa ra, vội thối lui sang một bên. “Tiểu nhân... tiểu nhân sai lầm rồi!”

“Ha... ha...” Trong không gian, một tiếng cười thoải mái theo gió truyền đi, khiến cho gió tựa hồ cũng mang theo một hương vị khoan khoái. Thật là một đôi chủ tớ thú vị!

“Này, ngươi cười cái gì?” Bị tiếng cười của nàng dẫn đi sự chú ý của chủ nhân, tiểu yêu tức giận vọt thẳng lên não, nhảy tới trước mặt Tiêu Lăng Nguyệt, giờ giờ ngón tay nhỏ của mình mà la lên: “Đều là tại ngươi, đồ nhân loại hèn mọn! Nếu không phải tại ngươi, chủ nhân sẽ không cần phải ngốc ở chỗ này lâu như thế! Ngươi vẫn nên nhanh chút rời đi đi, đỡ phải liên lụy đến chúng ta!”

“Ah?” Buông bàn tay đang che miệng xuống, ý cười trong mắt Tiêu Lăng Nguyệt dần dần hóa hư vô. “Là vậy sao? Ta sẽ nhanh chóng rời đi thôi...” Tuy rằng lời tiểu yêu nói cũng không phải dễ nghe, nhưng đúng thật là như vậy!

“Jaken đại nhân, sao ngài lại đuổi Lăng Nguyệt tỷ tỷ? Sesshoumaru đại nhân cái gì cũng chưa nói mà!” Thả mấy cành củi trong tay xuống, Rin biểu hiện mờ mịt nhìn tiểu yêu. Lăng Nguyệt tỷ tỷ là Sesshoumaru đại nhân đích thân ôm theo cơ mà!

“...” Trời ơi! Trời ơi! Nó lại sai lầm rồi! Nó không nên nói lung tung. Chủ nhân, thỉnh ngài không cần phóng sát khí với nó, nó muốn động cũng không thể động đây được rồi!

“Ào ào”. Mấy con cá bật lên khỏi mặt nước, tạo ra âm thanh xua đi bầu không khí ngưng trọng, m thanh của nước tan đi, để lại một mảnh yên tĩnh. Vỗ vổ tuần mã trấn an, Tiêu Lăng Nguyệt cười yếu ớt mở miệng.

“Rin, để tỷ tỷ giúp ngươi.” Được ăn mà không cần phải trả tiền, nàng thật đúng là không quen.

“Không cần đâu, thương thế của tỷ còn chưa có lành, để Rin làm được rồi.” Tiểu cô nương liên tục lắc đầu, động tác nhanh nhẹn nhặt mấy nhánh cây khô xếp thành một đồng.

“Jaken đại nhân, mau tới đốt lửa đi!”

“Thật là, vì sao bốn đại gia luôn phải làm những việc như này...” Tránh thoát được một kiếp, tiểu yêu mặc dù miệng lẩm bẩm đầy bất mãn, nhưng vẫn giờ trọng đầu người lên. Một đám lửa từ miệng trượng lão nhân phun ra, nháy mắt, mấy cành củi khô bốc cháy hùng hực.

“Oa, Jaken đại nhân thật là lợi hại!” Tiểu cô nương bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, phấn khích vỗ tay.

“Hừ! Đó là do bốn đại gia ta là một đại yêu quái lợi hại!” Thấy tiểu cô nương ngưỡng mộ, tiểu yêu không khỏi đắc ý.

Xem ra Rin và ếch nhỏ phối hợp rất ăn ý, Tiêu Lăng Nguyệt cũng không kiên trì muốn giúp nữa. Có một đôi dờ hơi như vậy bên cạnh, Sesshoumaru sẽ không nhầm chán nữa.

Lại quay sang nhìn tuyệt y nam yêu, Tiêu Lăng Nguyệt cho chút mê mang.

Rõ ràng biết không nên có nhiều ràng buộc. Rõ ràng vẫn luôn nhắc nhở bản thân hãy là một vị khách qua đường mà thôi. Thế nhưng, trên đời này khó không chế nhất vẫn là tâm.

Sesshoumaru... Rốt cuộc ngươi có ma lực gì mà khiến cho ta một lần lại một lần quên đi ước nguyện ban đầu? Vì sao ta luôn bình tĩnh, nhưng đôi mắt

với những vấn đề liên quan đến người, ta lại trở nên hồ đồ.

Ta... Rốt cuộc phải làm như thế nào mới tốt đây?

Tiêu Lăng Nguyệt không hề biết rằng, vấn đề mà nàng đang đau đầu kỳ thực cũng đang quấy nhiễu đại yêu quái thuần huyết vĩ đại của chúng ta!

Một khắc kia, tâm đã động, hạt tình đã bén rễ, ai cũng không có khả năng ngăn cản... Nếu ngay cả tình yêu cũng có thể không chế được, vậy đó đâu còn là tình yêu...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đi Hay Ở?

Nước chảy róc rách, gió đưa hương núi rừng thoang thoảng. Ngồi trên tảng đá bên dòng suối, Sesshoumaru nhắm mắt lơ đãng đứng trên nữ tử đang chậm rãi nướng thịt thú rừng.

Khi đổi sang một thân kimono màu xanh nhạt, nàng không còn khí chất vu nữ thanh cao, cô tịch nữa, ngược lại có thêm vài phần nữ tính. Mái tóc dài đen như mực tùy ý buộc sau người, khoe miệng cong cong, mặt mày rạng rỡ toát lên sự dịu dàng. Nhưng hẳn biết rõ, ánh mắt ảm áp đầy ý cười chân thật đã lặng lẽ biến mất, nàng hiện thời chỉ là cười theo quán tính mà thôi.

Rõ ràng đáy lòng cũng không muốn cười, lại vì sao phải cố tình muốn cười như thế? Nhân loại, thật sự là sinh vật mâu thuẫn!

Để một người, một yêu làm đồ ăn, Tiêu Lăng Nguyệt lại thả tâm nhìn về phương xa, trong lúc lơ đãng bắt gặp một đạo ánh mắt lạnh lùng. Nàng hơi sững sốt, lập tức mỉm cười, cầm trong tay một khối thịt nướng, nàng quơ quơ tay về phía tuyết y nam yêu: “Ăn chứ?”

Vẫn một khuôn mặt tuấn tú không biểu cảm, Sesshoumaru yên lặng nhìn nàng, liếc mắt một cái, rồi lại dời tầm mắt. Có con gió ngang qua, tóc mai trên trán hơi hơi rũ xuống, che đi đôi con ngươi màu vàng ảm chút bối rối.

Hắn lại đi quan sát một con người?

Sesshoumaru hơi híp mắt, mày nhíu lại lộ ra vài phần mê mang không hiểu.

Rõ ràng chỉ là nhân loại...

Gần trưa, ánh mặt trời bắt đầu trở nên cực nóng.

Ngồi bên dòng suối, một lớn một nhỏ song song bỏ đôi chân ngọc vào trong nước, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng đập đập, đung đưa. Dòng nước mát mẻ, trong vắt nhìn thấy cả đáy, đôi khi còn thấy cả mấy con cá nhỏ nghịch ngợm, bơi bơi lại gần đớp đớp ngón chân của các nàng.

Thật là yên tĩnh!

Ngừng đưa chân, Tiêu Lăng Nguyệt hơi nghiêng đầu nhìn về một phía. Éch nhỏ dường như sau một hồi huyền ảo vừa rồi đã mệt mỏi, nằm song song với cái trượng đầu người trên lưng yêu thú khoan khoái mà tìm chu công đánh cờ. Cách đó không xa, tuyết y nam yêu ngồi khuất dưới tán cây, nhắm mắt dưỡng thần, vài sợi tóc tùy ý tản mạn bay theo gió, bất chợt đảo quanh khuôn mặt tuấn mỹ, hình ảnh trước mắt thật có sức “thời miên”.

Bang... bang... Tim đập nhanh vài nhịp, nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, mặc niệm: “Sắc tức là không, không tức là sắc. Sắc tức là không, không tức là sắc...”

Nghe thấy âm thanh lâm nhâm không rõ ở bên cạnh, tiểu cô nương quay đầu kỳ quái nhìn.

“Lăng Nguyệt tỷ tỷ, tỷ nói gì vậy?”

“Không, không có gì.” Cảm giác được tầm mắt lạnh từ xa nhìn về phía này, Tiêu Lăng Nguyệt không dám quay đầu, sợ bị người kia phát giác ra ý tưởng của mình, mặt không tự giác ửng đỏ. Một lúc sau, nàng mới có thể trở về vẻ trấn định như trước.

Dòng suối trong xanh mang đi cái vẻ khô nóng, ánh mặt trời chiếu lên mặt nước tạo nên một dòng lấp lánh.

“Lăng Nguyệt tỷ tỷ, tỷ sẽ rời đi sao?” Chóp chóp đôi mắt buồn ngủ, tiểu cô nương mở miệng hỏi.

“Ừ...” Đưa tay vuốt mái tóc đen mềm mại, nàng nhẹ nhàng đáp.

“Vì sao?” Nỗ lực trừng lớn hai con mắt, tiểu cô nương không hiểu hỏi lại, “Đi theo Sesshoumaru đại nhân không phải tốt sao? Rìn thích Sesshoumaru đại

nhân, cũng thích Lăng Nguyệt tỷ tỷ, tỷ không cần rời đi có được không?”

“Điều này...” Tiêu Lăng Nguyệt nhất thời không biết trả lời ra sao, “Tỷ... cần phải đi tìm một người, cũng có thể là một yêu quái.”

“Lăng Nguyệt tỷ tỷ muốn đi tìm ai thế?”

“Tỷ muốn tìm Naraku”

Tiểu cô nương vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Tỷ muốn tìm Naraku? Sesshoumaru đại nhân cũng tìm Naraku. Vì sao ai cũng đều phải đi tìm hắn?”

“Ha ha, bởi vì tỷ muốn Ngọc Tứ Hồn...” Mà có thể thu thập hoàn chỉnh Ngọc Tứ Hồn, chỉ có... Naraku!

“Muội không rõ!” Mồ to đôi mắt vô tội, tiểu cô nương tràn đầy hoang mang nói: “Sesshoumaru đại nhân và Lăng Nguyệt tỷ tỷ đều tìm Naraku, vậy cùng đi không phải là được sao? Vì sao tỷ lại muốn tách ra? Sesshoumaru đại nhân nhất định cũng không muốn tỷ rời đi đâu, có phải không? Quay đầu, tiểu cô nương cao giọng hỏi tuyệt y nam yêu đang ngồi ngơ.

Vậy ư? Theo tầm mắt cô bé, Tiêu Lăng Nguyệt cũng đem ánh mắt chuyển lên trên người tuyệt y nam yêu.

Hắn vẫn ngồi đó, dung mạo tuấn mỹ, đôi mắt vàng lạnh lùng, khuôn mặt không biểu cảm trước câu hỏi của tiểu cô nương.

Hơi hơi rũ mắt xuống, che giấu sự thất vọng nho nhỏ ở đáy lòng, nàng lại nở nụ cười vốn có. Vấn đề nhàm chán như vậy, hẳn tất nhiên là khinh thường mở miệng. Người... chờ mong cái gì?

Gió ẩm áp thổi, vốn buồn ngủ mông lung, tiểu cô nương rốt cuộc chống đỡ không được, chậm rãi nhắm mắt. Buồn cười nhìn tiểu cô nương tựa vào mình mà ngủ, nàng nhẹ nhàng ôm cô bé lên bờ, đặt trên bãi cỏ cạnh tiểu yêu. Cô bé giật mình, môi mấp máy rì rầm mấy tiếng, lại im lặng ngủ.

“Tại sao muốn Ngọc Tứ Hồn?” Thanh âm thanh lãnh nhàn nhạt vang lên.

“Sao?” Nàng ngẩng đầu đầy nghi hoặc, nhìn về phía nam yêu.

Không có thói quen bị người khác nhìn chăm chú, Sesshoumaru hơi hơi rũ mắt, khẽ nhíu mày: “Vì sao muốn Ngọc Tứ Hồn?”

Xác định bản thân không nghe lầm, khuôn mặt vốn chỉ nhàn nhạt mỉm cười toát lên ý cười thật sâu. Hóa ra, hắn cũng không phải thờ ơ, hắn cũng quan tâm đến nàng, phải không Sesshoumaru?

“Về nhà, ta muốn về nhà...” Tiếng nói nhẹ nhàng như thanh âm gió xuân khẽ thoảng qua, ánh mắt hắn hiện lên nghi vấn. Tiêu Lăng Nguyệt lại nói: “Nhà của ta ở rất xa, rất xa, xa đến nỗi có lẽ cả đời này ta đi cũng không tới. Cho nên, Ngọc Tứ Hồn là hi vọng duy nhất...”

Không gian bỗng yên lặng thật lâu, đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lạnh: “Người, không phải người thế giới này!”

“...”

Nhìn thấy rõ ràng sự khiếp sợ trong mắt đối phương, Sesshoumaru hướng ánh mắt về phía chân trời xa.

Là như vậy sao? Vì thế ánh mắt kia mới toát lên vẻ tịch mịch cùng xa cách, tựa hồ không thuộc về trần thế.

“Ha ha, Sesshoumaru là người thứ hai đoán ra được thân thế của ta đấy...” Không cần giải thích dài dòng hay tìm cớ lấp liếm, trước ánh mắt trong trẻo mà thâm thúy của hắn, cái gọi là bí mật dường như không tồn tại, mọi điều đều bị hắn nhìn thấu.

Nghe thấy nữ tử không ngừng thờ dài, làm mỗi nam yêu quay đầu, đôi mắt vàng trong vắt nhìn về chiếc bóng đổ trên mặt nước.

“Ta sẽ tự tay giết Naraku!” Vậy nên đi theo hắn, nhất định có thể tìm được Ngọc Tứ Hồn.

Hắn là đang muốn nàng đừng rời đi sao? Tiêu Lăng Nguyệt cúi đầu trầm tư.

Có lẽ, trước khi trở về thế giới của mình, lưu lại kí ức tuổi đẹp cũng tốt. Dù sao, thời gian nàng ở đây cũng không ngắn, chẳng lẽ không có kỉ niệm gì đáng nhớ?

Khóe môi anh đào khẽ nhếch lên, nụ cười tươi sáng hiện lên trên khuôn mặt nàng, giọng nói kia cũng không che giấu sự vui sướng của chủ nhân.

“Vậy đoạn đường này, phiền Sesshoumaru rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Hồ Tộc Đông Hoàng.

Lại là một đêm trăng tròn, ánh trăng như tấm màn sa mỏng manh, nhẹ nhàng rủ xuống thế gian, khiến màn đêm thêm mông lung huyền ảo.

Ở lưng chừng núi, hơi nước trắng mờ từ ôn tuyền bốc lên từng đợt từng đợt, lượn lờ trên mặt nước, theo gió núi dâng lên cao.

Trong màn sương mờ ảo, có tiếng róc rách truyền đến, hiện lên một bóng nữ tử đang nghịch nước. Dưới ánh trăng, hơi nước dày đặc khiến người khác không nhìn rõ gương mặt nàng, nhưng vẫn lộ ra một khuôn mặt thon gọn, với bờ vai tròn mượt. Lúc này, nàng như rất thoải mái tựa lưng vào tảng đá lớn cạnh suối. Dòng chảy dập dờn, cảnh xuân như ẩn như hiện gọi lên vô vàn liên tưởng.

“Ah ha...” Trong bóng đêm, một giọng cười nhỏ mang theo vô hạn kinh ngạc vang lên, theo gió núi phiêu tán.

“Ai?” Nhanh chóng xoay người nấp sau tảng đá, tay với trường kiếm, cũng không quên chìm thân mình vào trong nước, ngăn cảnh xuân lộ ra, Tiêu Lăng Nguyệt cảnh giác nhìn bốn phía.

Thanh âm đột ngột vang lên khiến cho màn đêm yên tĩnh xôn xao, vài con chim nháo nhác bay lên. Ở cách đó không xa, tuyết y nam yêu đang nghỉ ngơi mở đôi mắt vàng, đứng dậy đi về phía ôn tuyền.

“Jaken đại nhân, Sesshoumaru đại nhân đi đâu vậy?”

Tay cầm bắp ngô đang ăn dở, Rin kỳ quái hỏi tiểu yêu đang ngồi bên cạnh nướng ngô. Nhìn phương hướng chủ nhân nhà mình biến mất, tiểu yêu nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ, nhất thời hiểu ra, bày ra bộ mặt khinh thường đối với tiểu cô nương.

“Người là tiểu hài tử thì biết cái gì. Sesshoumaru đại nhân là một đại nam yêu bình thường, tất nhiên là cũng có những nhu cầu bình thường, nhớ ngày đó, rất nhiều nữ yêu xoay quanh ngài, chặc chặc chặc...”

Hồi tưởng lại, tiểu yêu không khỏi có chút hoài niệm. Nhưng... đại nhân nhà nó khi nào thì lại có hứng thú với nhân loại?

Gãi gãi đầu, không hiểu, tiểu yêu lại nâng bắp ngô nướng vàng óng ánh trong tay lên cắn. Ummm... đồ ăn nhân loại cũng không phải là quá khó ăn!

Trong màn sương, Tiêu Lăng Nguyệt hơi cau mày, tiếng cười kia, có chút quen thuộc, giống như là thật lâu trước đó đã từng nghe...

“Aizz, Tiểu Nguyệt Nguyệt đã quên ta rồi sao?”

Cùng với hơi thở cường đại là một bóng dáng lạng yên xuất hiện bên cạnh bờ suối. Mái tóc màu tuyết trắng dài đến mắt cá, vài sợi bay bay theo từng bước đi, không hề báo trước, hiện ra dưới ánh trăng.

Khuôn mặt tuấn mỹ, một đôi mắt phượng ánh tím nhỏ dài hơi hơi héch lên, nửa đóng nửa mở, có vẻ lười nhác nhưng lại mang theo khí phách vương giả đặc trưng. Thân hình cao lớn, phủ lên đó là một kiện hồng bào hoa lệ. Trên áo thêu một con cửu vĩ hồ đang lười biếng ngửa đầu ngắm trời đất. Họa tiết ấy linh động có hồn, phảng phất như tùy thời, cửu vĩ hồ sẽ đứng lên bay đi.

“...” Vẻ mặt rung động nhìn nam tử tuyết sắc đột nhiên xuất hiện, Tiêu Lăng Nguyệt quên cả mở miệng.

Làm sao có thể...

Có vẻ như cực kỳ vừa lòng với phản ứng của đối phương, nam tử mỉm cười, nụ cười ấy làm dung nhan hấn thêm bừng sáng khiến cho ngay cả ánh trăng cũng âm ỉ. Nhất tiểu, khuyển thành!

Tao nhả nâng bước chân, định đi về phía nàng, nhưng mà, còn chưa kịp hạ bước, một bóng dáng không tiếng động đã xuất hiện chắn trước mặt hấn.

Dung mạo tuấn mỹ, hai hàng yêu văn độc đáo, đôi mắt vàng lạnh lùng híp lại, quanh thân lạng lẹ phát ra một cỗ sát khí. Không giận mà uy.

Đôi mắt phượng hơi hơi di chuyển trên vật cản trước mặt. Ánh mắt kia phong tình vạn chủng, cười như không cười chống lại cặp mắt vàng lạnh như băng. Hai nam tử tuyết sắc, cứ như vậy yên lặng đánh giá đối phương.

Một nghiêng nước nghiêng thành, một phong hoa tuyết đại.

Trước dung mạo, phong thái của hai người, ánh trăng cũng tự cảm thấy xấu hổ, lạng lẹ trốn sau đám mây, bầu trời nháy mắt liền mất đi ánh sáng bạc, chỉ còn lại một màn đêm đen.

Lúc Sesshoumaru xuất hiện, một khắc kia, Tiêu Lăng Nguyệt đã phục hồi tinh thần, thừa dịp song phương còn đang bận đánh giá nhau, nàng cấp tốc trốn ra sau tảng đá thay bộ kimono sạch sẽ mà trước đó tiểu yêu đã tìm về.

Ở thời điểm bản thân đang tắm có người quấy rầy, đáng đánh hơn lại là hai gã nam yêu, nàng vô cùng bức bối. Nhưng không phải là ai khác mà cổ tình là hai vị trước mắt này, nàng cũng không có biện pháp trách cứ...

“Tây quốc, khuyển tộc?” Một giọng nói êm ái, hòa nhã cất lên nhưng lại giấu không được trong đó ngữ điệu đặc trưng của bè trên.

“...”

Không trả lời, Sesshoumaru híp hai mắt, ánh nhìn sắc lạnh càng thêm thâm trầm, mái tóc bạc không gió tự lay động.

Hơi thở đó, tuyệt không phải là nhân loại! Kể nào, lại sâu không lường được như vậy...

Mặc một bộ kimono trắng với những họa tiết màu lam, đi đôi guốc mộc, Tiểu Lăng Nguyệt nhẹ nhàng bước tới. Biết mặc kimono thì hành động không tiện, nhưng bộ y phục vu nữ duy nhất còn lại của nàng cũng đã sớm thành một đồng vải dùng để băng bó vết thương rồi.

“Đông Hoàng điện hạ.” Hạ thấp lưng, nàng hiếm khi được một lần cung kính hành lễ.

Có vẻ như giọng nói nhẹ nhàng của nàng đã xua đi bầu không khí giương cung bạt kiếm đang diễn ra, tâm tình ánh trăng cũng tốt lên, lại nhô ra.

Nhất thời, hai đạo ánh mắt không hẹn mà cùng chuyển qua vị nữ tử nọ.

Sở dĩ dễ dàng dừng tay, có lẽ là vì cả hai đều không muốn yêu khí của mình gây thương tích cho nàng.

Hồ tộc Đông Hoàng? Truyền thuyết yêu hoàng mà phụ thân từng nhắc tới?

Sesshoumaru lạnh lùng mím môi mông, mắt vàng tránh không khỏi suy nghĩ sâu xa. Nếu nói không giết mình kinh hãi thì là tự lừa mình dối người, nhưng điều làm hắn để ý hơn cả là hai người nhìn như có vẻ nhận thức nhau.

Một vu nữ bình thường cùng một yêu hoàng cao cao tại thượng, rõ ràng là không có khả năng...

Không để ý đến nữ tử trước mắt có ý đem thân phận của mình tiết lộ cho tuyệt y nam yêu ở bên cạnh, khoe môi hân nhắc lên càng sâu.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng sao lại xa cách với Cô* như vậy?” Giọng nói ấm nhuần như hương vị rượu ngon, đôi mắt tím như biết cười, mang theo dụ hoặc, khiến người khác trầm luân.

*Cách xưng hô ngày xưa của các bậc đế vương

Bị hân dùng sắc đẹp quyến rũ, đáy mắt hơi hơi lóe lên tia sáng, nàng nhanh chóng khôi phục thanh tỉnh. Tiểu Lăng Nguyệt nhủ mi, không vui ra tiếng: “Sư phụ, người lại dùng mị thuật với ta!”

Thanh âm như oán như giận, rõ ràng là vô cùng bất mãn nhưng lại giống như làm nũng.

Người này, là người nàng toàn tâm ý lại!

Đôi mắt đen kia không chút nào che giấu ý cười chân thật, vui sướng rõ ràng như thế, hân nhìn thấy... lại có chút chướng mắt.

Đôi mắt vàng càng thêm lạnh lẽo, không hiểu tại sao lại cảm thấy tức giận, Sesshoumaru xoay người rời đi.

Hồ tộc Đông Hoàng ư? Hừ, một ngày nào đó, hân sẽ còn lớn mạnh hơn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ăn Ý Từ Các Vì Sao.

Sesshoumaru...

Nhìn bóng tuyệt y nam yêu cô đơn đi xa, đôi mi thanh tú của nàng không nhàn lại, cũng không lên tiếng gọi.

Nàng biết hân tức giận, nhưng nàng lại không biết hân giận vì điều gì. Tuy rằng nàng rất muốn đuổi theo, nhưng vị sư phụ đã hơn hai chục năm không gặp đột nhiên tới tìm, ắt hẳn có chuyện cực kỳ quan trọng. Cho nên, nàng không thể rời đi...

Tà áo đỏ như lửa tung bay, một đôi chân trần thản nhiên theo ánh trăng bước đến bên cạnh nàng. Sau đó, hân nâng tay phải, dưới ống tay áo rộng lộ ra bàn tay với những đốt ngón tay rõ ràng, vừa nhìn liền biết đó là một cánh tay rất có lực, mạnh mẽ, nhưng động tác lại mềm nhẹ vì nữ tử trước mắt chỉnh lại vài sợi tóc còn ướt trên đầu vai.

Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng cũng bắt đầu để ý đến thế giới này rồi sao? Ha ha, lại còn là một tên yêu quái...

Nhìn ái đồ còn đang đứng ngây người tại chỗ, Đông Hoàng điện hạ đối với thế gian trước giờ luôn lạnh lùng, cao ngạo lại lộ ra ý cười đầy sùng nịnh, đầy ôn nhu, có lẽ trăm ngàn năm qua, chỉ có nữ tử này là người duy nhất được hưởng sự ôn nhu ấy.

“Sư phụ...” Tùy ý để mỹ nam yêu trước mắt có những hành động vô cùng thân thiết với bản thân, người trước nay luôn bảo trì khoảng cách với kẻ khác lại có những cử chỉ như vậy khiến đáy lòng Tiêu Lăng Nguyệt cảm thấy không thể tin được.

Yêu hoàng của hồ tộc, sự tồn tại của hắn như một đỉnh cao không thể với tới, khiến nàng ngưỡng mộ, làm nàng kính sợ, mỗi một sự quan tâm nho nhỏ của hắn đều tạo cho nàng sự vui sướng không thể lý giải, nhưng tuyệt không có liên quan gì đến mặt tình cảm.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, lúc không có kẻ khác thì hãy gọi thẳng tên Cô đi...”

Dung mạo tuyệt sắc cùng với ngữ điệu trầm ấm của hắn khiến người khác không thể cự tuyệt.

Vị vương giả đứng trên vạn vật nhất định rất tịch mịch...

Thu hồi suy nghĩ, Tiêu Lăng Nguyệt đón nhận ánh mắt hắn. Ánh mắt đó so với bầu trời đêm càng thêm sâu không tưởng, cuối cùng thuận theo, gọi ra cái tên được coi là truyền thuyết.

“Đông Ly...”

Trong dã sử, lúc Đất Kỷ bị diệt, hồ yêu bị trục xuất đến quốc đảo này, hắn tung hoành từ lúc đó, trở nên cường đại, thành vua của muôn loài. Không có ai từng được chân chính đối diện hắn, mỗi lần hắn xuất hiện chỉ là một ảo ảnh phân thân mà thôi. Nếu không phải nàng trong lúc vô tình xông lăm vào trong trận pháp cổ, sợ rằng cuộc đời này sẽ không có duyên gặp gỡ vị vương giả trong truyền thuyết, càng không cần nói đến cơ hội được hắn truyền thụ cho một thân kiếm pháp tinh diệu.

“Ha ha...” Tiếng cười trầm mang theo vui sướng từ cánh môi mỏng cong lên mà tràn ra, giống như thiên âm (tiếng trời).

Đã qua bao lâu rồi không nghe được giọng nói quen thuộc ấy? Đã qua bao lâu rồi không gặp, cuộc đời này, hắn duy nhất chỉ cho một người biết tên thật của mình...

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, khỏe chứ?”

“Vâng, sư... Không, Đông... Đông Ly, ta tốt lắm, bọn họ đều rất chiều cô ta.” Hơi hơi cúi đầu, nàng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt tím quá mức mỉa hoặc ấy.

Kỷ thực, nàng nguyện ý gọi hắn là “sư phụ” hơn. Tôn xưng một tiếng sư phụ, đó là thừa nhận hắn như cha chú, có một loại thân cận vô hình tồn tại, mà gọi “Đông Ly”... Nàng tự biết nàng không có tư cách song hành cùng bậc vương giả như hắn.

“Ha ha... “bọn họ” là bao gồm cả con chó nhỏ vừa rồi sao?” Đôi mắt tím chớp động, mang theo một chút thần bí, một chút dụ hoặc, càng nhiều hơn là cảm xúc không rõ ẩn giấu nơi đáy mắt. Mà nữ tử trước mặt đang cúi đầu, tất nhiên là không thể biết được.

“A?” Có chút thất thần, Tiêu Lăng Nguyệt nghe được câu hỏi nhìn như tùy ý kia liền kinh ngạc ngẩng đầu lên

“Nhỏ... con chó nhỏ? Là nói Sesshoumaru sao?”

Hình dung như vậy khiến khuôn mặt nàng trong nhất thời có chút cổ quái, không biết nên phản ứng ra làm sao.

Tuy rằng sư phụ quả thật là lão yêu quái, không biết đã sống qua bao nhiêu niên kỷ, nhưng dùng từ “con chó nhỏ” để hình dung Sesshoumaru, nàng thật có chút không thể tiếp thu được.

“Ồ... xem ra Cô đoán không sai.” Ngữ điệu chậm rãi, khóe môi kia lại câu lên ý cười bắt đầu là người ta say mê.

Quả nhiên, Tiểu Nguyệt Nguyệt vô tâm ngày xưa nay đã nhiễm bụi trần. Chẳng lẽ, muốn ở lại thế giới này rồi sao?

Hơi hơi ngẩng đầu, mái tóc dài tùy ý để gió thổi bay, ánh trăng sáng ngời chiếu lên dung nhan mỹ lệ của hắn, khúc xạ ra một vầng sáng bao quanh thân thể, như một khối ngọc thượng đẳng tự tỏa hào quang. Gió phiêu lãng qua, tà áo cùng ống tay rộng tung bay phấp phật, giống như lửa cháy.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, nhìn xem, phía Nam có vì sao sắp rơi xuống...” Giọng nói theo gió núi truyền đi, không nhận ra được cảm xúc trong đó.

Thu hồi tầm mắt hoảng hốt vì bị dung mạo của hắn quyến rũ, Tiêu Lăng Nguyệt lấy lại bình tĩnh, đem ánh mắt chuyển về phía chân trời xa.

Mỗi một vì sao đại biểu cho một sinh mệnh ở thế giới này, như vậy, sinh mệnh sắp sửa biến mất sẽ là ai?

“Sư...”

Quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng sáng tỏ, chỉ còn dư lại vệt sáng nhỏ, bóng dáng tuyệt mỹ đó đã không còn. Khẽ mím môi mỏng, nàng để gió núi tùy ý quét qua thân hình đơn bạc của mình.

Đi rồi sao?

Rũ mắt, nàng nở nụ cười có chút chua chát.

Nàng còn chưa nói, nàng sẽ nhớ hắn, tại thế giới này, hiểu nàng nhất chỉ có sư phụ. Nàng cũng chưa kịp từ biệt, có lẽ sau lần gặp gỡ này cũng sẽ không bao giờ gặp lại được nữa, ngày nàng rời đi không còn xa...

Gió đêm phát pho, tiếng côn trùng kêu vang phá tan màn đêm yên tĩnh, ánh lửa trại phát ra lúc sáng lúc tối.

“Ồ! Nhanh như vậy đã trở lại?”

Ngồi đợi trên bãi cỏ, tiểu yêu thấy rõ bóng dáng tuyết sắc của chủ nhân nhà nó hiện ra dưới bóng cây, lập tức kích động, cảm trọng đầu người chạy bạch bạch lại nghênh đón.

“Sesshoumaru đại nhân, ngài trở lại nhanh như vậy sao, tiểu nhân còn đang suy nghĩ có nên thay ngài đi tìm vài yêu nữ mang về hay không, nhân loại làm sao có thể so sánh với yêu quái chúng ta, hắc hắc... Á...” Còn chưa nói hết lời, thanh âm của tiểu yêu liền im bật, cuối cùng hóa thành từng tiếng rên đau đớn.

Không chút do dự bỏ qua bóng dáng tiểu yêu ở phía sau, tuyết y nam yêu bước về phía trước, cuối cùng dừng lại bên vách núi, đón gió mà đứng.

Màn đêm buông xuống, hắc ngao nghiêng đứng thẳng, ngân cầu trên vai theo gió run rẩy, tay áo bay bay. Tròng mắt vàng hẹp lại, ánh mắt lạnh đi, thần thái đậm bạc thông dong giờ phút thay thay bằng sát khí.

Đêm dường như lạnh hơn...

Sesshoumaru đại nhân...

Cuối cùng tiểu yêu cũng phát giác ra chủ nhân nhà nó có điểm kỳ quái, trốn về bên cạnh tiểu cô nương đã ngủ say, vụng trộm đánh giá.

Sesshoumaru đại nhân chẳng lẽ lại không thỏa mãn, nữ nhân kia thế nào còn chưa trở về?

Vì sao lại tức giận?

Tức giận vì cái gì?

Hai đầu lông mày nhăn lại càng lúc càng nhiều, Sesshoumaru không thể bình tâm mà suy nghĩ, trong đầu tựa hồ lóe lên vài điều gì đó nhưng sau lại nhanh chóng biến mất. Hắn vẫn mờ mịt không hiểu.

Tình cảm của nhân loại quá mức xa lạ, quá mức phức tạp với hắn, mà hắn hoàn toàn không có khả năng lý giải. Chỉ là nhìn nàng thân nhiên tươi cười với gã kia, hắn tựa hồ... Cũng không thể lý giải nổi.

Đêm dài vẫn tiếp tục. dải ngân hà vẫn cứ ấn định theo quỹ đạo vốn có mà vận hành. Vận mệnh phía trước, ai cũng không thể đoán được...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Trời mờ sáng, bầu trời trên cao chỉ còn điểm xuyết vài đốm sáng mờ ảo, mặt trăng đã không còn tỏa ra ánh sáng, chỉ dư lại bóng mờ nhạt. Dưới mặt đất, sương mù dày đặc phiêu lãng chốn sơn dã, mang theo cái lạnh nhẹ nhẹ.

“Lạnh quá...”

Hơi rụt cổ, người thiếu nữ không khỏi mở rộng áo choàng đem cả người bọc lại. Phía sau, ánh lửa trại càng lúc càng yếu. “Phách” một tiếng, ngọn lửa bùng lên.

Ngồi sát lại đồng lửa, nàng vừa lòng cười, chui đầu ra khỏi áo choàng, đem ánh mắt tìm kiếm bóng tuyết y nam yêu dưới cây cổ thụ, nhưng tìm được rồi thì ý cười trên môi lại tắt.

Hắn... hình như vẫn còn đang tức giận!

Cần cần môi dưới, không muốn quá nhiều hai đứa nhỏ đang còn ngủ say, Tiêu Lăng Nguyệt túm góc váy, nhẹ nhàng bước chân đi chuyển tới gần tuyết y nam yêu, khi chỉ còn cách có một cánh tay, nàng dừng lại ngồi xuống, hai tay bó chân, vụng trộm quan sát hắn.

Hắn ngồi nghiêng, để cho nàng một bên sườn mặt tuần lãnh, ngân cầu trắng như tuyết, vắt qua vai xứng với dung mạo đẹp đẽ, kiều ngạo kia, đôi mắt vàng trong suốt đang lặng nhìn chân trời. Hắn tùy ý ngồi đó, tĩnh lặng như được khảm vào sắc trời, dung mạo, khí chất đều toát lên vẻ cao quý, khiến người khác phải thuần phục.

Cách chỉ một cánh tay thôi, rất gần, nhưng lại rất xa. Có đôi khi, gần nhau trong gang tấc mà tựa như cách nhau cả kiếp người.

Dời ánh mắt, nàng ngẩng đầu đón những tia nắng sớm mai của ngày mới.

Nàng, chưa từng nuôi chó, nên không biết phải đi vỗ về an ủi như thế nào. Nhưng nàng đã từng nuôi một con mèo nhỏ. Nó cũng kiều ngạo, quái gờ, tính tình vô cùng hung dữ, dã man rất khó thuần. Khi đó, nàng hay thích xoa xoa, gãi gãi dưới cằm nó, rồi lại vuốt nhẹ dọc theo lưng, liền nghe thấy nó phát ra âm thanh có vẻ rất thoải mái...

Không tự chủ, tay nàng đưa lên sờ sờ cái đuôi lông xù vòng qua vai của hắn, chút chút lại vỗ vỗ. Ah ha, quả nhiên cảm giác mềm mại như tưởng tượng của nàng...

Còn chưa kịp nở nụ cười thỏa mãn, nàng liền bị một ánh mắt nghiêm nghị chiếu thẳng. Cánh tay đang giơ lên giữa không trung cứng ngắt, đối diện với đôi mắt lạnh của hắn, nàng ngưng ngừng cười cười, vụng trộm thu "móng vuốt sói" trở về.

Thế nào mà lại quên mất, hắn là cún a, sao lại áp dụng biện pháp đối với tiểu miêu cơ chứ? Mặc dù, tính cách hắn cùng con mèo nhỏ của nàng có chút tương tự...

"Đang làm cái gì?" Hắn mở miệng, giọng nói dường như hàm chứa tức giận.

Kiều ngạo như hắn, sao có thể dễ dàng tha thứ cho nhân loại hèn mọn tùy ý đụng chạm? Chỉ là, đối với nữ tử trước mắt này, hắn dường như không tự chủ được mà dung túng.

Rõ ràng, nàng cũng là một nhân loại...

"Không, không có gì!" Nàng vội vàng trả lời, khuôn mặt vẫn bình thường, chỉ là ánh mắt có chút lúng túng. Nàng cũng sẽ không ngốc đến mức nói cho hắn suy nghĩ trong đầu.

"..." Hơi hơi nhú mày, mím môi mỏng, Sesshoumaru không mở miệng truy vấn tiếp, chỉ là cặp mắt vàng vẫn như tia X-quang lạnh lùng quét về phía nàng. Tuy rằng khuôn mặt trấn tĩnh, nhưng sát ý trong mắt nhạt dần, hóa thành mờ mịt, không hiểu, cùng với... tò mò.

Đúng vậy, tò mò!

Bắt đầu từ khi nào, hắn có thói quen đối với sự tồn tại của nàng? Bắt đầu từ khi nào, ánh mắt hắn luôn ở lúc lơ đãng tìm kiếm bóng dáng nàng?

Đôi mắt vàng ấy nhìn nàng chằm chằm, như muốn nhìn thấu tâm tư người trước mắt để tìm kiếm đáp án.

Tại sao?

Khẽ nhếch môi mỏng trào phúng, không có ngôn ngữ, hắn thu lại tâm tình, hai tròng mắt lại trở về vẻ trong trẻo, lạnh nhạt như cũ. Lãnh khốc và cường đại như Sesshoumaru hắn... lại có lúc cũng hoang mang sao?

Đối diện nhau thật lâu, một người một yêu ăn ý cùng dời tầm mắt, ngược lên nhìn mặt trời mọc. Đồng dạng hai khuôn mặt bình tĩnh, nhìn không có chút biến hóa, nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu, đã có gì đó thay đổi, nhìn không thấy, sờ không được, nhưng nó thực đã phát sinh. Có chút mơ hồ, có chút mong lung, nhưng lại không dấu vết mà truy xét.

Gió thổi qua, mang theo hương thơm của những cánh anh đào ướp trong sương sớm, cũng thổi bay nhẹ từng sợi tóc dài của bọn họ, ở chỗ không ai để ý tới, tóc leng lè đan vào nhau, cùng phấp phới theo gió.

Một trắng như tuyết, một đen như mực, đối lập như thế, giờ phút này như mất đi ranh giới, trở nên hài hòa, quấn vào nhau tự nhiên, phảng phất như từ xưa đã gần nhau đến vậy.

Khoảng cách, hình như cũng không còn xa xôi như trước...

Mặt trời dần lên cao, ban ánh sáng đến khắp nơi, những giọt sương dưới ánh nắng lờ lờ sáng, bắt đầu trở nên chói mắt.

Tiểu cô nương đang ngủ say thấp giọng ngáp một tiếng, hai tay dụi dụi mắt, ngồi dậy từ trên cỏ, mở đôi mắt còn ngập nhèm mà nhìn quanh bốn phía.

Ánh mặt trời lấp lánh, phản chiếu từ những giọt sương còn đọng trên cỏ, tạo thành một dải lục sắc. Một nữ tử mặc bộ kimono thanh nhã, ngồi lặng bên đồng lúa, cúi đầu cẩn trọng chà lau thanh trường kiếm cổ của mình, mà tuyết y nam yêu vẫn đang ngồi nghỉ ngơi dưới tán cây, mắt nhìn về phương xa.

Một người mang theo ý cười nhàn nhạt trên môi, một người thì thần sắc lạnh nhạt như thường, nhưng không hiểu sao bầu không khí vẫn có cái gì đó cổ quái không lý giải được.

“Cô lỗ... cô lỗ...” âm thanh nhỏ phát ra nhưng trong cái tĩnh lặng lại đặc biệt vang dội, tiểu cô nương cúi đầu nhìn cái bụng rỗng, rồi lại ngẩng đầu giương đôi mắt to tròn có chút ẩm ướt vì mới tỉnh ngủ nhìn nhìn Lăng Nguyệt, rồi lại nhìn nhìn mẫu nam yêu, sau đó vừa lay tiểu yêu vừa báo cáo.

“Rin đói bụng rồi! Sesshoumaru đại nhân, Lăng Nguyệt tỷ tỷ, Rin muốn đi tìm đồ ăn.” Nói xong liền chạy vào rừng.

“Khò... khò...” Tiếng ngáy nhỏ vẫn tiếp tục phát ra.

“Phách” một tiếng, một cục đá chuẩn xác nhắm ngay trán tiểu yêu bay tới, một cục u nháy mắt nổi lên.

“Ai, ai to gan dám đánh bổn đại gia?” Xoa xoa cái trán đau, tiểu yêu bật giật, mò mò cái trượng đầu người lên tiếng chất vấn.

Một ống quần tuyết trắng xuất hiện trước mặt nó, có một áp lực không tiếng động bao phủ, trời sinh đối với nguy hiểm tương đối miễn cảm, vốn đôi mắt đang trừng lớn, tiểu yêu vội cúi mắt xuống.

“Thực xin lỗi Sesshoumaru đại nhân, tiểu... tiểu nhân sai rồi...”

Hơi hơi cúi đầu, mắt vàng lạnh lùng đảo qua, đối với thần kinh thô của tiểu yêu không chút hi vọng, Sesshoumaru lạnh nhạt ra lệnh.

“Jaken, theo sau.”

“A? Theo... sau?” Nhìn theo ánh mắt của chủ nhân nhà mình, tiểu yêu rốt cuộc hiểu ra, cầm theo trượng đầu người, cùng yêu thú tiến vào rừng rậm.

“Cái con bé Rin này, thế nào lại chạy loạn? Còn Sesshoumaru đại nhân nữa, rõ ràng nói chán ghét nhân loại, nhưng mỗi lần đều bắt mình theo sau xem chừng, theo đuôi như vậy không phải là bản năng của chó sao...”

Gió bỗng nổi lên, tiểu yêu đang tự lải nhải không hiểu sao rừng mình một cái, thấy lưng áo mát mát, có một ánh mặt lạnh như băng phẳng phất như đánh lên người nó.

Sát... sát khí...

Giọt mồ hôi lạnh rơi, tiểu yêu nhanh chóng thúc yêu thú cấp tốc chạy đi.

“Ha ha.” Tiếng cười thanh thúy vang lên, Tiểu Lăng Nguyệt dùng tay lau kiếm, cười đến mắt cũng ươn ướt.

Ếch nhò này, quả thật là... cái gì cũng dám nói!

Có cái gì buồn cười? Cặp mắt vàng híp lại, đảo qua người nàng, Tiểu Lăng Nguyệt vội thu ý cười, cúi đầu giả bộ tiếp tục lau kiếm, nhưng vì dùng sức hơi quá, bàn tay trắng bị kiếm xước qua tạo thành một vết cắt.

Máu đỏ tươi theo thân kiếm chảy về chuôi, tiến vào đường hoa văn khảm trên đó đi khắp chuôi kiếm, trông yêu dị cực điểm.

Tiểu Lăng Nguyệt không khỏi kinh ngạc mở lớn miệng, trừng hai mắt nhìn cảnh tượng quỷ dị xảy ra trên trường kiếm.

Đây là... có chuyện gì? Long Ẩn kiếm là một bảo kiếm có linh khí, có thể nhận ra nguy hiểm, như vậy... Thu hồi cảm xúc, nàng đứng thẳng dậy nhìn về phía trời Nam, đáy lòng không hiểu sao lại cảm thấy bất an mơ hồ.

Gió, sắp đổi chiều ư?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Âm Mưu Của Naraku.

Tại nơi đỉnh núi bao trùm bởi kết giới là một tòa thành tĩnh mịch, nơi nơi tràn ngập hơi thở không thuộc về nhân gian. Cho dù ánh mặt trời tươi sáng, chiếu rọi cả tòa thành nhưng cũng không xoa tan đi được tầng tầng mây đen yêu khí.

Trong một căn phòng trống, một mỹ nam tử tóc đen dài lười biếng quỳ ngồi dựa vào bên cửa. Đôi mắt màu máu nhìn chăm chú vào tấm gương mà tiểu

cô nương toàn thân trong suốt nâng trên tay.

“Ha ha, thú vị, thú vị... một vu nữ loài người cùng với một đại yêu quái thuần huyết, ha ha, thật sự là một tổ hợp thú vị...”

Hắn cong khoe môi, trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười tà mị, giống như một loại hoa anh túc lộ ra dụ hoặc nhưng lại độc chết người.

“...” Mở to đôi mắt vô hồn, tiểu cô nương không có thêm biểu cảm gì hơn ngoài việc nhìn vào đôi mắt đỏ trước mặt.

Nàng biết, đối phương cũng không cần câu trả lời của nàng.

Tiêu Lăng Nguyệt...

Sờ sờ cổ tay trống không, hắn cười càng thêm vui vẻ, nhưng hân ý nơi đáy mắt càng nồng đậm.

Trái tim quý nhện, thân thể loài người... Hừ hừ, chờ xem, rất nhanh thôi trên đời này chỉ còn có ta – yêu quái Naraku mà thôi.

Chỉ cần thu thập hoàn chỉnh ngọc Tứ Hồn...

“Kagura.”

“A?” Thu hồi cây quạt, yêu nữ xinh đẹp quay đầu nhìn mỹ nam tử, toàn thân đề phòng. Đó là sự sợ hãi từ linh hồn phát ra, sợ hãi bởi vận mệnh bản thân mình bị nam yêu trước mắt này nắm giữ.

Naraku, hắn lại muốn làm gì?

Nhìn một phần phân thân của mình, đôi mắt đỏ hơi hơi nheo lại, khoe môi độ cong càng rộng hơn khi đối phương biểu lộ sự khản trương, lo lắng. Tự hồ rất vừa lòng với phản ứng của nàng ta, đối với sự không tập trung vừa rồi hắn cũng không thêm so đo.

“Cầm lấy, người cùng Kanna đi tặng cho Sesshoumaru một phần đại lễ đi...”

Một bàn tay vươn ra, bên trong là một mảnh ngọc Tứ Hồn đã nhiễm bẩn.

Nắm chặt cây quạt, Kagura cung kính tiếp nhận, cho dù không trực tiếp chạm đến, nàng cũng cảm thấy một sức mạnh hắc ám cường đại từ nó phát ra.

Đáng tiếc, cho dù có lấy được nhiều mảnh ngọc Tứ Hồn hơn nữa, nàng cũng không thể phản lại Naraku. Có lẽ bởi vậy, hắn mới yên tâm mà giao phó cho nàng nhiệm vụ này.

*****

Một trận gió núi lại tới, thổi bay vô số lá cây rừng. Một tuyết y nam yêu đang đứng một mình trên một cành đại thụ, hơi hơi ngẩng đầu, xuyên qua những kẽ lá nhìn về phía rừng rậm.

Mùi vị thật dơ bẩn...

Chân đạp nhẹ, hắn như hóa thành một tia sáng theo hướng gió thổi tới mà đi.

“Hừ hừ, vì sao bốn đại gia lại phải làm cái loại chuyện này?” Trong tay ôm một đồng quả đại, tiểu yêu bất mãn lẩm bẩm, “Này, người nhanh chân lên một chút, đừng có để Sesshoumaru đại nhân phải sốt ruột chờ...”

“Thật là một con ếch thiếu kiên nhẫn!”

Một nữ tử thanh lệ trên thân mặc trang phục vu nữ bắt đầu đi lắc đầu, xoay người ném mấy quả đại vừa hái xong về phía tiểu yêu, “Nhận lấy này.”

“A, chờ chút, chờ chút...” Không kịp chỉ trích thái độ vô lễ của đối phương, tiểu yêu luống cuống chân tay bay tới tiếp lấy mấy quả đại.

“Phù... may mà không bị rót! Bốn đại gia quả thật lợi hại!”

“Đúng a, Jaken đại nhân lợi hại nhất!” Như trấn an tiểu hài tử, nàng cười tủm tỉm khen ngợi tiểu yêu đang đắc ý. Không thể nói ra bộ dạng vừa nãy của nó trông thật buồn cười.

“Đúng rồi, Rin đâu?” Phúi phúi bụi đất bám trên người, nàng không nhìn thấy bóng dáng tiểu cô nương đâu cả, vừa nãy không phải còn đang ngắt hoa đại sao?

“À, vừa rồi nó hình như nói là muốn lên núi, con bé Rin này luôn chạy loạn... Cần thận ôm đồng quả đại, tiểu yêu vô tâm trả lời. Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, ai biết nó chạy loạn đi nơi nào!

“A... Lăng Nguyệt tỷ tỷ cứu mạng!” Một tiếng kêu thê lương từ xa truyền đến, một con quái xà đang trườn về chỗ tiểu cô nương đang đứng.

“Yêu, yêu quái...” Nhìn thấy con quái vật lớn như vậy, tiểu yêu nhanh chóng ném đồng quả trong tay, trốn sang một bên. Đối mặt với những yêu quái lợi hại hơn mình, tiểu yêu hiển nhiên vì quá sợ hãi mà quên mất bản thân mình cũng là một yêu quái.

Mặt Tiêu Lăng Nguyệt biến sắc, không kịp nghĩ nhiều, rút ra trường kiếm chạy tới. Mang theo linh lực mạnh mẽ, trường kiếm vung lên đồng thời chặt đứt một cánh tay của yêu xà, làm nó dừng lại.

“Rin, mau tránh phía sau tý!”

Thừa dịp xà yêu bị thương đang rít gào mà lộ ra sơ hở, Tiêu Lăng Nguyệt nhanh chóng đem tiểu cô nương đang hoảng sợ ra phía sau mình, bắt đầu chuyên chú nhìn chăm chăm quái vật phía trước, chuẩn bị đối phó với mọi tình huống tấn công của nó.

Nhưng ngay lại lúc nàng tập trung toàn bộ linh lực để nghênh chiến quái vật phía trước thì phía sau lưng nàng bị một thanh chủy thủ sắc bén đâm sâu vào. Con yêu xà trước mắt bỗng tan biến, mà nàng thân thể không chịu sự khống chế ngã xuống.

“Em...” Về mặt khiếp sợ, nàng nỗ lực quay đầu nhìn phía sau mình, tiểu cô nương tay cầm một thanh chủy thủ đầy máu.

Bị khống chế ư?

Đôi mắt đen vô hồn rõ ràng không có lấy một tia tình cảm. Chặt vật ngã nhào trên mặt đất, nàng cười cười tự giễu, khoe môi trào máu. Nàng thế nhưng lại không phát hiện ra đâu là định nhân thật sự... Quả nhiên, vì gần đây quá mức an nhàn sao?

“Kanna?”

Nhìn tiểu cô nương một thân trong suốt không biết khi nào thì xuất hiện, Tiêu Lăng Nguyệt nhẹ thở hắt ra một tiếng.

“Hòn, đưa ta linh hồn của ngươi...” Không kinh ngạc bởi đối phương biết tên của mình, tiểu cô nương khởi động yêu lực, bắt đầu hấp thụ linh hồn của nàng.

“Là vậy sao? Khiến nàng bị thương, sau đó hấp thụ linh hồn của nàng. Naraku, kẻ sách hoàn hảo đấy...”

Một giây trước khi chìm vào bóng tối, trong đầu nàng không biết vì sao lại hiện lên một khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng.

Sess...houmaru...

*****

“Ông, ông, ông...”

Một trận gió thổi tới, tuyết y nam yêu lạnh lùng nhìn yêu nữ kiều diễm vừa xuất hiện.

“Kagura?”

“O! Đôi mắt màu đỏ chớp chớp, yêu nữ cực kì kinh ngạc lên tiếng: “Sesshoumaru, ngươi còn nhớ rõ ta... Thật sự là vinh hạnh đấy!”

Còn tưởng rằng đại yêu quái kiều ngạo như hắn sẽ không bao giờ nhớ tên của nàng.

Không để ý đến sự trêu đùa của ả ta, Sesshoumaru vẫn lạnh lùng như cũ, đôi mắt vàng lạnh nhạt nhìn, từ sâu trong xương cốt tản ra khí thế của dòng dõi vương giả, không giận mà uy.

“Trốn đó làm gì?” Cái tên dơ bẩn kia lại trốn trong tối muốn làm gì sao?

“Naraku?” Liếc nhìn con rối giám thị, nàng hướng về phía tuyết y nam yêu cười rộ lên, một tay mờ phiến quạt che nghiêng nửa mặt: “Ha ha, so với Naraku, Sesshoumaru, giờ phút này chắc ngươi sẽ quan tâm tới cô nàng vu nữ nhân loại kia hơn ấy chứ, nói không chừng giờ phút này nàng ta...”

Không đem lời nói hết, nhưng mắt Kagura lại đầy thâm ý nhìn Sesshoumaru.

Lần này lại là việc gì? Sesshoumaru hơi nhăn mày.

“Sesshoumaru đại nhân, Sesshoumaru đại nhân, không xong rồi...” Một giọng kêu gào gấp gấp từ xa truyền đến.

Nhìn hướng tiểu yêu chạy lại đây, đôi lông mày Sesshoumaru lại nhăn nhiều hơn.

Mùi máu này...

“Sesshoumaru đại nhân, Lăng Nguyệt, Lăng Nguyệt bị thủ hạ của Naraku...” Chưa kịp nói hết câu, Sesshoumaru đã hóa thành một trận yêu phong biến mất tại chỗ.

Tiểu yêu đang chạy gần người, quét mắt về phía yêu nữ kia, kinh nghiệm phong phú của nó cho thấy cần phải lập tức xoay người, cầm trượng đầu người

đuổi theo chủ nhân nhà mình.

“Đội tiểu nhân với, Sesshoumaru đại nhân...”

Hóa ra... Sesshoumaru rất để ý đến vụ nữ nhân loại kia.

Có chút đồ kị...

Ném chiếc lông vũ màu trắng ra, nó hóa thành một chiếc lông vũ trắng lớn, Kagura nhảy lên cũng theo hướng Sesshoumaru biến mất mà bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thân Thể Bị Khống Chế.

Bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời tươi sáng nhưng không hiểu sao bầu không khí lại lộ ra sự âm lãnh, gió thổi cũng hỗn loạn.

Nâng tấm gương cát chứa linh hồn, Kanna buông tha cho Rin, tùy ý để cô bé ngã lăn trên đất, rồi hướng chiếc gương về phía Tiêu Lăng Nguyệt.

“Viu... Một mảnh nhỏ màu đen bay về phía Kanna.

Quay đầu, Kanna tiếp lấy mảnh ngọc Tứ Hồn vừa bay tới, cầm nó nhét vào miệng vết thương sau lưng của Lăng Nguyệt. Trong nháy mắt, vết thương kia đã khép miệng, nhìn không ra dấu vết.

“Tĩnh lại đi...”

Một giọng nói không biểu cảm vang lên, vốn hai mắt vô hồn, Tiêu Lăng Nguyệt chậm rãi đứng lên, đi về phía Kanna.

“Kanna, lễ vật đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Bầu trời đầy yêu khí, một đám mây đen từ trên không trung đáp xuống, xuất hiện một mỹ nam tử tóc dài đen nhánh, đôi mắt đỏ như máu, hần tiến đến gần đánh giá cô gái trước mắt.

So với Kikyo, cô gái này tựa hồ dễ đối phó hơn...

*****

“A?” Mùi này...

“Sao vậy Inuyasha?” Kagome kỳ quái hỏi mỹ nam tử đột nhiên dừng lại.

“Là Naraku. Hắn ở gần đây...” Bỏ lại một câu, mỹ nam tử bỏ lại đồng bạn phía sau, theo phương hướng mùi truyền đến mà chạy như bay.

“Inuyasha...”

Cùng pháp sư liếc nhìn nhau một cái, Sango bước lên trước an ủi thiếu nữ đang thiếu não: “Kagome, chúng ta cũng đi theo sau thôi. Kirara...”

Yêu mèo thuận theo hóa hình, chờ đoàn người đuổi theo.

*****

“Đến rồi.” Đôi con ngươi màu đỏ của mỹ nam tử đột nhiên ngược nhìn lên bầu trời, nở nụ cười tà mị.

Lời nói hắn vừa dứt, từ trên không trung đột nhiên vọt tới một ánh sáng trắng, bạch quang tán đi, một bóng người hiện ra.

“A, đây không phải là Sesshoumaru sao? Thật lâu không gặp...”

Đối với sự xuất hiện không ngoài ý muốn của tuyệt y nam yêu, Naraku mỉm cười tao nhã.

Nhìn nữ tử thanh lệ đứng im bên cạnh Naraku, lại liếc nhìn tiểu cô nương đang nằm bất tỉnh trên đất, Sesshoumaru đối với tiểu yêu đang trốn sau lưng lạnh lùng ra lệnh.

“Jaken, đem Rin đến địa phương an toàn!”

“A? Vâng, Sesshoumaru đại nhân!” Còn chưa kịp quệt một đầu đầy mồ hôi, tiểu yêu vội vàng chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân nhà mình, động tác quá mức gọn gàng lưu loát khiến người khác nhìn vào cũng phải giật mình, đảo mắt một cái liền không thấy bóng dáng đâu nữa cả.

Nó, tất nhiên là thủ hạ tuyệt đối trung thành với Sesshoumaru đại nhân, đương nhiên muốn đem giao phó của ngài làm tốt nhất có thể. Cái này... không phải vì bản thân nó sợ chết đâu, mà là thực hiện mệnh lệnh, là mệnh lệnh đó! Nội tâm tiểu yêu giải bày.

Liếc mắt thấy tiểu yêu đã đưa Rin đến chỗ an toàn, Sesshoumaru lúc này tập trung toàn bộ sự chú ý đến nam yêu trước mắt.

“Naraku, ngươi muốn chết như thế nào?” Sesshoumaru ta thành toàn cho ngươi.

“Sesshoumaru, sao ngươi vẫn lạnh nhạt như vậy!” Cũng không thèm để ý đến thái độ lạnh lùng của đối phương, Naraku cười càng tươi.

“Ta có một lễ vật muốn tặng cho ngươi...”

Đợi đến khi nhìn thấy lễ vật của ta, xem Sesshoumaru ngươi có còn bình tĩnh được như thế nữa không, thật đáng mong chờ làm sao...

“Kanna!”

Luôn là cái bóng của Naraku, nghe tiếng Kanna nâng gương khởi động yêu lực. Cùng với đó, vị vu nữ vẫn luôn bất động, vô hồn đứng đó bắt đầu có cử động. Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào tuyệt y nam yêu cách đó không xa.

Mặc dù đã sớm phát hiện ra nàng có điều dị thường, nhưng lúc này Sesshoumaru vẫn phải cau mày.

Đôi mắt đó, vẫn đen láy nhưng vô hồn, không sát ý, không cừ hận, không linh động. Một đôi đồng tử không chút ánh sáng, quá mức yên tĩnh!

Đã bị khống chế rồi ư?

Thu hồi tầm mắt, Sesshoumaru nhìn mỹ nam tử đang nở nụ cười quỷ dị phía trước. Vô luận trên người nàng phát sinh biến hóa gì, nguyên nhân khẳng định đều do hắn.

“Chết đi, Naraku.” Ngữ khí bình tĩnh, Sesshoumaru khởi động yêu lực cường đại của bản thân, không chút do dự tấn công. Chỉ cần giết hắn, mọi chuyện sẽ trở về bình thường...

Phanh!

Một đạo ánh sáng màu hồng và màu lam va vào nhau trong không trung. Hai tròng mắt vàng tràn đầy khiếp sợ nhìn nữ tử đột nhiên chắn trước mặt Naraku, tiếp nhận toàn bộ công kích của hắn.

Có lẽ, khiếp sợ không chỉ là Sesshoumaru, mà còn có cả... Naraku.

Ha ha. Hóa ra trên đời này còn có người nguyện ý che chở Naraku ta... Cho dù, hiện tại nàng không còn ý thức.

Bị yêu lực cường đại bức lui một bước, miệng trào máu tươi, nhưng vị vu nữ đó vẫn lạnh lùng không chút biểu cảm khiến Sesshoumaru đột nhiên có chút buồn bực không hiểu. Tuy rằng ngoài mặt hắn vẫn làm như không có biểu hiện gì.

Hóa ra cảm giác bị lãng quên lại khiến hắn khó chịu như thế!

“Ha ha, Sesshoumaru, ngươi cũng có lúc nôn nóng bất an cơ đấy. Ta thực vinh hạnh... Naraku cười tà mị, tiến lên cúi người đưa tay lau vết máu trên môi của nàng.

Hắn có chút luyến tiếc...

Đối với động tác khiêu khích như vậy, Sesshoumaru luôn luôn tự chủ vô địch cũng đè nén không nổi sự phẫn nộ trong lòng, yêu khí bộc phát, có thể thấy gương mặt đang dần hóa hình.

Lăng...Nguyệt!

Sesshoumaru ta nào có thể để người khác xem thường như thế!

“Naraku, nạp mạng đi!”

Đột nhiên, một tiếng thét thình lình xuất hiện đồng thời đánh thức lý trí của Sesshoumaru, khiến cho hắn không bởi vì phẫn nộ mà mất đi sự phán đoán.

“Inuyasha?” Hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Thiết Toái Nha bỏ về phía Naraku, Sesshoumaru cau mày, nhưng không đi ngăn cản.

Y như suy nghĩ của hắn, vô luận Inuyasha có công kích thế nào, nàng cũng sẽ che chở ở trước mặt Naraku, thay hắn đánh trả. Trường kiếm kia phủ hồng quang, hiển nhiên không còn là linh lực thanh khiết ngày xưa.

Có lẽ, cây kiếm ấy từ trước đến giờ đã chưa bao giờ sạch sẽ, bạch quang bao phủ xura kia là do trái tim thuần khiết của nàng mà có.

“Khốn khiếp! Naraku, ngươi đã làm gì Tiêu Lăng Nguyệt?” Không dám đã thương nữ tử trước mắt, mỡ bán yêu luống cuống chân tay, cực kì căm tức hướng về mỡ nam yêu đang cười nhon nhon phía sau lớn tiếng rống giận.

Tiêu Lăng Nguyệt rõ ràng đi theo Sesshoumaru, sao lại quay ra bảo hộ Naraku?

“Ha ha, thế này không thú vị sao?” Tùy ý đứng đó, Naraku ngao mạn cười nhìn hiện trường càng ngày càng náo nhiệt.

Dù không có linh lực, nhưng thân xác đó có ngọc Tứ hồn, sức mạnh cũng không tệ.

“Inuyasha, sau lưng nàng có một mảnh ngọc Tứ Hồn.”

Vừa mới tới, Kagome liền cảm giác được một luồng hơi thở quen thuộc, mèo yêu Kirara lựa chọn chỗ an toàn đáp xuống, Kagome chăm chú quan sát chiến trường phía trước, lên tiếng nhắc nhở.

“Ồ, lại có người đến quấy rầy... Kagura, ngươi còn muốn đứng đó xem cuộc vui đến lúc nào, còn không mau đi nghênh đón!”

Phía xa xa, ngồi yên vị trên đám mây trắng, ánh mắt Kagura thoáng qua một tia tức giận, nhưng lại không thể không phục tùng mệnh lệnh.

Naraku nắm giữ trái tim của nàng, nàng không thể phản kháng hẳn. Nhưng một ngày nào đó, nàng sẽ thật sự được trở thành một ngọn gió tự do đứng nghĩa!

Dùng ánh mắt bức lui mỡ bán yêu, Sesshoumaru lạnh lùng tiến lên.

“Tránh ra!” Nhàn nhạt bỏ xuống một câu, không kịp để mỡ bán yêu có ý kiến, chỗ Sesshoumaru biến mất tại chỗ.

Nếu đã bị khống chế, vậy hẳn liền tự mình đến thức tỉnh nàng!

Tấn công, chống trả. Không rườm rà, mỗi chiêu thức phản kháng đều là chiêu trí mạng.

Vì sao trong đôi mắt đen láy kia không còn phản chiếu bóng hình hẳn? Vì sao lại dễ kẻ khác dễ dàng khống chế như thế?

Tiêu Lăng Nguyệt, dưới vẻ bề ngoài nhu nhược là một cái tôi kiêu ngạo đâu rồi?

Đôi mắt vàng nhìn chăm chú vào hai tròng mắt vô hồn của nàng, bỗng nhiên yêu khí quanh thân Sesshoumaru bộc phát, Đẩu Quỷ kiếm mang theo sát ý mãnh liệt, như vô tình, lại như mong chờ mạnh mẽ đánh về phía nàng.

Tĩnh lại đi, Lăng Nguyệt...

Cùng lúc đó, dưới sự bảo hộ của Inuyasha, Kagome giương cung, một mũi tên trừ tà hướng chiếc gương trong tay Kanna bay đi.

Chiếc gương kia giam cầm linh hồn của Lăng Nguyệt tiền bối, vậy thì...

Kanna không tránh né, điều khiển Tiêu Lăng Nguyệt nhanh chóng di chuyển, vùng trường kiếm chém mũi tên phóng tới, tùy ý để cho kiếm khí sắc bén của Sesshoumaru xẹt qua cổ.

Yên lặng, một loại yên lặng quỷ dị!

Đối với tình huống trước mắt, tất cả mọi người đều sửng sốt, một tia máu phun ra ào ạt làm người khác phải kinh hãi, bộ kimono trắng trên người Tiêu Lăng Nguyệt nhảy mất nở ra một đóa hoa máu, mà vết thương trên cổ sau đó đã nhanh chóng khép lại.

Tay không nắm trường kiếm không buông, mặc kệ máu chảy dọc thân kiếm, Sesshoumaru mím môi, đáy lòng phần nộ khó hiểu.

“Nguyệt... tĩnh lại đi. Ta không muốn nhìn thấy bộ dáng nàng xấu xí như thế này...”

Thanh âm vẫn trầm thấp, lạnh như băng mang theo chút run rẩy từ môi hẳn mấp máy truyền ra, rõ ràng là một mệnh lệnh không cho phản kháng, nhưng lại cất giấu trong đó sự ôn nhu không muốn người khác biết đến.

Đối với lời nói của hẳn, nữ tử ấy vẫn yên lặng đứng đó, không chút động tĩnh.

“Sesshoumaru, hôm nay dừng tại đây đi, nếu ngươi không muốn nàng bị thương, tốt nhân không cần đuổi theo, bằng không...”

Nhân lúc mọi người thất thần, Naraku đảo mắt qua một lượt tất cả những người có mặt, thân thể nhanh chóng phát ra yêu khí, mang theo đám người của mình biến mất.

Lễ vật này lần sau lại đưa đi, hôm nay có quá nhiều khách quấy rầy rồi...

*****

Đám mây đen mang theo tà khí khổng lồ di chuyển, yêu khí dày đặc che kín bầu trời.

“A!” Một tiếng thét kinh hãi từ miệng Kanna phát ra?

“Có chuyện gì?” Nghiên đầu, đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm nữ hài vốn ít nói.

“Hồn, linh hồn đang thoát ra...” Kanna mở miệng giải thích.

Linh hồn?

Đôi mắt đỏ nhú lại, quả nhiên nhìn thấy gương đồng phát ra ánh sáng chớp động.

“Yêu kính không chứa được linh hồn này, nó quá cường đại...”

Vừa dứt lời, liền có một luồng sáng từ trong tấm gương bay ra, hướng thân thể bị khổng chế của Tiêu Lăng Nguyệt bay tới. Nhưng không giống như dự đoán của mọi người, phần hồn phách đó không nhập vào với thân thể mà lượn một vòng rồi biến mất.

Tương lai, tựa hồ càng thêm khó đoán...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thời Kỳ Hồn Loan.

Tơ mắt nhìn Naraku mang năng biến mất. Sesshoumaru thu hồi sát khí, khuôn mặt bình tĩnh xoay người, bộ dáng cao ngạo theo hướng ngược lại với Naraku mà rời đi.

Không còn linh hồn, có đoạt lại thân xác cũng không có ý nghĩa gì.

“Sesshoumaru...” Hấn cứ thế mà đi sao?

Đại não đơn giản của mỗ bán yêu đối với hành vi của Sesshoumaru cảm thấy không hiểu và vô cùng căm giận.

“Bây giờ tính sao?” Sango cùng pháp sư Miroku tiến lên hỏi.

“Linh lực của Lăng Nguyệt tiền bối so với Kagome còn mạnh hơn, Kanna không thể khổng chế được mới đúng.” Mỗ bán yêu thắc mắc.

“Xem ra là do sức mạnh của ngọc Tứ Hồn rồi.” Nhìn Sesshoumaru rời đi không chút lưu luyến, giọng điệu Miroku có chút âm trầm.

“Linh lực của nữ bắt nguồn từ linh hồn, không phải ai cũng giống Kagome, thân thể chứa đựng linh lực và có khả năng thanh tẩy ngọc Tứ Hồn.” Sango giải thích.

“Chúng ta còn chần chừ gì nữa, Inuyasha, chúng ta mau đuổi theo Naraku đi.” Kagome ôm ấp tâm tư thánh mẫu, thúc giục mỗ bán yêu nhanh thực hiện nghiệp lớn cứu rỗi nhân thế.

“Từ từ đã Kagome, hiện tại đuổi theo cũng vô dụng, chúng ta có lẽ nên quay về tìm Kaede bà bà cùng nghĩ biện pháp đi.” So với Kagome, Sango suy nghĩ thấu đáo hơn nhiều.

“Nhưng Lăng Nguyệt tiền bối...” Cứ như vậy mà mặc kệ Lăng Nguyệt tiền bối sao? Kagome chần chừ nói.

“Yên tâm đi, người được Sesshoumaru để ý sao có thể là kẻ yếu đuối được? Hiếm có dịp nhìn thấy pháp sư Miroku tỏ ra đứng đắn, hấn sờ sờ đầu Shippou, mỉm cười nói đầy thâm ý.

Hơn nữa, kẻ cao ngạo giống như Sesshoumaru, thật sự có thể bỏ qua cho Naraku khi hấn dám làm tổn thương người bên cạnh mình sao?

Không, sẽ không!

*****

Bên trong một tòa thành tĩnh mịch, một nữ tử mặc y phục vu nữ đang lặng lẽ ngủ say. Trên lưng nàng, mảnh ngọc Tứ Hồn màu đen phát ra ánh sáng trắng mờ, mảnh ngọc đó cũng giống như linh hồn nàng lúc này, không trọn vẹn, và đã bị nhiễm bẩn.

“Mau tỉnh lại đi...” Một giọng nói tràn ngập dụ hoặc vang lên, hai mắt nàng chậm rãi mở ra. Đôi mắt đen giờ không còn vô hồn, thần thờ như trước mà có chút mờ mịt nhìn bóng người trước mặt.

“Ngươi... là ai?”

“Ta là Naraku.” Mỹ nam tử trả lời như vậy.

“Naraku?” Ánh mắt mê mang cuối cùng cũng có chút tiêu cự.

“Đúng, là Naraku, người mà ngươi sẽ luôn bảo vệ.” Đôi mắt màu đỏ như máu thâm sâu không thấy đáy, nhìn thẳng vào hai mắt nàng lên tiếng.

“VẬY... ta là ai?”

“Lăng Nguyệt...” Hắn nhếch môi, nở nụ cười yêu mị, “Nàng tên Tiêu, Lăng, Nguyệt.”

*****

Trong một khu rừng rậm, có vô số địa ngục điệp mang theo vong hồn người chết, chúng hoặc xa, hoặc gần, hoặc cao, hoặc thấp, bay xung quanh vị nữ tử xinh đẹp đang nghỉ ngơi trên cành cây.

Bỗng nhiên, nàng mở mắt, ánh mắt lạnh như băng quét về một địa phương bị bóng đêm bao phủ ở phía trước.

“Kikyo tiền bối.” Một giọng nói mềm nhẹ tựa như ánh trăng chậm rãi bay tới.

“Là cô?” Nhìn người đột nhiên xuất hiện, hồn phách cơ hồ trong suốt, biểu cảm lạnh lùng của nữ tử nọ có chút biến hóa.

“Là ta, Kikyo tiền bối.” Hồn phách kia nhợt nhạt cười, trong trập gió đêm rét lạnh, giống như ngọn nến sắp tàn, lúc mờ, lúc hiện.

“Ta tìm tiền bối xin được trợ giúp.”

Khuôn mặt lạnh như băng không chút biểu cảm, Kikyo nhìn chăm chăm hồn phách trước mặt, cuối cùng nàng vẫn hỏi ra tiếng.

“Cô muốn gì?”

“Sức mạnh... cho ta mượn sức mạnh của tiền bối.”

*****

Một bóng dáng ngạo nghễ lẳng lặng đứng dưới ánh trăng, hấn ngẩng đầu nhìn trời, bóng dáng có chút cô tịch.

Đây là vì sao? Trên những bước đường đã đi qua, hấn vẫn luôn độc hành, vì sao giờ lại cảm thấy có chút tịch mịch?

Gió đêm gào thét, thổi bay tan tác mái tóc bạch ngân, ống tay áo trống rỗng cũng bay phấp phật theo gió.

“Jaken đại nhân, Sesshomaru đại nhân đang làm gì vậy?” Ngồi xổm trong một bụi cỏ, tiểu cô nương quay sang hỏi tiểu yêu bên cạnh mình cũng đang nhìn chăm chăm bóng tuyết y nam yêu trước mặt.

“Ta làm sao mà biết được.” Từ sau khi trở về, Sesshoumaru đại nhân vẫn thường xuyên ngăn người như thế.

“Đã nhiều ngày rồi, Sesshoumaru đại nhân hình như đang chờ đợi ai đó. Là người rất quan trọng sao?”

“Tất nhiên là thế rồi!” Nếu không thì sao đáng để Sesshoumaru đại nhân vĩ đại nhà nó phải chờ đợi.

“Jaken đại nhân, bao giờ thì Lăng Nguyệt tỷ tỷ sẽ trở về?” Im lặng một lúc, tiểu cô nương lại mở miệng hỏi.

Nhìn đôi mắt hồn nhiên mở to, tiểu yêu đột nhiên bất bình nhảy dựng lên, chỉ cái ngón tay ngắn cùn của mình vào mặt cô bé.

“Ngươi... ngươi còn dám nhắc tới, nếu không phải tại ngươi, Lăng Nguyệt sao có thể...”

“Jaken!” Một tiếng quát lớn làm tiểu yêu lập tức cầm miệng, mồ hôi lạnh lẽo tuôn ra. Nó gào khóc trong lòng. Nó không nên nói những lời đó!

Quét mắt sang tiểu cô nương vẫn ngoan ngoãn đứng đó mờ mịt không hiểu, Sesshoumaru hờ hững xoay người.

“Rin, đi.”

“Vâng, Sesshoumaru đại nhân.” Bỏ lại tiểu yêu đang đứng ngốc tại chỗ, tiểu cô nương nhanh chân chạy theo.

Sesshoumaru đại nhân nhất định đang chờ Lăng Nguyệt tỷ tỷ, cho nên, Lăng Nguyệt tỷ tỷ, tỷ phải mau mau trở về...

Đôi hài đen nhắm lên cỏ, từng bước kiên định, không lo lắng, không bối rối tiến về phía trước. Không cam lòng cùng với phần nộ đều hóa thành một sự tín nhiệm không thể phá vỡ, nàng nếu không thể tự mình đào thoát, vậy đích thân ta sẽ đón nàng trở về!

Tại thế giới cường giả vi tôn này, Sesshoumaru hấn, người kế thừa huyết thống của đại yêu quái Inu no Taishou vĩ đại hoàn toàn có quyền kiêu ngạo về thực lực của mình.

Chính hắn sẽ tự tay dùng kiếm loại bỏ những thứ dơ bẩn kia đi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đi Bạch Linh Sơn.

“Ô tức là tịnh, tịnh tức là ô; thiện tức là ác, ác tức là thiện; sinh là tử, tử cũng là sinh, đất có thổ địa trời giữ, Bạch Linh sơn có cao tăng tịnh tọa...”

Một giọng thanh thúy xướng lên bài đồng dao xưa, làm cho người nghe cảm thấy có nhiều điều đáng suy ngẫm.

“Sao cô lại đi ra ngoài?” Thanh âm lạnh lùng vang lên trong đêm, theo đó là một bóng dáng vu nữ xinh đẹp chậm rãi hiện ra, quanh thân nàng có khoảng mười con bướm địa ngục bay lượn.

“Linh hồn của người còn chưa ổn định, đừng lãng phí linh lực.”

“Không sao!”

Một nữ tử toàn thân bao bọc bằng một tấm áo choàng màu đen chỉ hở ra nửa phần dưới khuôn mặt, tạo cho người khác cảm giác rất thần bí, ngồi tựa vào một gốc cây đại thụ đã héo khô khẽ mỉm cười mở miệng.

“Chỉ là cảm thấy bài đồng dao này rất có ý tứ, nên ta muốn ra ngoài để nghe rõ hơn mà thôi.”

“...” Không có đáp lời, vị vu nữ kia cũng đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống dưới tàng cây.

“Thế nào, đã nhìn thấy nhóm Inuyasha sao?”

“...”

Quả nhiên, chỉ cần liên quan đến vị kia, nàng ta mới thất thường như vậy. Đối với sự trầm mặc của đối phương, cô gái thần bí ấy quay đầu nhìn lên màn đêm đen sâu thẳm.

“Kykyo, cô chấp nhận như vậy ư, không cảm thấy luyến tiếc sao?” Thân xác đã không còn tồn tại, giờ chỉ là một linh hồn tạm bợ, nhưng luôn phải đối mặt với người mình yêu, hơn nữa, hẳn giờ đã có người con gái khác, đau đớn như thế so với cái chết còn khó chịu hơn.

“Ta... đã chết rồi, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, ta đã không có tư cách yêu.” Vị vu nữ kia mím mím môi, nở nụ cười tự giễu.

Sai lầm ư? Hối hận ư? Tất cả đều là do số mệnh buồn cười này mà ra cả. Nên trách ai đây?

Gió đêm vù vù thổi tới. Tâm lạnh hay do gió lạnh?

“Cô xác định thân xác của mình ở ngọn núi Bạch Linh này sao?” Ở bên cạnh Naraku ư...

“Đúng, ta cảm nhận được.” Nàng hơi hơi ngẩng lên, lộ ra một khuôn mặt gần như trong suốt dưới mũ trùm màu đen.

Rõ ràng còn sống, nhưng lại xem chính thân thể mình đang làm những việc mà mình chán ghét, sự đời thật buồn cười...

“Bạch Linh sơn quá mức thanh tịnh, ta không thể đi vào...” Ngụ ý, cô mà tiến đến đó, ta không có biện pháp kịp thời cung cấp linh lực duy trì phần hồn phách mỏng manh của cô.

“Ta biết, cô không cần lo lắng. Tuy không có thân thể, nhưng ta không phải là một tử hồn, kết giới của Bạch Linh sơn không gây trở ngại cho ta được.”

“Nếu cô đã quyết định như vậy, thì hãy cẩn thận...” Đưa cho nữ tử thần bí kia một ống tên mang linh lực, giọng nói của Kikyo vẫn lạnh lùng nhưng trong

đó đã có mấy phần thân thiết.

Đúng là một vụ nữ mặt lạnh tâm nóng! Ha ha... So với lần đầu gặp mặt, Kikyo hiện tại đã có những biểu hiện đầy tính người hơn.

“Kikyo, mất đi người có lẽ là tổn thất lớn nhất của Inuyasha...”

*****

“Vực sâu quá nha, Jaken đại nhân!” Ngồi trên lưng yêu thú hai đầu, tiểu cô nương nhìn vực sâu hun hút bên dưới mà cảm thán.

“Phi.. phò... Tuy rằng còn cách Bạch Linh sơn khá xa, nhưng mà ta đã rất khó chịu rồi...” Gian nan chống trượng đầu người bước từng bước, tiểu yêu vừa đi vừa thờ nói chuyện.

Gió núi lạnh thấu xương truyền tới, đứng bên cạnh vách núi đen, vị tuyết y nam yêu với dung mạo tuấn mỹ mở to đôi mắt vàng, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đỉnh núi xa xa ẩn hiện trong mây mù.

Địa phương này tràn ngập linh khí, không phải chỗ mà yêu quái nên đến... Người đây là muốn tự sát sao Naraku...?

Nhẹ nhàng điểm mũi chân, Sesshoumaru tựa như phi ưng giương cánh, hướng tới đáy vực mà lao đi.

“A, Sesshoumaru đại nhân...” Nhìn chủ nhân đột nhiên nhảy xuống vực sâu không đáy, tiểu yêu phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Nhưng, tư thế đó của đại nhân nhà nó quá suýt!

“Đi, Ah-un.” Không thèm để ý đến tiểu yêu còn đang ngẩn người, Rin thúc yêu thú đuổi theo bóng trắng sắp biến mất kia.

“Này, này, Rin, đừng bỏ ta lại!”

*****

Một luồng sáng cuối cùng còn sót lại của ánh tích dương đã biến mất, màn đêm hắc ám lạnh lẽo tới gần. Trong một căn phòng nhỏ trên Bạch Linh sơn, một đám trẻ con đang thấp thòm lo âu lay lay một nam thanh niên nằm bất động trên sàn.

“Này, vì sao thân thể hắc còn chưa cử động, có phải tiểu quý đó...”

“Thụy Cốt, người đang làm cái quái gì thế?” Xà Cốt túm theo một tiểu cô nương đi vào, có chút kì quái nhìn Miên Cốt cả nửa ngày vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Không phải là cái nhân cách lương thiện kia đã biến mất sao, thế nào còn chưa có phản ứng gì?

“Dài dòng!” Nam thanh niên được gọi là Thụy Cốt tức giận trừng mắt với Xà Cốt, rồi quay sang nhìn chăm chăm những đôi mắt nhỏ đang hoảng sợ.

Thật vất vả mới được sống lại, chẳng lẽ lại để cho nhân cách yếu đuối kia chiếm thân xác hay sao? Không được! Hắc là Thụy Cốt, là một trong Thất nhân bang khiến người nghe tiếng đều phải sợ vỡ mật...

“Ông, ông, ông...” Đột nhiên, âm thanh gió xoáy truyền đến, xuất hiện một chiếc lông vũ trắng lớn, ngồi trên đó là hai nữ tử xinh đẹp.

“Ồ!” Nghe được động tĩnh, Xà Cốt quay đầu, có chút không tình nguyện ra đón, “Là các người sao?”

“Sesshoumaru đã đến, sao các người vẫn còn ở đây?” Biện lông vũ nhỏ lại cài lên búi tóc, Kagura híп đôi mắt đỏ, có chút bất mãn hỏi.

Hừ, chỉ là bảy cái nhân loại nhỏ nhỏ, thật sự đáng thương, đã chết rồi còn phải “sống” lại để Naraku lợi dụng! Kẻ đã chết còn không biết tự lượng sức mình, sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp đâu!

“Kagura, không được thiếu lễ phép như vậy.” Một giọng nói lạnh lẽo, lộ ra cao ngạo cùng xa cách vang lên. Theo đó là bóng dáng nữ tử mặc bộ kimono đen, viền áo thêu những cánh hoa màu hồng chậm rãi đi ra. Ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng như tuyết, dáng người yếu điệu, trong tay còn cầm một thanh trường kiếm cổ, đôi mắt đen láy đầy mỉa mai. Nàng như một đóa mạn đà la từ địa ngục bước ra, xinh đẹp nhưng đầy kịch độc.

“Hừ!” Khinh thường hừ lạnh một tiếng, Kagura đứng sang một bên không phản bác. Nữ nhân này so với đám trước mặt còn làm nàng chán ghét hơn.

“Lăng Nguyệt tỷ tỷ!” Tiểu cô nương bị Xà cốt túm tới nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, vui mừng hô lớn.

Người kia không phải là Lăng Nguyệt tỷ tỷ mà Sesshoumaru đại nhân vẫn luôn tìm kiếm sao? Thật tốt quá, Sesshoumaru đại nhân mà biết nhất định sẽ rất cao hứng!

Nhưng, đã khiến cho tiểu cô nương thất vọng rồi. Bởi vì ánh mắt nữ tử đó nhìn sang hoàn toàn là sự xa cách, lạnh lùng.

Tiểu cô nương này biết mình sao?

Cau đôi mi thanh tú, biểu cảm nàng hồ hững quét qua tiểu cô nương một cái. Biết thì đã sao, chỉ cần gây bất lợi cho Naraku đại nhân, đều phải loại bỏ!

Thân ảnh mảnh khảnh bước tới gần hơn, khuôn mặt lạnh băng mở miệng: “Trước tiên các người dẫn dụ Sesshoumaru vào kết giới đi, còn tiểu quý này... để đó lát ta sẽ thu thập.”

“Hừ! Vì sao bạn ta phải nghe lời cô?” Trùng hai mắt, Thụy Cốt khinh thường hừ lạnh. Hấn chán ghét nhất loại người tự cho mình là thanh cao.

“Ồ, vậy sao? Xem ra các người còn chưa biết thân phận của mình...”

Nữ tử đó nở nụ cười, đôi mắt đẹp hơi hơi nheo lại, một áp lực cường đại xuất hiện xung quanh nàng, “Nếu các người còn muốn ở đây ba hoa... có thể thử xem...”

“Này, này, chỉ đùa thôi...” Sát khí rõ ràng như vậy, Xà Cốt kéo Thụy Cốt lui lại một bước.

“Cô gái này thật đáng sợ... Thụy Cốt, chúng ta nhanh đi thôi.” Nói thầm bên tai, Xà Cốt vội vàng lôi Thụy Cốt đang muốn phát tác tính khí, lựa chọn sáng suốt nhất lúc này là rời đi.

Cô nàng kia, hình như cũng có ngọc Tứ Hồn. Sức mạnh đó thật đáng sợ, giống như bước từ địa ngục ra vậy.

*****

Sesshoumaru lần theo mùi trong không khí lưu lại mà tìm đến. Ngẩng đầu, nhìn dãy núi bị mây mù bao phủ, hấn vẫn mang khuôn mặt bình tĩnh bước tới, không lộ ra sợ hãi hay khó chịu vì kết giới thanh lọc phía trước.

Kẻ hèn yếu thì vĩnh viễn chỉ biết dùng những thủ đoạn bẩn thỉu! Cho rằng với cái bầy nhọ nhỏ này thì có thể vây khốn được Sesshoumaru ta sao? Hừ, thật buồn cười...

Cho dù biết rõ đó là bẫy, nhưng đại yêu quái như hấn sẽ không vì thế mà lùi bước. Cường giả, vĩnh viễn không cần biết phía trước là cái gì đang chờ đợi họ. Kiểm trong tay, gấp thần sát thần, gấp phật sát phật!

“Chờ tiểu nhân với, Sesshoumaru đại nhân.” Chống trượng đầu người, tiểu yêu gian nan bò từng bước. “Hô...hô... đây là bẫy mà, cái tên tiểu quý kia rõ ràng là bắt Rin đi để dụ Sesshoumaru đại nhân vào trong kết giới...”

Quái lạ! Chủ nhân nhà nó nhìn dường như không bị kết giới ảnh hưởng. Tiểu yêu kinh dị trợn to đôi mắt ếch của mình.

Sesshoumaru đại nhân không có bị kết giới thanh lọc sao? Chẳng lẽ chỉ có mỗi nó chịu thống khổ sao? Không được! Thân là tùy tùng của Sesshoumaru đại nhân, nó không thể yếu kém như vậy được!

Tin tưởng tràn đầy, tiểu yêu chống trượng đầu người, anh dũng xông tới.

Đáp lại sự dũng cảm của nó là một luồng sức mạnh giống như điện giật bao vây. Nó... không được.

Thừa nhận sự đau đớn toàn thân, đáy lòng tiểu yêu càng thêm sùng bái chủ nhân nhà mình.

Quả nhiên, chỉ có Sesshoumaru đại nhân là lợi hại nhất, rõ ràng ngài cũng là yêu quái...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Mình Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quyết Chiến Bạch Linh Sơn (Một)

Bên trong kết giới, nơi nơi hoang tàn, đến một gốc cây ngọn cỏ cũng không có. Ai có thể ngờ rằng ngọn núi Bạch Linh thanh tịch lại có cảnh sắc giống địa ngục hoang vắng đến như vậy.

“Sesshoumaru, hóa ra người lại thích làm bộ đến vậy, rõ ràng bị kết giới ảnh hưởng, lại còn làm ra vẻ không sao...”

Phát hiện động tác của đối phương so với trước đã chậm lại không ít, Xà Cốt hưng phấn vung đao vọt lên, cùng tuyết y nam yêu đánh nhau thành một đoàn.

Rõ ràng là yêu quái mà dưới tác dụng của kết giới vẫn có thể ẩn nhẫn, khác chế bản thân đến như vậy thực khiến người khác phải kính nể.

Nhưng... vẫn là Inuyasha đáng yêu hơn! Mang lòng si mê đối với bán yêu, Xà Cốt nhủ thầm.

Không để ý đến ánh mắt khiêu khích đó, Sesshoumaru vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lùng, đôi mắt vàng nhìn không ra cảm xúc. Trong bất cứ hoàn cảnh nào, hắn giống như đều có thể đứng trên vạn vật mà nhìn xuống thế gian.

Gió núi mạnh mẽ phất qua, thổi tung mái tóc dài của hắn, bạc môi nhếch lên so với trước càng thêm bình thản.

Kết giới này hạn chế hành động của ta rất nhiều, nếu có thể rời đi...

Lúc gió ngừng thổi, một bóng trắng nhảy mắt nhảy lên, trường kiếm trong tay vung tới.

“Này, Sesshoumaru, người dám lộn xộn, tiểu cô nương này liền mất mạng...” Một hiệp nữa lại qua đi, Xà Cốt thấy đối phương không còn khắc chế sát ý, liền đem đao kề sát cổ cô bé, đồng thời “hào tâm” nhắc nhở, “Chỉ là, đây là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Khuôn mặt bình tĩnh nhìn Rin bị đao kề cổ, đáy mắt vàng xẹt qua một tia rét lạnh.

“Chuyện sớm hay muộn sao? Hừ...” Sesshoumaru nhếch môi nở nụ cười đẹp như bông tuyết mai nở giữa trời băng giá, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra sự châm biếm khinh thường.

Đã vậy thử xem mới biết được...

Giữa mây mù trùng trùng, một bóng đen giống như sứ giả đêm tối lặng lẽ không tiếng động xuất hiện.

Ở một chỗ cao nơi người khác không chú ý tới, nữ tử thần bí ấy cười trên thức thần Bạch Hồ, lạnh lùng chăm chú nhìn chiến trường ác liệt phía dưới. Chỉ là hai bàn tay nắm chặt, tổ cáo sự lo lắng, bất an trong lòng nàng.

Tại nơi kết giới tĩnh lặng bao phủ này, là một yêu quái thuần huyết, mỗi bước di chuyển của hắn nhìn như bình thường nhưng sự đau đớn so với bất cứ kẻ nào khác càng thêm mãnh liệt. Nhưng hắn vẫn làm như không có việc gì, vẫn giao đấu cùng Xà Cốt, đồng thời chiếu cố cho Rin...

Sesshoumaru, người vẫn sĩ diện đến vậy sao?

Nàng không tiếng động phì cười một cái, đúng lúc ấy, tuyệt y nam yêu vì nhảy qua cứu tiểu cô nương mà buông bỏ kiếm, mặc cho Xà Cốt vung đao tới, nàng cơ hồ đề nén không được sự khản trương trong lòng, không muốn quan tâm bất cứ điều gì khác mà lao xuống...

Nhưng nàng vẫn cố nhịn xuống, chỉ là bàn tay nàng nắm càng chặt hơn, đem ánh mắt lo lắng nhìn thật sâu bóng trắng ấy.

Thực xin lỗi Sesshoumaru, thật vất vả ta mới ngưng tụ được chút ít linh lực này, ta không thể ở đây mà phung phí, cho nên...

Giương cung bắn một mũi tên trừ tà chuẩn xác về phía Thụy Cốt đang chuẩn bị tham gia cuộc chiến, nàng mới yên tâm mà dứt khoát xoay người, thúc giục thức thần Bạch Hồ lặng lẽ rời khỏi.

Chỉ là một con kiến hôi sao có thể làm gì được hắn? Cho dù biết rõ đại yêu quái như hắn sẽ không thua bởi một kẻ vô danh tiểu tốt như thế. Nhưng chỉ vì đề ý, chỉ vì quan tâm nên trong lòng mới bất ổn như vậy. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng nếu phải rời khỏi thế giới này, điều khiến nàng vương bận nhất vẫn là hắn... Cho tới bây giờ, không một người nào khiến nàng cảm thấy sốt ruột lo lắng đến như vậy.

Tâm, ở lúc nàng chưa kịp phát hiện, đã sớm trầm luân rồi sao?

*****

Cuộc chiến đã kết thúc, kẻ thua trận chạy thoát, người chiến thắng cũng rời đi, núi Bạch Linh tựa hồ lại khôi phục sự yên tĩnh của mình. Chỉ là tất cả mọi người đều biết rõ, trận chiến thực sự bây giờ mới chính thức bắt đầu.

“Kikyo, cô vẫn đến sao?” Một vụ nữ chống trường cung trên đất, cất từng bước khó nhọc được một nữ tử thần bí nhanh nhẹn ra đỡ, cảm thán lên tiếng.

Kikyo, so với Inuyasha, Naraku càng muốn giết cô hơn, trên đời này, điều duy nhất hắn kiêng kỵ nhất là cô, cô không biết sao?

Biết rõ đây là một cái bẫy, nàng thế nhưng không cách nào ngăn cản.

“Cô không theo hắn sao?” Không muốn giải thích nhiều, Kikyo trưng ra bộ mặt lạnh lùng chuyển đề tài.

“Không.” Nhìn bóng trắng đó càng lúc càng xa rồi mất hẳn, nữ tử thần bí ấy cười yếu ớt lắc đầu.

Không phải ai cũng có thể làm công chúa, bên cạnh luôn có kỵ sĩ làm bạn, tùy thời xông lên phía trước bảo hộ. Mà nàng cũng không muốn trở thành công chúa, nàng muốn cầm kiếm cùng kẻ vai sát cánh chiến đấu với người mình yêu.

“Sesshoumaru...” Môi mấp máy một tiếng nhỏ phiêu tán trong gió, tựa như âm thanh đó chưa từng thoát ra khỏi miệng.

Nhưng bước chân ngạo nghễ kia bỗng đột nhiên dừng lại, Sesshoumaru quay đầu, hướng đỉnh núi mờ mây trắng nhìn lại.

Hắn dường như cảm thấy một hơi thở quen thuộc. Cẩn thận ngẫm lại... lại không còn cảm nhận được nữa.

Không còn linh hồn thì sao có thể quen thuộc...

“Sesshoumaru đại nhân, vừa rồi Rin gặp một người có bộ dạng giống y đức Lăng Nguyệt tỷ tỷ ấy, nhưng tỷ ấy lại là thủ hạ của Naraku... Sesshoumaru đại nhân, vì sao Lăng Nguyệt tỷ tỷ còn chưa trở lại?”

Nghe âm thanh non nớt hỏi, tuyết y nam yêu quay đầu tiếp tục bước đi, đôi mắt vàng không chút lưu luyến.

“Rin, chúng ta cùng chờ nàng trở về...”

*****

Ô tức là tịnh, tịnh tức là ô. Chính cũng là tà, đen cũng trắng, tất cả cho tới bây giờ đều không không có ranh giới rõ ràng.

Xưa kia vì nhân gian mà xây niết bàn ở Bạch Linh sơn, nay lại trở thành sà huyết của yêu quái, thật là châm chọc.

Đứng bên vực sâu hun hút đón gió, tay cầm trường cung, thần sắc Kikyo ngưng trọng nhìn luồng yêu khí cổ quái xoay quanh Bạch Linh sơn.

“Yêu khí này là Naraku sao? Nhưng sao...”

Còn chưa suy nghĩ ra điều khác thường, bỗng nhiên mặt đất rung chuyển dữ dội. Bạch Linh sơn sụp lún, nứt ra, từ trong đó một luồng khí màu đỏ hình cầu thẳng tắp lao về phía nàng, mang theo khí thế ngập trời. Mặc dù rất kinh ngạc nhưng nàng vẫn trấn định đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Bởi vì nàng biết, chỉ cần là Naraku, thì sẽ không có nguy hiểm gì đối với mình. Chỉ cần hắn vẫn mang trái tim của quý nhện...

“Kikyo, thật lâu không gặp.” Ánh sáng đỏ mờ dần, từ trong đó Naraku xuất hiện với một thân khôi giáp bạc. Theo sau hắn là một nữ tử mặc kimono đen với viền áo in những cánh hoa đỏ rực đối lập với khuôn mặt lạnh lẽo không cảm xúc. Giờ phút này, nữ tử đó giống như bầy tôi trung thành, im lặng đứng phía sau, tùy thời chờ đợi chủ nhân hạ lệnh.

Người này là...

Lặng lẽ liếc về phía sau một cái, tay nắm trường cung, Kikyo mặt lạnh đặt câu hỏi.

“Naraku, cái bộ dạng này của ngươi là sao?”

“Nhìn còn không biết sao? Đây là thân thể mới của ta.” Đã sớm quen với việc luôn bị nàng bày ra bộ mặt lạnh lùng mà xét hỏi, mỹ nam tử cực kì rộng lượng cười đáp.

“Đừng phí công sức đùa giỡn, ta cũng không phải mất mụ, cái khối thân thể này... chỉ là vật trang trí mà thôi, trốn đến Bạch Linh sơn, còn mở kết giới, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?” Nam nhân âm hiểm này từ trước đến nay chưa từng làm việc gì mà không có mục đích.

“Không hồ là Kikyo, đã bị cô nhìn ra rồi.” Để giết được cô, ta đã phải đến tận đây mới có thể lòi được trái tim quý nhện chết tiệt đó ra khỏi cơ thể.

Là vậy sao? Quả nhiên đúng như suy nghĩ của nàng sao?

Cố kiềm chế sự khiếp sợ trong lòng, Kikyo kéo trường cung, đặt mũi tên trừ tà hướng thẳng tới trước mặt Naraku.

“Nói, mục đích thực sự của ngươi là gì?”

“Kikyo, cô vì những câu hỏi nhảm chán này mà cố ý tìm tới tận đây sao?” Khẽ híp hai tròng mắt đỏ, hắn cực kì vui vẻ thưởng thức vẻ mặt hoảng loạn nhưng lại cố tỏ ra trấn tĩnh của cô nàng vu nữ.

“Là ta đang hỏi ngươi đó.” Kikyo kéo căng dây cung, bắn ra một mũi tên bén nhọn như cánh cào.

Naraku, ngươi thực cái gì cũng không sợ sao?

“À... Cô muốn hỏi ta mục đích thực sự của ta là gì ư? Hắn lách người tránh thoát, cười cực kì kiêu ngạo, mang theo hàm ý sâu xa.

“Muốn biết sao, vậy ta đây liền nói cho cô...”

Nâng tay phải lên, xương gai từ trên cánh tay mọc ra tua tủa, sắc bén như răng nanh của chó săn.

Hắn đã không còn là quý nhện, cũng không còn là Kagewaki, hắn là Naraku, chân chính là Naraku mà thôi. Không còn ai có thể khống chế hành động của hắn, vận mệnh giờ sẽ do chính bản thân hắn tạo ra.

Tại nơi này, vô luận thế nào cũng phải làm rõ một việc, có phải hay không ta đã...

Tùy ý vung tay, xương gai phát động tấn công, mang theo khí thể bén nhọn.

Vận mệnh đã từng dây dưa quấn chặt lấy nhau, hôm nay liền giải quyết dứt khoát đi!

Ngay lúc hấn đắc ý chờ mong kết quả đối phương bị chém thành hai nửa thì lại ngoài ý muốn phát hiện ra một lực công kích thành linh xuất ra từ trên lưng thỏ thân Bạch Hồ kia, hấn vội vàng thu tay chống đỡ.

Ánh hồng và ánh sáng trắng va chạm nhau mãnh liệt, tóe ra tia lửa chói mắt.

“Naraku, người tính tới khi nào thì trả lại thân thể cho ta?” Một giọng nói trong trẻo như phát ra từ cõi trời, xuyên thấu xuống nhân gian, xóa tan đi chướng khí mây mù.

Từ trong trận chiến mịt mù, một nữ tử thân bí toàn thân trùm áo choàng đen lặng lẽ xuất hiện. Giờ phút này, nàng bỏ xuống mũ trùm, lộ ra bên trong một gương mặt gần như trong suốt.

“Ồ? Ra là Tiêu Lăng nguyệt, không thể tưởng tượng được người lại dùng cách này để xuất hiện, ha ha ha... Một hồn phách không có thân xác.” Trong nháy mắt về kinh ngạc qua đi, Naraku liền khôi phục khuôn mặt cười cợt như trước.

Cũng thật không ngờ, một phần hồn phách trốn thoát được kia lại còn có thể thành hình, lại còn mang sức mạnh không tưởng như vậy, thực làm cho người ta chán ghét.

“Đã như vậy, người liền cùng thân thể mình chơi đùa đi.” Nở nụ cười quỷ dị, Naraku nghiêng thân mình, để lộ ra phía sau một nữ tử với vẻ mặt kinh ngạc cùng hoang mang không hiểu.

Ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng như tuyết, đáng người yếu điệu. Mái tóc đen bóng bệnh trong gió. Nữ tử kia tùy ý đứng đó mà cao quý như sen, cử chỉ phong thái tao nhã không ai có thể sánh bằng.

Cô ta cũng tên Tiêu Lăng Nguyệt?

Khuôn mặt giống nhau, tên cũng giống nhau, đây là sao?

Đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn không thấu suy nghĩ trong đầu, Lăng Nguyệt hơi hơi nheo mắt theo tầm nhìn của hấn hướng về phía thân thể của chính mình, cảm giác lúc này của nàng không cách nào diễn tả, là vui mừng hay nên chán ghét đây?

Không nói một lời, nàng nhìn sâu vào đôi mắt kia.

Thấy được chẳng... kia là linh hồn đang lạc lối, bị vây ở trung tâm mạng nhện, giống như cánh bướm rơi vào tuyệt cảnh, không thể gãy dựa.

Hừ, thật là làm người khác cảm thấy khó chịu, đó là thân xác của nàng, đó là một phần linh hồn của nàng, giờ lại giống như con rối để kẻ khác khống chế.

“Lăng Nguyệt, giải quyết ả ta đi, về sau trên đời này vĩnh viễn chỉ có một mình người.”

Giọng nói trầm thấp mang theo vô tận mỉa mai, đôi mắt đỏ như mím cười trào phúng. Nhưng linh hồn lạc lối kia lại giống như chơi vơi giữa dòng mà tìm được cọc gỗ, về mê mang nháy mắt liền trở nên kiên định, không chút do dự rút ra trường kiếm.

“Tuân lệnh, Naraku đại nhân.”

Tiếng gió núi gào thét giờ phút này càng thêm dữ dội. Tại nơi chướng khí mịt mù vây quanh Bạch Linh sơn này, tình hình chiến sự hết sức căng thẳng.

Được lắm, Naraku, người tính toán cũng giỏi lắm!

Lăng Nguyệt cười châm chọc trong lòng, khuôn mặt bình tĩnh quay sang vị nữ đang đứng bên cạnh.

“Kikyo, cho ta mượn cung dùng một chút.”

Nàng không phải là công chúa, sẽ không ngây ngốc ở trên tháp ngà đợi bạch mã hoàng tử tới cứu. Nàng không muốn dựa dẫm, ỷ lại, nếu đã không thể sống vai mà đi, vậy nàng phải cố gắng để bản thân không làm chậm bước chân của người ấy!

Bởi vì... Nàng mới là Tiêu, Lăng, Lăng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Quyết Chiến Bạch Linh Sơn (Hai).

Yêu khí tanh nồng cùng với chướng khí hỗn tạp, dơ bẩn tràn ngập cả Bạch Linh sơn, những tiểu yêu vì sợ hãi mà chạy trốn, xa xa trên không trung, từng đoàn, từng đoàn yêu quái hô hào nhau mà chạy, như thể rằng chỉ cần chậm chân một chút sẽ bị luồng tà khí dày đặc kia cắn nuốt.

Yên lặng lắng nghe, tuyệt y nam yêu nhú nhú mày, trong mắt xẹt qua một tia suy nghĩ sâu xa.

Là nơi đó sao?

“Rin, chờ ở đây.” Thanh âm bình tĩnh cất lên, lộ ra uy nghiêm khiến người khác thuận phục.

Tiểu cô nương đang giương mắt nhìn màn chạy trốn trên trời, nghe thấy lời của tuyệt y nam yêu, quay đầu cười lên tiếng.

“Vâng, Sesshoumaru đại nhân.”

*****

Trong màn đêm, binh khí va vào nhau tóe lửa như ẩn như hiện giống như hỏa tinh linh đang nhảy múa tựa hồ muốn thiêu đốt tất cả vạn vật.

Gió gào thét, đất đá bay tán loạn, khói bụi tán đi hiện ra hai nữ tử với khuôn mặt giống hệt nhau đang chiến đấu kịch liệt.

Vững vàng kéo căng cung, lại một mũi tên trù tà bắn ra, bay về phía nữ tử đối diện. Mà nữ tử xinh đẹp mặc kimono đen như đoá mạn đà la từ địa ngục bước ra cũng nhanh nhẹn tránh né, thoát được mũi tên lại đứng vững thân hình, cầm kiếm chắn trước ngực, cảnh giác nhìn chằm chằm đối phương.

Một khi là vật dơ bẩn, tất đều e ngại sự tinh lọc của linh lực trù tà, cho dù trước kia bọn họ đã từng là một thể thống nhất.

Không vì mũi tên lại không trúng mục tiêu mà cảm thấy thất vọng. Khuôn mặt lạnh lùng, nàng đưa tay ra phía bao đựng tên sau lưng, lại rút ra một mũi tên cài lên cung. Linh lực đang không ngừng lặng lẽ cạn kiệt, sắc mặt nàng tái nhợt, càng trở nên trong suốt hơn, chỉ còn đôi mắt sáng như đuốc.

Nên kết thúc rồi!

Đôi mắt đen bỗng trở nên trầm hơn, lạnh lẽo hơn, ngón tay buông ra, mũi tên mang theo linh lực cường đại không chút do dự phóng về mục tiêu đã dự định.

“Khóa hồn trận, mở!”

Giọng nói mềm nhẹ nhưng rõ ràng, mang theo sự kiên định không cho phép phản kháng. Môi mỏng khẽ mở miệng đồng thời Tiêu Lăng Nguyệt đem bùa chú giấu trong cách tay tung lên giữa không trung, nháy mắt, chín cột sáng đột nhiên xuất hiện từ trên mặt đất hướng thẳng lên trời, ánh sáng lóa mắt mang theo một sức mạnh linh lực khổng lồ, khiến cả đất trời cũng phải rung chuyển.

“Ồ?” Kinh ngạc trước sự chuyển biến của trận chiến, Naraku luôn luôn đứng một bên với vẻ mặt xem trò vui rồi cuộc cũng thu hồi biểu tình ngả ngón, hơi hơi nheo đôi mắt đỏ như máu, ngũ quan trên mặt vốn đang rất tuần mỹ câu hồn trở nên âm hiểm dọa người.

Quả là một cô nàng kiêu ngạo đến cực điểm, nhưng là...

Tâm mắt hắn lại chuyển dời sang một vị nữ khác cũng đang gắt gao chăm chú nhìn vào chiến trường.

Mục đích chính của hắn vẫn là nàng ta.

Giơ cánh tay lên, xương gai tua tủa xuất hiện, trong lúc đối phương không kịp trở tay, sát chiêu đã đánh tới, vô số xương gai quán lấy thân thể Kikyo.

“Naraku!” Không cam lòng giãy giụa quay đầu, Kikyo mở to hai mắt, như kinh ngạc, lại giống như tuyệt vọng nhìn mỹ nam tử đang cười tươi trước mắt.

Đề đi được qua kết giới Bạch Linh sơn, nàng đã rất chật vật, vốn là miễn cưỡng chống đỡ, giờ một đòn này của Naraku đánh ra, nàng không thể làm gì hơn, chỉ có thể tro mắt nhìn thân thể nện lên từ bùn đất và tro cốt của mình đang nứt vỡ, thân thể không chịu sự khống chế của ý thức đổ về phía sau, theo gió lạnh hun hút và mớ xương gai chằng chịt vây quanh rơi xuống vực sâu.

Cũng trong khoảnh khắc này, những việc nàng đã làm, những kí ức tươi đẹp và cả đau khổ như cuốn phim được tua lại hiện ra trước mắt. 50 năm trước kia, hai bóng người vận y phục đỏ, một vu nữ, một bán yêu, đã từng ôm nhau thật chặt, tưởng chừng như giây phút ấy sẽ kéo dài đến cuối đời, nhưng thật đáng tiếc, kết quả là nàng đánh mất tuổi trẻ của mình, sinh mạng của mình, và cả người nàng trân trọng.

Có lẽ, những thứ đang thoát ra từ thân thể được phù phép này không chỉ là linh hồn của nàng, còn là tình yêu say đắm tuyệt vọng...

Mái tóc đen dài như ngàn xúc tu tua tủa theo gió hướng lên bầu trời giã giụa, nàng tựa hồ như nghe thấy gió đang khóc thay cho chính mình.

Thật không cam lòng, mỗi thù từ kiếp trước cuối cùng nàng vẫn chưa thể báo, chẳng lẽ cứ như vậy mà đi sao? Cứ như vậy cô đơn đi xuống địa ngục ư?

“Inuyasha...” Tiếng gọi thống khổ thoát ra bị gió núi gào thét cuốn lấy, không để lại dấu vết.

Không thể đợi đến lúc nàng gặp hẳn một lần cuối sao?

“A?” Kinh ngạc quay đầu, mỗ bán yêu đột ngột dừng lại, trong lòng không hiểu sao cảm thấy lo lắng, sợ hãi.

“Inuyasha?” Kagome nghi hoặc gọi.

Sao lại thế này, sao tự dừng lại có dự cảm chẳng lành...

“Inuyasha!” Kagome không hiểu gọi to khi thấy Inuyasha chẳng những không đi tiếp mà còn lao về phía đáy vực Bạch Linh sơn.

Là nàng sao, Kikyo?

Đi đến bên vách đá, nhìn vực sâu không đáy, Naraku cười thực tùy ý, mái tóc đen hơi xoắn phô trương bay theo gió.

“Kikyo, cô biết không, đây mới là thân thể mà ta luôn mong muốn.” Sẽ không còn bị cảm xúc của quỷ nhện chi phối, tình cảm nhảm chán của nhân loại không phải là thứ hần cần.

“Chỉ vì một nữ nhân, nguoi thật đúng là dụng tâm lương khổ, Naraku.”

Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền tới, làm cho hắn không tự chủ tự thu hồi sự đắc ý, sẵn sàng đón địch.

Hơi hơi nghiêng đầu, Sesshoumaru đập lên cát bụi từ phía sau Naraku xuất hiện với một tư thế tao nhã.

Trường bào tuyết sắc bị kết giới xé rách nhiều đường, bay phàn phật từ không trung đáp xuống, mái tóc bạch ngân không gió là lay động, trong bóng đêm, tùy ý tung bay. Dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn mỹ không che giấu được nét lạnh lùng, cao ngạo.

“Sesshoumaru... hử?” Híp hai mắt, đôi con ngươi màu máu đỏ càng thêm thâm thúy. Ngươi thể nhưng tìm đến tận nơi đây, là vì ai đây?

“A, Sesshoumaru đại nhân, nhìn kia, Lăng Nguyệt bị vây trong một trận pháp kì quái.” Tiểu yêu hô lên âm thanh chói tai, giờ ngón tay ngăn cùn cùn của mình chỉ về một hướng, rồi lại xoay về phía Naraku: “Còn ngươi, ngươi là kẻ nào, dám gọi thẳng tên Sesshoumaru đại nhân, thật không biết lễ phép!”

“Jaken, lui ra.” Từ trên cao lờm xuống, mang theo sự uy hiếp, Sesshoumaru lạnh giọng ra lệnh.

“A, vâng!” Hoảng hồn trước biểu hiện có chút tức giận của chủ nhân nhà mình, tiểu yêu thức thời lùi về phía sau.

Tên Naraku hỗn láo này, chẳng những bắt cóc Lăng Nguyệt mang đi, lại còn để cho chúng ta tìm lâu như vậy. Hừ! Đáng giận! Ngươi chờ nhận sự trừng phạt của Sesshoumaru đại nhân đi!

Trong khi tiểu yêu rút rề thối lui về sau, Sesshoumaru đem ánh mắt của mình hướng về phía nữ tử đang bị những xiềng xích vô hình trói buộc ở bên kia.

Là như ta nghĩ đúng không? Đã trở lại là chính mình rồi đúng không?

Như cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú, từ bên trong những cột ánh sáng, bóng dáng mảnh dẻ chậm rãi ngẩng đầu lên, ngũ quan xinh xắn, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt đen sâu thâm thúy. Đôi con ngươi màu vàng lúc đó như mở to ra hơn một chút, cùng với khóe môi, thoáng nở nụ cười, nhất thời, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt trở nên ôn nhu tựa như băng tuyết ngày đông gặp gió xuân tan chảy.

Chờ ta...

Nàng nghe thấy cặp mắt vàng kia như truyền đến tin tức ấy. Không quan tâm hắn không một lời nói, không quan tâm sắc mặt hắn vẫn lạnh nhạt như trước, nàng cảm giác được rất rõ ràng sự dịu dàng chăm sóc ẩn sâu dưới lớp vỏ bề ngoài lạnh lùng kia.

Vì thế, nàng nở nụ cười an tâm. Nhưng trong lúc không ai chú ý tới, linh hồn nàng giờ khắc này trở nên buông lỏng, vốn mảnh ngọc Tứ Hồn đã được thanh tẩy lại lạnh lẽo nghiêm chỉnh.

Là linh hồn lạc lối, đến tận cùng thì phần linh hồn nào mới đi đến chiến thắng cuối cùng.

“Ngay cả ngươi cũng truy tìm đến đây, thực ngoài ý muốn, đây là đối với ta có hứng thú? Hay là...” Naraku cười như không cười liếc sang Tiêu Lăng Nguyệt đang bị vây trong trận pháp, “Vì cô nàng này?”

Không quan tâm Naraku cố tình khiêu khích, Sesshoumaru chuyển đôi mắt vàng nhàn nhạt liếc nhìn hắn, giống như vị vương giả cao ngạo nhìn một kẻ hèn mọn.

“Đám lộ mặt, chứng tỏ ngươi tự tin với sức mạnh của mình bây giờ.” Kẻ chỉ biết đứng trong bóng tối dòm ngó, giờ những thủ đoạn dơ bẩn, nay cũng bắt đầu biết hành động quang minh chính đại sao?

“Sao ngươi không tự mình thử sức xem?” Giống như nghe được lời nói vừa ý, Naraku xoay người, nhìn thẳng Sesshoumaru, đôi mắt đỏ đặc ý, trên môi nở nụ cười kiêu ngạo.

Hắn cũng cần phải có đối tượng xứng tầm để xem xem khối thân thể này đến cùng là mạnh đến mức độ nào!

“Hừ!” Sesshoumaru cũng cười, đôi môi mỏng nhếch lên độ cong hoàn mỹ, xinh đẹp như đoá hồng mai giữa trời đông. Chỉ là nụ cười này không đạt tới trong mắt, đôi mắt vàng ánh lên tia nhìn sắc lạnh.

“Đồ phê thái!”

Híp đôi con ngươi vàng, tay rút ra Đẩu Quý kiếm bên hông, mang theo yêu lực mạnh mẽ không thể chống đỡ chém về phía đối phương.

“A, bắt đầu rồi sao?” Tiểu yêu khăn trương núp vào một bên, gắt gao theo dõi trận chiến.

Quang kiếm màu lam lướt qua, thân thể Naraku thức khắc vỡ vụn, từng khối thịt bay tứ tung. Mặc dù hình ảnh làm cho người khác phải hoảng sợ, nhưng Naraku vẫn như trước cười nhạt. Hắn là bất tử...

“Hắn... còn cười được!” Bị hình ảnh kinh dị dọa phát hoảng, tiểu yêu sợ hãi, lập tức lùi thêm vài bước, trốn tới địa phương mà nó cảm thấy an toàn hơn. Naraku vẫn là để Sesshoumaru đại nhân đối phó đi.

“Hừ hừ, Sesshoumaru, ta đem tất cả trả lại cho ngươi.” Naraku cười quỷ dị, một quả cầu yêu lực màu đỏ hình thành, cuồng phong rít gào, đánh trả trở lại.

m thanh kim loại va vào nhau, bầu không khí vừa khôi phục sự yên tĩnh lại trở nên ác liệt. Sesshoumaru huy kiếm ngăn đòn tấn công, mắt lạnh như băng không lộ tia miễn cưỡng nào, mặc dù giờ phút này hắn ở thế yếu hơn.

“A, Sesshoumaru đại nhân bị bức lui!” Không thể tin nhìn chủ nhân nhà mình bị ép lui, tiểu yêu kinh ngạc khê kêu lên.

Hừ! Naraku, đây là cái ngươi gọi là thực lực sao? Chỉ có vậy mà dám không đem ta để vào trong mắt.

Cười trào phúng, Sesshoumaru nhảy lên, áo bào phôi trương bay bay, vung kiếm sắc bén chém về phía đối phương.

Chịu chết đi, Naraku!

Kiếm khí làm lay động mái tóc bạch ngân, cả vạt áo trắng tuyết, trong đêm tối, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng chói mắt, khí thế vương giả toát ra làm người khác không dám nhìn thẳng.

“Ha ha ha, vô dụng thôi, ta sẽ không chết.” Từng mảnh cơ thể bị chém nát lại hợp lại lần nữa, chướng khí bao quanh lấy mỹ nam tử đang cất tiếng cười nhạo. Thân thể này khiến người ta chán ghét nhưng hắn lại hài lòng. Chỉ là vẫn chưa đủ mạnh, so với yêu quái thuần huyết chân chính...

Không đáp lời, Sesshoumaru nhìn chăm chú. Bất tử? Thân xác không có trái tim?

“Naraku đại nhân...” Đột nhiên một tiếng gọi mềm nhẹ từ phía xa truyền đến, đã bị lãng quên thật lâu, nữ tử bị vây trong trận pháp chậm rãi ngẩng đầu lên, thành kính nhìn nam tử mà nàng thờ phụng đang đứng giữa không trung giống như muốn chạy trốn kia.

“...”

Lúc đối phương kinh ngạc nhìn, nàng cười thật sâu, tựa như đoá mạn đà la nở rộ, cực kì xinh đẹp.

Naraku đại nhân, tất cả những kẻ uy hiếp đến sự tồn tại của ngài đều sẽ do đích thân ta tự tay trừ bỏ, tại giờ phút cuối cùng này...

Chống lại một linh hồn khác đang muốn đoạt quyền kiểm soát thân thể, nàng nâng cánh tay phải không bị trói buộc lên, đem trường kiếm mạnh mẽ đâm vào ngực.

Trong nháy mắt, hai đạo ánh mắt mở to đầy kinh ngạc, đồng tử co rút nhanh.

Nguyệt...

Tiên Lăng Nguyệt.

“Phách” không có linh lực chống đỡ, những cột sáng của trận pháp nhất thời vỡ vụn, hóa thành nhiều hạt trắng sáng bay đầy trời, rồi biến mất. Mà nữ tử bị giam trong đó thoáng chốc ngã nhào trên đất.

Bóng trắng chợt lóe, Sesshoumaru dừng ngay trước mặt nàng, cánh tay vươn ra từ phía sau tiếp lấy thân thể mảnh khảnh.

“Nguyệt...” Giọng nói mang đậm hơi mũi truyền đến, Sesshoumaru trước giờ luôn mặt lạnh cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ha ha... Nhìn một người một yêu đang ôm nhau, đứng giữa không trung, Naraku thu hồi vẻ kinh ngạc.

Thật không thể tưởng tượng được kết cục lại như thế...

Nỗ lực loại bỏ cảm xúc kì quái đang dâng lên, hần cười quỷ dị xoay người biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Đó cũng chỉ là một con rối mà thôi, không cần phải để ý... Naraku ta không cần loại tình cảm nhân loại đó.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Suy Sụp Tinh Thần.

Tại nơi Bạch Linh sơn chướng khí mù mịt, không một bóng cây ngọn cỏ, trong đêm đen, tiếng gió nức nở như tiếng khóc.

Một thân áo kimono nhuộm đầy máu ôm lấy thân hình mảnh khảnh, mái tóc đen dài rối tung trên đất, khuôn mặt thanh tú tái nhợt đến đáng sợ, nhìn nàng lúc này hơi thở yếu ớt, chỉ sợ một cử động nhỏ cũng có thể thuận theo gió mà đi.

Dòng máu đỏ tươi vẫn không ngừng từ ngực nàng trào ra, nhuộm đỏ cả áo bào trắng như tuyết của Sesshoumaru, cái cảm giác ấm nóng sền sệt dính dính ấy lúc này đây, một kẻ luôn ưa thích sạch sẽ như hần lại không thêm quan tâm, cứ thế ôm chặt nàng vào trong lòng.

Cho tới bây giờ, hần mới biết hóa ra nhân loại lại có nhiều máu như thế.

Lạnh, thật lạnh!

Tiêu Lăng Nguyệt có thể cảm giác được rõ ràng máu từ vết thương trên ngực nàng đang chảy ra. Thân thể càng ngày càng lạnh, hơi thở cũng thưa dần.

“Nguyệt!”

Giọng nói lạnh lùng giờ đây chứa đầy lo lắng. Hai hàng mày nhíu chặt, là tức giận, là tự trách, hay là thương tiếc?

Hần sai lầm rồi, nàng có lẽ cũng không mạnh mẽ, cường đại như hần vẫn tưởng. Sự tồn tại của nhân loại vĩnh viễn đều yếu ớt!

m thanh quen thuộc vang lên bên tai, phảng phất như trong đêm đen ánh lên một tia sáng, đôi mi nàng run rẩy, một lúc sau mới có thể hé mở ra đôi chút.

Cảm giác thật tốt, được ôm trong vòng tay ấm áp như vậy...

Thực ra đây cũng không phải chuyện gì đáng buồn, sau 40 năm phiêu bạt cô đơn ở thế giới này, có thể bình yên chết đi như bao con người cũng là một cái kết hoàn mỹ phải không?

Tìm không thấy đường về! Nàng... một mình rồi!

“Uhm...” Nàng muốn mở miệng nói nhưng máu từ khóe môi cứ trào ra, đôi con ngươi đen càng trở nên tối sẫm, nước mắt rớt cuộc không khống chế được mà rơi đầy trên mặt nàng.

Đáng ghét, rõ ràng nàng muốn lưu lại những ấn tượng tốt đẹp nhất vào giờ phút cuối cùng này, vì sao lại khóc?

Phải chăng, vì ở trước mặt hần, nàng luôn cố tỏ ra lạnh lùng, không quan tâm?

Sesshoumaru, nàng luôn luôn không dám nói ra, thực ra nàng rất thích, rất thích hần... Bởi vì sợ hãi bị hần cự tuyệt, nên nàng phải nỗ lực kìm nén tình cảm của mình. Bởi vì chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, cho nên, nàng lựa chọn rồi đi.

Phật nói: tu trăm năm mới được gặp nhau một lần. Nàng cần phải xuyên không bao nhiêu lần mới có thể lại nhìn thấy hần đây?

Qua trăm năm nữa, hần có còn nhớ đến nàng sao? Trong sinh mệnh dài đằng đẵng của hần, liệu có khả năng hần sẽ nhớ đến một nhân loại nhỏ bé sao?

Tại giây phút cuối cùng của sinh mệnh, có thể cho phép nàng được ích kỉ một lần hay không?

Không muốn, không muốn bị chàng quên lãng, cho nên... Sess...hou...maru...

Nàng cố nâng tay phải lên, ngón tay quệt lấy máu từ miệng vết thương, vẽ lên ngực hần, cố gắng dồn số linh lực ít ỏi còn lại hạ một cái chú.

Sesshoumaru, bất kể sau này ngươi gặp ai, hay yêu ai khác, đều không thể quên ta, cho dù chỉ là một góc nhỏ trong tim...

Ánh sáng le lói sau màn sương. Hóa ra, trời đã sáng. Tại nơi Bạch Linh sơn này, tất cả đều đã kết thúc.

Nhưng có ai có thể nói, cái chết là một sự khởi đầu khác không?

Đứng trên đỉnh tháp cao ngắt đón gió là bóng dáng một mỹ nam tử mặc hồng bào diễm lệ. Ánh mắt hắn thất thần nhìn mặt trời đỏ rực đang dần dần nhô lên, mái tóc trắng dài chấm gót, đung đưa theo gió.

Hắn chỉ lẳng lặng đứng đó nhưng lại khiến cho mặt trời cũng bị lu mờ bởi vẻ đẹp và khí chất của hắn.

Đột nhiên, hắn nâng tay phải, chém vào khoảng không một nhát dứt khoát, phảng phất như vừa hủy đi một lực lượng vô hình nào đó. Sau đó hắn thu tay, trên đầu ngón tay hắn là những hình cầu màu trắng đang phát ra ánh sáng nhạt, chúng tụ lại dần thành một hình cầu lớn hơn, nằm gọn trong tay hắn.

Đôi môi hoàn mỹ hơi hơi nhếch lên, nở nụ cười kiêu ngạo.

“Hừ!” Một tiếng hừ nhẹ, ngữ điệu thật ôn nhu, nhưng lại không giấu nổi khí thế vương giả.

“Một sứ giả mình giới nhỏ nhỏ mà cũng dám cùng Cô tranh đoạt. Thật không biết tự lượng sức mình!”

.....

Gió lạnh không ngừng thổi, thanh trường kiếm cổ nằm bên cạnh chủ nhân như nước nở ra tiếng, tựa như bài ca phúng viếng thật lâu không dứt.

“Sesshoumaru?” Mỗ bán yêu xuất hiện, đối với hoàn cảnh trước mắt có chút không hiểu. Nhưng lúc này đây hắn chỉ để ý đến người đã để lại khúc mắc trong vận mệnh của hắn mà thôi.

“Kikyo đâu?” Rõ ràng hắn ngửi thấy mùi của nàng ở đây.

“Ngươi, ngươi, cái tên bán yêu chết tiệt này, không thấy rằng Lăng Nguyệt đã chết sao?” Tiểu yêu dừng cảm xông lên, mở cái miệng mở nhọn nhảy ra chỉ trích.

“Hu hu hu, ngươi là cái đồ vô tình! Cái á vu nữ kia đã bị Naraku giết và ném xuống vực rồi, ngươi chết tâm đi! Hu hu hu.” Nó đưa ống tay áo rộng lên lau đi hai dòng nước mắt đang trào ra, nhưng lau không thể hết được.

Tuy rằng Lăng Nguyệt luôn khi dễ nó, nhưng rõ ràng đều là tùy tùng của Sesshoumaru đại nhân, sao có thể bỏ chủ nhân mà đi trước một bước như vậy!

Thật đáng giận, sao cô có thể tùy hứng như vậy!

Hu hu hu...

“Kikyo...” Lăng lẳng nhìn đáy vực sâu, giống như trước kia, hắn vẫn không thể cứu nàng, mỗ bán yêu thất thần, thật lâu sau liền xoay người, quay sang rống lên với tuyết y nam yêu.

“Sesshoumaru, ngươi vì sao không cứu nàng? Vì sao?”

Đối với hành vi giận chó đánh mèo của mỗ bán yêu, Sesshoumaru chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng.

“Kẻ giết Kikyo là Naraku, nhưng không thể cứu nàng ta chính là ngươi... Inuyasha.”

Một giây gặp thoáng qua, lại là ly biệt vĩnh viễn. Thật là châm chọc!

Hừ lạnh một tiếng, về mặt Sesshoumaru bình tĩnh nhưng bàn tay đã siết chặt đến trắng bệch, những giọt máu nhỏ chảy ra, biến mất trong ống tay áo.

Nhớ năm đó, đứng bên biển lớn, nghe sóng biển mênh mông vỗ bờ, phụ thân đại nhân uy nghiêm hỏi:

“Sesshoumaru, con có người cần phải bảo vệ không?”

“Người cần bảo vệ?” Hắn nheo mắt đầy suy tư.

“Không có!”

Bởi vì chỉ có kẻ yếu mới cần sự bảo vệ của người khác mà kẻ yếu thì không xứng đồng hành cùng hắn.

Nhưng hiện tại...

Không để ý đến em trai bán yêu, hắn cúi đầu nhìn nữ tử nằm trong lòng mình.

“Ta sẽ không nhớ nàng...”

Trời sinh tính tình hần đạm bạc, thờ ơ, nên giờ không biết phải biểu lộ nỗi đau trong nội tâm như thế nào, chỉ có thể lạnh nhạt nói:

“Cho nên, nàng phải luôn xuất hiện ở những nơi Sesshoumaru ta nhìn thấy được.”

Nữ tử đó vẫn như ngủ say, nằm yên không nhúc nhích trong lòng hần. Sesshoumaru yên lặng nhìn, vẻ mặt bình tĩnh nhưng đôi con ngươi dần dần hiện lên sự sợ hãi.

Mặt trời nhô lên, tia sáng ngày mới chiếu rọi vạn vật, trời bừng sáng mới nhận ra khuôn mặt mỹ nam luôn lạnh lùng ấy giờ phút này tràn đầy khiếp sợ.

Tĩnh lại, Nguyệt...

Thanh kiếm mà phụ thân truyền cho hần bắt đầu rung lên không ngừng. Từ lúc hần nhận kiếm này, nó chưa từng có phản ứng như vậy.

Đôi mắt vàng nhìn xuống, mang theo cầu khẩn, mang theo chờ mong. Thiên Sinh Nha, ngươi có thể cứu nàng?

Dường như kiếm cũng hiểu nỗi lòng hần, đáp lại bằng một rung động mãnh liệt hơn.

Phải không? Ngươi cũng muốn cứu nàng phải không?

Hần nhẹ nhàng đặt nàng xuống, đứng dậy, tư thế ngao ngễ, mái tóc bạch ngân tung bay trong gió, thần sắc kiên định.

Thứ cần bảo vệ...

Phụ thân đại nhân, tuy rằng không đồng ý hoàn toàn nhưng quả thực con có vài thứ không muốn mất đi, cho nên con phải trở nên lớn mạnh, để không ai có khả năng nhòm ngó những thứ thuộc về con.

Kể cả là thần, cũng không thể!

Lưỡi kiếm mỏng dài cong cong được rút ra, quang kiếm một màu trắng nõn, hần cần kiếm chém vào khoảng không một nhát, vết thương trên ngực Tiêu Lăng Nguyệt sau đó bắt đầu khép lại.

“Phách” một tiếng, trường kiếm ở bên cạnh Tiêu Lăng Nguyệt cũng nằm im, không còn rung lên nữa.

Thu kiếm, hần đứng thẳng lưng, lặng lẽ nhìn. Có lẽ đối với hần thời gian trôi qua thật chậm nhưng thật sự chỉ trong nháy mắt, trái tim nàng đã bắt đầu đập trở lại. Một chút lại một chút, tuy rằng thông thả, tuy rằng nhịp đập thật chậm, nhưng quả thực nó đã sống lại.

Đôi mắt vàng tràn đầy lo lắng rồi cuộc cũng có thể thả lỏng, thật khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được sự sung sướng của hần lúc này, khiến hần nhanh chóng ôm lấy nàng.

Hóa ra, suýt mất đi mà có lại được lại làm cho hần thỏa mãn đến thế. Cho nên... tĩnh lại đi...

Ngày đầu tiên, không có tĩnh lại.

Ngày thứ hai, không có tĩnh lại.

Ngày thứ ba, ...

“Phắc Tiên Ông, mau nói, ai có thể cứu được nàng?” Sesshoumaru đập gió mà đến, mang theo khí thế vương giả bức người, không cho phép từ chối.

Trên thân cây cổ thụ hiện ra một khuôn mặt già nua, dư quang trong mắt thoáng nhìn qua nữ tử được Sesshoumaru cẩn thận quý trọng ôm trong ngực.

“A! Đây không phải Tiêu Lăng Nguyệt sao? Sesshoumaru, quả nhiên ngươi vẫn chưa hiểu cách sử dụng Thiên Sinh Nha! Ha ha ha, Sesshoumaru, sự phụ nàng là Đông Hoàng đệ hạ, nếu là Đông Hoàng...”

Còn chưa nói hết câu, bóng dáng hai người đã không còn tăm hơi.

“Thật là, gấp đến như vậy, tuổi trẻ a... Mà Người kia, trăm ngàn năm qua đi cũng chỉ coi trọng duy nhất người đồ đệ này, bằng không cũng không đến tận đây phân phó ta nói những lời này...”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lựa Chọn.

Nơi ở của Đông Hoàng bệ hạ ở hồ tộc là cấm địa. Ở đó, một tòa tháp cổ cao chót vót đứng sừng sững, phảng phất như mọi sự thay đổi của thế gian đều không lưu lại dấu vết trên tòa tháp này, thần thánh uy nghiêm, không thể xâm phạm, một bóng chim, một ngọn cỏ cũng không xuất hiện.

Trên đỉnh tháp, trong căn phòng tưởng như nhỏ nhưng khác so với tường tượng của người ngoài, không gian ở đây vô cùng lớn, vô cùng xa hoa tráng lệ. Chỉ có bậc đế vương mới xứng ở một cung điện xa xỉ như vậy.

Từ lư hương trầm khắc tinh xảo, một làn khói nhẹ bay ra, lượn lờ trong không gian yên tĩnh, cả đại điện tràn ngập mùi xạ hương thanh nhã. Mỗi góc đều có ngọn đuốc cháy rực thấp sáng, nhưng trong bóng đêm tịch mịch ở đây, ngọn lửa nhỏ ấy tựa hồ cũng không thể làm cả cung điện rộng lớn ấm áp hơn.

Phía sau màn khói như ẩn như hiện, là một nam tử với dung mạo khuynh thành, lười nhác ngồi dựa vào thành ghế, thân hình hoàn mỹ giấu trong bộ hồng bào, trên đó thêu hai con cừu vĩ hồ sống động như thật, đang ngẩng đầu quan sát thiên địa, mái tóc tuyết sắc buông tùy ý phía sau, chày dài trên ghế.

Cả tòa đại điện vắng lặng, chỉ có một tiểu hầu đứng phía sau chờ chủ nhân phân phó.

Gió đêm lùa tới, thổi bay màn khói trong điện, mái tóc của hắn cũng rủ xuống đất

Đôi mắt hoa đào hơi hơi mở ra, sóng mắt lưu chuyển, ánh nhìn từ đôi con ngươi màu tím rất xa cách, hững hờ tựa như vạn vật không gì đang để hắn quan tâm

“Đã đến?” Chỉ hai tiếng nhưng lại giấu không được ngữ điệu của bậc vương giả.

Gió ngừng thổi, theo đó một tuyết y nam yêu ôm trong lòng một bóng dáng nữ tử mảnh khảnh xuất hiện tại đại điện hoa lệ này.

Dung mạo tuấn mỹ, hai hàng yêu văn độc đáo, một đôi con ngươi màu vàng lạnh lùng, cả người tràn đầy hơi thở siêu phàm thoát tục, tựa như bông mai nở giữa trời đông lạnh giá.

Hắn lẳng lặng đứng giữa điện, không che lấp sự kiêu ngạo của mình.

“Cứu nàng!” Giọng nói lạnh lùng, uy nghiêm không cho phép cự tuyệt. Không phải là cầu xin, mà là ra lệnh.

“...” Không có tiếng trả lời, Đông Ly đứng dậy, đôi mắt mở ra, yêu khí nháy mắt thức tỉnh, mang theo áp lực kinh người.

Nâng chân phải, một đôi chân ngọc trần thân nhiên bước tới. Vạt áo đỏ như lửa xẹt qua mặt đất lát cẩm thạch, xa hoa mà cao quý. Có tiếng vang thanh thúy theo từng bước của hắn. Nếu để ý kỹ sẽ thấy dưới vạt hồng bào lướt trên đất lộ ra một đoạn xiềng xích, đó là ấn chú kiềm chế yêu lực của hắn.

Dù là vậy, hắn vẫn như trước, cao cao tại thượng, tất cả mọi người chỉ có thể tôn kính. Không liên quan đến sức mạnh, không liên quan đến sinh mệnh, sự tồn tại của hắn khiến kẻ khác chỉ có thể ngược nhìn.

Từng bước thông thả, Đông Hoàng bệ hạ đưa mắt đánh giá nữ tử đang ngủ say trong vòng tay tuyết y nam yêu.

Đồ nhi thân ái của hắn, sau 20 năm, không nghĩ tới lại xuất hiện ở đây bằng phương thức này...

Sau đó, mắt tím nâng lên, cười như không cười nhìn thẳng đôi mắt vàng lạnh như băng kia. Trong thế giới này, màu tím tượng trưng cho sự sâu sắc và thần bí, mà đôi tử mẫu của hồ tộc càng khiến kẻ khác nhìn vào không tự chủ mà bị dụ hoặc, trầm luân.

“Cô hỏi người, người có yêu nàng không?”

“Yêu?” Sesshoumaru nhắm mi, đôi mắt màu vàng luôn nhìn chăm chăm vào đối phương thoáng hạ xuống, nhìn thần sắc tái nhợt của nữ tử trong lòng mình. Gió bỗng nhiên nổi lên, mái tóc bạc đảo qua trán hắn, mơ hồ che đi tầm mắt, cũng cản trở cái nhìn soi xét của người kia.

Yêu là gì, hắn không biết! Tuy đã sống hơn một ngàn năm, nhưng trời sinh tính tình hắn lạnh nhạt, về tình cảm, hắn vẫn không có chút hiểu biết nào, kể cả tình thân cũng đậm bạc, chứ đừng nói đến tình yêu. Loại tình cảm này, hắn chưa từng trải qua.

Chỉ... duy nhất có nàng, khiến cho cảm xúc của hắn dao động.

Cụp mắt xuống, vẻ mặt hắn lại lạnh lùng, cao ngạo, phảng phất như một phút mê mang kia chưa từng xuất hiện qua.

“Loại tình cảm này đối với Sesshoumaru ta không cần thiết! Ta chỉ cần biết người có thể cứu nàng là được rồi.”

Hắn trả lời không chút do dự.

Có lẽ là yêu, một loại cảm xúc khác thường đã nảy sinh nhưng hắn không thể nắm bắt.

Đôi mắt hoa đào hơi hơi nheo lại, trong mắt tím càng thêm thâm thúy.

À, vậy sao? Ha ha, Nguyệt Nhi, vậy để Cô xem xem người mà nàng nhận định sẽ vì nàng được đến đâu?

“Thật không?” Giọng nói ảm nhuận như rượu ngon ủ lâu năm, nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

Đôi mắt hoa đào hơi hơi nheo lại, khóe môi câu lên độ cong mang theo mỉa mai.

“Thực ra muốn cứu Nguyệt Nhi rất đơn giản, chỉ cần đem nội đan của ngươi cho nàng nuốt vào là được.”

“...”

Sesshoumaru hơi hơi nhíu mày, cặp mắt vàng vẫn lạnh như băng nhìn không ra cảm xúc, sau một hồi trầm mặc, môi mỏng cuối cùng cũng nhấc lên, bình tĩnh hỏi: “Nội đan là gì?”

“Ồ! Không biết sao?” Đôi mắt tím thoáng qua một tia kinh ngạc, sau đó lại bình thường trở lại. “Cũng đúng thôi, dù sao đây cũng chỉ là một quốc đảo nhỏ...”

“...”

Không để ý đến sự khiêu khích của Đông Ly, Sesshoumaru ôm nữ tử trong lòng càng chặt hơn, môi mỏng mím chặt.

Nàng... thân thể như lạnh hơn.

“Ha ha, nội đan là thứ chỉ có yêu quái mới có được, do ngưng tụ yêu lực tạo thành, đại biểu cho sức mạnh của yêu quái... Ngươi cần suy nghĩ cho kĩ, đến cùng là có sẵn sàng trả giá để đổi lấy tính mạng của một con người hay không?”

Dưới ánh lửa chập chờn, trên khuôn mặt tuần mỹ, cặp môi hồng nhếch lên độ cong mê người, đôi mắt tím cười như không cười nhìn tuyệt y nam yêu, chờ đợi câu trả lời.

Hừ, ngươi cho Sesshoumaru ta là ai? Hừ lạnh trong lòng, mắt vàng vô tư nhìn lên, “Không vấn đề, không có gì so với nàng quan trọng hơn...”

Không có gì so với nàng quan trọng hơn...

Sesshoumaru đậm bạc trả lời, giọng nói bình thản lại khiến Yêu hoàng trái qua vô số lần biến cố trong đời nháy mắt ngốc lảng. Rất nhanh sau đó, hắn cười, nụ cười đẹp nghiêng nước nghiêng thành, che giấu cảm xúc chân thật ở nơi khóe mắt khiến người khác không thể thấy được.

Nguyệt nhi, người nàng lựa chọn, quả nhiên là khác biệt...

*****

Đêm đã về khuya, gió lạnh xuyên qua đại điện, khiến đèn đuốc hơi hơi lay động.

Không chút khách khí, Đông Ly đưa tay lấy ra yêu đan từ cơ thể Sesshoumaru, ngón tay thon dài nâng cầm Tiêu Lăng Nguyệt, sau đó động tác nhẹ nhàng, đem viên yêu đan óng ánh trong suốt to bằng hạt minh châu đưa vào miệng nàng, đồng thời đọc chú ngữ, từ lòng bàn tay, những quang sáng li ti hiện ra, dần dần tụ lại thành một hình cầu bay đến thân thể Tiêu Lăng Nguyệt. Trong không trung, lúc không ai để ý tới, một cơn gió thổi tới làm rối tóc cả ba người.

Linh hồn đã thuận lợi trở về.

Sesshoumaru cẩn thận quan sát từng biểu hiện của nữ tử trong ngực mình, cho đến khi khuôn mặt nàng dần dần trở nên hồng hào, hắn mới đem lực chú ý chuyển đến viên cầu trắng đang phát ra ánh sáng ngả trong tay Yêu hoàng.

“Aizz, vốn tính đem viên tiên đan này cho Nguyệt nhi ăn, nhưng hiện tại xem ra không cần thiết nữa...”

Giọng nói có vẻ như tự than thở, nhưng âm thanh lại rõ ràng truyền đến trong tai Sesshoumaru, làm thân hình hắn hơi hơi cứng đờ.

Bị đùa giỡn sao?

Hừ! Lão hồ ly!

Đem viên tiên đan tùy ý ném ra, Đông Ly hững hờ xoay người, vạt áo bào trong không trung vẽ lên một đường cong đẹp mắt, “Ngày mai, Nguyệt Nhi sẽ tỉnh lại, từ giờ đến lúc đó, ngươi tự lo tốt cho bản thân đi.”

Chỉ có điều...

Môi mỏng nhếch lên, cười như có như không. Muốn đoạt đồ nhi bảo bối của Cô, luôn luôn phải trả giá...

Chân trần trên đất, đôi chân như bạch ngọc thản nhiên bước đi, xuyên qua hai dãy đại trụ trong điện, tiến về phía vương tọa trên cao ngồi xuống.

Đó là cuộc sống của đế vương, cô độc!

Thật vậy chẳng?

Nắm trong tay tiên đan, Sesshoumaru nhàn nhạt liếc Yêu hoàng một cái rồi lại dời sự chú ý của mình về nữ tử đang ngủ say trong lòng.

Ngày mai, nàng sẽ tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mất Trí Nhớ.

Tiết trời âm u, mưa róc rách không ngừng, gió lạnh thổi khiến ai cũng phải rùng mình.

Trên con đường hẹp quanh co, một nữ tử mặc y phục vu nữ, đầu đội đầu lạp không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Một thôn dân vội vàng đội mưa lướt qua bên cạnh nàng, mang đến một trận gió lạnh khiến hai ống tay áo của nàng cũng rung động theo.

Bước chân chậm chậm lặng lẽ dừng lại, nàng nâng cánh tay mảnh khảnh, đè lại đầu lạp trên đầu, bên trong là một gò má thanh tú, đôi mắt đen như mực nhìn phương hướng thôn dân kia chạy.

Phía trước có thôn làng sao?

Cũng tốt, qua tìm chỗ trú mưa...

Nhìn hai chân bị nước mưa dính ẩm, nàng lại cúi đầu, không nhanh không chậm đi về phía cuối con đường nhỏ.

Xa xa hiện lên một thôn trang nhỏ, tựa hồ như không lâu trước đó gặp đại nạn, phòng ốc còn chưa được sửa lại, đa số đều là vớ đông chấp tây lại miễn cưỡng sống qua ngày. May mà nỗi đau đều được thời gian chậm rãi đẩy lui vào chỗ sâu của trí nhớ, mỗi người đều vì ngày mai tươi đẹp mà nỗ lực phấn đấu.

Con người là một loại sinh vật yếu ớt nhưng lại kiên cường như thế...

Tùy ý đứng dưới một mái hiên, nàng đưa tay phui phui bột nước mưa đọng trên quần áo, cúi đầu lấy đầu lạp xuống cảm trên tay.

Ngẩng đầu nhìn màn mưa không dứt, nước mưa lạnh lẽo cứ theo gió mà phả lên da thịt nhẵn nhụi bóng loáng, nổi lên vẻ đượm buồn.

Nhanh như vậy đã đến thu?

Cảm giác được có người tới gần, nàng cúi đầu, nhìn về màn trúc phía sau.

Ngay sau đó, một bàn tay thô ráp nâng lên màn trúc, đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa có người, phụ nhân đó ra ngoài đổ nước, thoáng kinh ngạc, đến khi thấy rõ người trước mắt, lại càng không dám tin.

“Lăng Nguyệt... đại nhân?”

Đang suy nghĩ bản thân khi nào lại cảm giác được người trước mắt có chút quen thuộc thì một tiếng gọi đã khiến tinh thần nàng hồi phục, đôi con ngươi đen láy nổi lên nghi hoặc.

“Ngươi... biết ta?”

“Đúng là Lăng Nguyệt đại nhân rồi!” Xác nhận được thân phận của đối phương, phụ nhân đó nở nụ cười, ném cái chậu trong tay xuống đất, vội vã lôi kéo tay nữ tử đứng ngoài hiên vào nhà.

“Lăng Nguyệt đại nhân, không nghĩ tới ngài đi du lịch còn có thể trở về cái thôn nhỏ này, thực là ngoài ý muốn. Ngài đợi một chút, tôi phải đi nói cho mọi người tin tức này!”

“...” Còn chưa kịp làm rõ tình huống, phụ nhân quần áo mộc mạc kia liền biết mất ở cửa.

Rõ ràng không có ấn tượng gì, vì sao người kia lại nói nàng đã tới nơi này? Hơn nữa, nàng vừa mới được sự cho phép của sư phụ, xuất sư xuống núi, từ đâu mà lại nói nàng đã đi được một quãng đường xa? Chỉ là, kết giới nơi này cho nàng cảm giác quen thuộc...

Đôi mắt đen nhũn lại thoáng qua một tia khó hiểu, chỉ là một đám người độ tuổi không đồng nhất, dáng người khác nhau xông vào căn phòng hẹp, khuôn mặt thanh tú của Tiêu Lăng Nguyệt theo quán tính lộ ra chút mỉm cười, đôi mày giãn ra mang theo vài phần ôn nhu mà xa cách.

“Lăng Nguyệt đại nhân, Lăng Nguyệt đại nhân, vì sao lâu như vậy ngài mới tới xem chúng tôi?”

“Đúng vậy, Lăng Nguyệt đại nhân, mỗi ngày chúng tôi đều nghĩ đến ngài đấy.”

Đối lập với nhóm thôn dân đang kích động lẫn kính sợ đối với thân phận của nàng, không dám tiến lên, một đứa nhỏ hồn nhiên liền sớm xông tới, lôi kéo tay áo nàng hỏi đông hỏi tây.

“A?” Nàng nhất thời không biết phải phản ứng ra sao đối với đứa nhỏ nhiệt tình này, khuôn mặt thanh tú thoáng hiện một chút bối rối, nhìn đám thôn dân do dự.

“Đúng vậy, Lăng Nguyệt đại nhân, ngài chính là đại ân nhân của chúng tôi...”

...

Đối với những khuôn mặt giản dị trần ngập cảm kích cùng vui sướng, trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Lăng Nguyệt có chút mê mang đứng lên.

Là trí nhớ của nàng có vấn đề, hay là thời gian của thế giới này lệch lạc? Vô luận là lý do nào, nàng đều có cảm giác mình không thể nắm vận mệnh của mình trong tay.

Tâm trạng không hiểu sao có chút phiền chán, cảm thấy nàng đã đánh mất thứ gì đó.

Trời sáng, chim rừng hót vang báo hiệu một ngày mới, bên tai vẫn vang lên tiếng nước rơi, mưa tựa hồ mới ngừng không lâu.

Lại một đêm với những cảnh mơ hồ hỗn loạn, Tiêu Lăng Nguyệt mở mắt ra, chỉ mơ hồ nhớ được một bóng dáng tuyệt sắc, vô luận như thế nào cũng không nhớ nổi khuôn mặt hẳn.

Hơi hơi cau đôi mi thanh tú, vẻ buồn ngủ cũng dần dần thối lui, đôi mắt sáng ngời nhìn về hướng mặt trời mọc. Nàng gấp gọn chăn màn, lấy bộ quần áo vu nữ để đầu giường mặc vào, mái tóc đen mềm mại tùy ý buộc lại, chỉnh trang lại cẩn thận, liền từ trong phòng đi ra.

Thời gian vẫn còn sớm, trong nhà im ắng, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng ngáy nhỏ. Mất đi trượng phu, chỉ có thể một mình vất vả nuôi đứa nhỏ, có thể ngủ bình yên như vậy cũng là một loại hạnh phúc.

Mỉm cười, nàng nhẹ nhàng cầm lấy khăn, tính toán đi ra con suối đầu thôn rửa mặt.

Vừa vén màn trúc lên, liền gặp một cái đầu ngựa đen nhàm chán chắn cổ đại ở cửa, chốc chốc lại đá đá vó. Thấy nàng đi ra, hắc mã kia cao hứng hí lên một tiếng.

“Tiểu Bạch.” Theo bản năng, Tiêu Lăng Nguyệt kêu lên một cái tên cùng với màu lông của hắc mã hoàn toàn không phù hợp. Sau đó, nàng liền ngăn người, đôi mi thanh tú nhăn lại.

Vì sao nàng biết cái tên này?

Nghe được chủ nhân gọi, hắc mã bị vút bỏ đã lâu liền hưng phấn chạy tới phía nàng, cái đầu lớn còn tiến đến trước mặt nàng cực kì thân thiết cọ cọ.

Cho dù sự việc có quái dị đến đâu, sẽ có một ngày nàng khám phá ra hết thảy, không phải sao?

“Hồn hên, hồn hên...”

Tại đỉnh núi bên cạnh thôn làng, một tiểu yêu màu xanh cao không đến một mét chống cây trượng đầu người, bước đi từng bước, thờ hồn hên bám theo một thân hình tuyệt sắc phía trước.

“Sesshoumaru đại nhân... Sesshoumaru đại nhân...” Giọng nói bén nhọn từ xa xa truyền đến, làm kinh động những chú chim nhỏ đang vui đùa âm ỉ ở ven đường.

Đang nhìn thôn trang phía dưới, tuyệt y nam yêu không thể không nghe thấy nhũn nhũn mày, một viên đá không biết từ đâu trong tay hắn bắn ra, “Oành” một tiếng, tiểu yêu kia hét lên rồi ngã gục, thanh âm bén nhọn cũng biến mất theo.

“Àm ỉ, Jaken.” Đôi mắt màu vàng nhàn nhạt đảo tới, làm tiểu yêu vốn đang một thân mồ hôi nóng bỏng trong nháy mắt như rơi vào hầm băng.

“Sesshoumaru đại nhân, tiểu nhân đã đem Tiểu Bạch đưa... đưa cho Lăng Nguyệt...” Đối diện với ánh mắt lạnh như băng, giọng nói của tiểu yêu càng ngày càng thấp, bóng dáng quỳ trên mặt đất càng lúc càng cố gắng thu nhỏ lại.

Ô ô ô, quả nhiên hiện tại tâm tình của Sesshoumaru đại nhân phi thường không tốt, đều do cái người tên Lăng Nguyệt kia, quên ai không quên, lại cố tình quên mất Sesshoumaru đại nhân. Xem đi, hiện tại không hay ho lại là nó.

“Sesshoumaru đại nhân, chúng ta không theo sau sao?” Ngồi ở trên yêu thú hai đầu, tiểu cô nương nghiêng đầu, không hiểu hỏi tuyệt y nam yêu phía trước.

“...”

Không có trả lời, về mặt Sesshoumaru lạnh nhạt nhìn bóng hình xinh đẹp xa dần. Gió thét gào qua núi, thổi bay tan tác ba ngàn tóc của hắn.

Chỉ là, thiên tính của khuyển tộc vốn cố chấp, một khi đã nhận định, đó là chấp mê không hối hận, mặc dù hắn không thể lý giải được tình cảm phức tạp của nhân loại nhưng cũng giống nhân loại kiên trì với nhận định của bản thân.

Nguyệt...

Đang lúi kéo con ngựa bước đi, vị vu nữ hình như cảm nhận được gì đó, kinh ngạc quay đầu, mờ mịt nhìn bốn phía, lại không phát hiện ra điều gì.

Là nàng nhầm sao? Vì sao nàng lại có cảm giác ở một chỗ nào đó nàng không nhìn thấy, có người đang chăm chú dõi theo nàng.

Chỉ là không hề tồn tại ác ý.

Mùi hương thanh nhã theo gió truyền tới, nhàn nhạt như mùi hoa mai quanh quần nơi chớp mũi nàng, lại lặng lẽ biến mất trong gió.

Mùi này...

Vừa xa lạ, vừa có chút quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cái Gọi Là Trí Nhớ.

Màn đêm bao phủ bình nguyên, mấy cành cây khô không còn mấy sức nhưng vẫn đứng thẳng, cổ vươn về bầu trời tựa hồ như những bàn tay giãy dụa trong tuyệt vọng.

Một trận gió lạnh thổi qua, cuốn tung những đám bụi đất, cả màn sương đêm mỏng manh quấn lại với nhau, không khí lưu động trên mặt đất biến ảo, khi thì gió bụi cuộn cuộn, khi lại ảm đạm thê lương. Mơ hồ còn thấy được những hài cốt trắng lẩn với áo giáp binh khí ngổn ngang tán loạn trên đất, rõ ràng trước đó, nơi đây là một chiến trường ác liệt.

Cảnh tượng như vậy ở thời Chiến quốc này tùy ý có thể thấy được. Không riêng gì yêu quái với con người, người với người trong khi đó cũng tàn sát lẫn nhau!

“Linh...” Bỗng nhiên, truyền đến những tiếng chuông đồng trầm thấp trên thảo nguyên trống trải. Có tiếng vó ngựa đạp sương gió, chậm rãi đi tới, tựa hồ như xuyên qua không gian thời gian, khoan thai mà đến, khiến cho thảo nguyên tĩnh mịch dậy một tia sức sống.

Phá vỡ bầu không khí chết chóc này, từ trong màn sương, chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi mặc quần áo vu nữ, ngồi vững vàng trên hắc mã, theo ánh trăng mờ hồ thấy được khuôn mặt thanh lệ của nàng. Giờ phút này, nàng cúi mắt nhìn mảnh ngọc lóe sáng trong tay mình trầm tư.

Đây là ngọc Tứ Hồn sao? Một đường dẫn tới vô số yêu ma muốn cướp đoạt là mảnh nhỏ này sao?

Haiz... Đáy lòng nhện không được phát ra một tiếng cười nhạo, nàng chu môi mím lại.

Thật là, trên đời này, trừ bỏ mảnh ngọc Tứ Hồn trong truyền thuyết, chỉ sợ sẽ chẳng tìm thấy vật nào hấp dẫn ma vật hơn nó!

Cười trào phúng, Tiêu Lăng Nguyệt không khỏi nhớ tới vài ngày trước...

Trời mưa dầm dề liên miên đã qua đi, bầu trời phá lệ trở nên trong suốt, cuối thu, tiết trời thật tốt.

Tại một gốc đại thụ bên dòng suối gần thôn trang nhỏ, cao cao trên thân cây, gió thu thổi tới, cuốn bay vài chiếc lá vàng, cũng làm hiện ra dưới tàng cây một bán yêu với mái tóc trắng, y phục đồ tươi đang nằm nghỉ.

Giờ phút này, hắn dựa lưng vào thân cây, hai tay gối sau đầu, nhắm mắt dưỡng thần. Mà phía gốc đại thụ lại đang cãi nhau, vì những thứ còn sót lại mà nhóm đồng bạn tranh giành không ngớt.

Đã bao lâu rồi hắn chưa từng được hưởng thụ qua thời khắc yên ổn, an bình như vậy? Hắn đã không nhớ rõ nữa.

Từ khi bắt đầu thu thập ngọc Tứ Hồn, bọn họ luôn luôn đi khắp nơi, thành thói như giờ phút này thật khó có được.

Bỗng nhiên, đôi tai bạc trên đầu giật giật, đồng tử mở lớn, thân mình nằm tùy ý trên cành nhảy lên, đồng tử màu vàng quét về phương hướng gió thổi tới.

Đôi mày hơi hơi nhíu lại, khuôn mặt trở nên ngưng trọng, hít hít vài cái.

Mùi này...

“Chuyện gì vậy, Inuyasha?” Thật vất vả mới thoát ra khỏi nhóm bạn đang đùa giỡn, người thiếu nữ có chút kì quái ngẩng đầu nhìn thiếu niên bán yêu.

“...”

Không có tiếng trả lời, Kagome cũng không thêm để ý, liền theo phương hướng hắn ta nhìn qua. Cũng trong nháy mắt, nàng cảm giác được một sự dao động quen thuộc.

“Inuyasha, nơi đó có ngọc Tứ Hồn!” Cơ hồ là hét lên đầy sợ hãi, Kagome từ trên mặt đất nhảy dựng lên, chỉ về phía xa hô lớn với thiếu niên bán yêu.

Đối với phương hướng nàng chỉ, hắn cau mày nhưng lập tức phục hồi tinh thần.

“Kagome, chúng ta đi!”

Nhảy từ trên cao xuống, Inuyasha cõng Kagome trên lưng, vun vút lao về phía trước.

Đối với mấy người bị bỏ lại, mõ bán yêu bất đắc dĩ quay lại nhìn vài lần, thấy trong mắt đối phương đã nhận được tin tức.

Haizz, không biết bọn họ có thể đuổi kịp hay không...

Trên con đường mòn nhỏ, một hắc mã chậm rì rì bước đi, nhưng nữ tử ngồi trên lưng nó cũng không thêm để ý.

Bởi vì nàng đang do dự có nên đi gặp lại cố nhân hay không.

Thân ảnh nàng hiện lên trong gió thu có vẻ cô đơn, đượm buồn, mái tóc đen dài giống như liễu rủ, theo gió nhẹ nhàng lay động.

Bị mấy sợi tóc đảo qua che khuất tầm mắt, Tiêu Lăng Nguyệt khẽ khép mi, nâng bàn tay trắng nõn lên đẩy đi mấy sợi tóc lòa xòa cản trở tầm nhìn, tay đang nắm dây cương nhất thời đưa lên, khiến bước chân của con ngựa dừng lại. Sau đó, nàng nâng mắt, ánh mắt lợi hại nhìn điểm đỏ nho nhỏ đang càng ngày càng lớn.

Không biết từ lúc nào, nàng cảm nhận sâu sắc, mặc dù địa phương đó rất xa, nhưng nàng vẫn có thể ngửi được mùi truyền đến. Nếu không phải đây chính là thân xác nguyên bản của nàng, nàng còn phải hoài nghi có phải hay không nàng đã nhập vào một yêu khuyển, nếu không sao nàng có thể có khứu giác linh mãnh như vậy.

Vài bước nhảy, bóng dáng màu đỏ rốt cục dừng lại, đứng trên tảng đá lớn, thiếu nữ sau lưng thuận thế nhảy xuống. Sau đó, nhìn về phía nàng, một người một yêu nháy mắt sửng sốt.

“...”

Chỉ có trầm mặc, không khí tại đây có chút quỷ dị, thiếu nữ mặc bộ đồng phục thủy thủ mở miệng thăm dò.

“Lăng... Lăng Nguyệt tiền bối?”

Tiêu Lăng Nguyệt nao nao, lập tức cười khẽ gật gật đầu với bọn họ, nhưng không tính xuống ngựa.

Đối với nữ tử vừa hỏi, nàng biết bản thân không cần hỏi lại “Ngươi biết ta?”, vấn đề ngu ngốc như vậy không cần thiết phải đề cập tới. Tuy rằng không xác định được bản thân cùng với mấy nhân vật chính này có giao tình như thế nào, nhưng...

Ánh mắt của nàng lóe lóe, nàng biết nghi hoặc bấy lâu sắp sửa tìm được đáp án.

Mặt trời ngả về tây, dư quang nhuộm đỏ phía chân trời.

Ngồi xồm trên một tảng đá lớn, mồ bán y buồn bực nhìn cách đó không xa, hai nữ nhân vẫn tán gẫu hăng say. Nhất là vị vu nữ kia, mùi của nàng khiến cho hắn khó chịu.

Không thể trách hắn ngạc nhiên, bởi vì ngay từ lúc đầu, hắn nghĩ thấy một hơi thở quen thuộc, liền nhận định rằng bản thân mình sắp đụng phải người anh trai cùng cha khác mẹ, nhưng kết quả lại ngoài dự kiến của hắn, hình ảnh nhìn thấy lại không phải là bóng dáng cao ngạo kia.

Vì sao?

Mồ bán yêu nghi hoặc lại liếc nhìn một cái.

Rõ ràng là con người, sao lại có mùi yêu quái, thật khó nghĩ, mùi này rõ ràng thuộc về cái kẻ lãnh khốc vô tình cực kì chán ghét nhân loại, Sesshoumaru kia!

“...Cho nên, Lăng Nguyệt tiền bối, hẳn là khi đó, tiền bối bị thương nên mới quên đi những chuyện trước kia. Nhưng lúc đó tiền bối được Sesshoumaru mang đi, tiền bối chưa gặp hắn sao?”

“...”

Yên lặng nghe thiếu nữ kể chuyện, Tiêu Lăng Nguyệt càng lúc càng nhíu chặt đôi mi thanh tú, nàng không khỏi nghĩ tới lần đó khi tỉnh lại nhìn thấy tuyệt y nam yêu. Giờ phút này, nàng mới biết đáy mắt hắn lạnh lẽo không phải như suy nghĩ của nàng là yêu quái chán ghét vu nữ, mà là vì cảm giác nàng hoàn toàn xa lạ!

Về phần giải thích, một đại yêu quái kiêu ngạo như hắn làm sao có thể đối với một nhân loại nhỏ nhoi như nàng giải thích kia chứ!

Aizz, đây là như thế nào?

Tâm trạng của nàng giờ phút này cực kì hỗn loạn, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận, suy nghĩ cẩn thận...

“A, ngọc Tứ Hồn!”

Thẳng tới khi nàng đỡ dần rồi đi, mồ bán yêu đang tâm phiền ý loạn đột nhiên nhớ ra mục đích đến đây.

“Inuyasha!”

Thiếu nữ vội vàng giữ lấy cánh tay mồ bán yêu, ngăn cản hắn định đuổi theo, mỉm cười trấn an hắn.

“Quên đi, Inuyasha, hiện tại Lăng Nguyệt tiền bối nhất định rất loạn, chúng ta không nên đi quấy rầy người, dù sao chúng ta cũng biết ngọc Tứ Hồn trong tay ai, một ngày nào đó lại có thể đền lấy.”

“Được rồi!”

Nhìn bóng dáng kia biến mất, mồ bán yêu nghĩ nghĩ, mới trừng mắt tức giận với Kagome, nhưng không đuổi theo, chỉ cúi người, một lần nữa công nàng bay về phía những người bạn đồng hành phía sau.

Hừ, lần tới hẳn nhất định không tốt bụng như vậy!

“Quạ...” một tiếng kêu chói tai đem Tiêu Lăng Nguyệt đang chìm trong suy nghĩ bừng tỉnh.

Nàng đề phòng ngẩng đầu, trên cành cây khô phía trước có một con quạ đen, lúc này, cái đầu hắc ám đang nhìn chằm chằm nàng.

Vật sống trước mắt chỉ mang đến cho nàng một suy nghĩ duy nhất, loài chim tượng trưng cho tử vong!

Hình như bị ánh mắt lạnh như băng của nàng dọa sợ, con quạ đen đột nhiên kêu lên quái dị, đập cánh bay đi.

Thu hồi tầm mắt, nàng nhìn bốn phía. Không biết từ lúc nào, màn sương càng lúc càng dày, chỉ là vừa rồi nàng quá chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, nên vẫn chưa phát hiện.

Aizz, quả nhiên tâm loạn là không được...

Nàng hơi hơi nheo mắt lại, nắm chặt mảnh ngọc Tứ Hồn trong tay, lại lấy cung tiễn trên lưng ngựa xuống. Tuy rằng nàng thích sử dụng kiếm hơn, nhưng thời điểm hiện tại, không có vũ khí nào thích hợp hơn cây cung này.

Hừ, yêu quái ư? Nàng cảm giác được ẩn nấp sau màn sương dày đặc kia là một cỗ yêu khí cường đại.

Lại là vì ngọc Tứ Hồn mà đến sao?

Ngọc Tử Hồn quả nhiên thật phiền toái!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ảo Ảnh.

Sương mù càng ngày càng dày đặc, cơ hồ che hết mọi vật. Tiêu Lăng Nguyệt nhảy xuống ngựa, tùy ý để hắc mã buồn bực đứng đá chân tại chỗ, có chút bất an thấp giọng hí lên. Giờ phút này, nàng không có tâm tư đi trấn an nó, hô hấp như ngưng lại, cảnh giác quan sát bốn phía.

Yêu quái này so với tưởng tượng của nàng còn giảo hoạt hơn, tuyệt không thể khinh thường.

Mím môi, nàng âm thầm suy tư, đôi mi nhắm lại càng chặt, tập trung cao độ, tay tùy thời có thể phát ra công kích.

Nàng rất không thích loại cảm giác này, giống như có kẻ đang chờ đợi con mồi rơi vào bẫy, sau đó xuất hiện cho nó một kích trí mệnh. Mà nàng, lại chính là con mồi mà kẻ đó lựa chọn!

Im lặng, xung quanh hoàn toàn im lặng. Trừ bỏ tiếng thở nhỏ của con ngựa, cùng với tiếng tim đập của chính mình, nàng không nghe thấy một âm thanh nào khác.

Tâm tư Tiêu Lăng Nguyệt vừa chuyển, dứt khoát nhắm hai mắt, thả linh lực tìm kiếm xung quanh. Trong tầm nhìn chỉ có màn đêm, cái gì cũng không thấy, chỉ có tiếng gió thổi, đột nhiên, có cái gì theo gió nhẹ nhàng rơi xuống, nàng vươn tay trái, nhanh chóng bắt lấy, tròn mắt, nhìn chiếc lá xanh không nên xuất hiện trong khung cảnh tiêu điều không có chút sức sống này.

Này, đây là...

Nàng hơi hơi mím môi, nụ cười có chút lãnh ý chứ không ôn hòa như bình thường. Giờ phút này, nàng hoàn toàn bình tĩnh, bình thản như một phút yên lặng trước cơn bão.

Đối phương đã ra chiêu, như vậy, nàng chờ tiếp chiêu.

Không hề ngẩng đầu, Tiêu Lăng Nguyệt im lặng nhìn cảnh tượng như thủy triều cuộn cuộn bay tắt cả, màn sương trắng dày đặc tựa hồ đem nàng ngăn cách ở chính giữa với mọi vật xung quanh, trừ bỏ chính nàng, cái gì cũng không thấy được, không nghe được, ngay cả hơi thở của chú ngựa bên cạnh cũng biến mất.

“Nguyệt Nguyệt... Nguyệt Nguyệt...”

Phảng phất qua thật lâu, lại phảng phất gần ngay trước mắt. Nàng nghe thấy một tiếng gọi, giọng nói kia khàn khàn quanh quẩn trong khung cảnh trống trải, bi thương như vậy, tuyệt vọng như vậy, khiến lòng nàng không khỏi căng thẳng.

Đó là một giọng nói quen thuộc trong trí nhớ của nàng, khuôn mặt lạnh lùng có chút buồn lòng, đôi mắt đen như mực chứa sóng ngầm mãnh liệt chuyển động, cuối cùng, nàng ném chiếc lá không biết đã bị bóp nát trong tay từ khi nào xuống, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Sương mù bao phủ, tầm nhìn bốn phía chỉ là một màu trắng xóa, gió thổi qua, màn sương dần dần bị xua tan, tầm nhìn bắt đầu trở nên rõ ràng hơn. Có tiếng côn trùng vào hè kêu vang, cành lá xào xạc, hơi thở tươi mát của cỏ cây tràn ngập chớp mũi của nàng. Tất cả có vẻ rất chân thật!

Nàng vẫn đứng yên không nhúc nhích, đôi mắt đảo qua, nhìn thấy một bóng dáng nghiêng ngả chao đảo đi lại trong rừng như đang tìm kiếm cái gì đó.

Mái tóc rối tung, thân hình mập mạp, quần áo bị những cành cây cắt qua không biết bao nhiêu vết, hết thấy trông thật tang thương, vẻ mặt nàng từ mờ mịt đến kinh ngạc.

Đã bao nhiêu năm, gương mặt người kia cũng không thay đổi nhiều lắm, vẫn giữ nét đẹp như tuổi đôi mươi, vẫn trẻ trung diễm lệ như trước, chỉ là năm tháng lắng đọng, khiến người kia càng thêm khí chất, quý phái.

Không thể tưởng tượng nổi, khuôn mặt chôn sâu trong trí nhớ sẽ biến thành như vậy!

Mẹ...

Nàng hơi hơi mấp máy khóe môi, muốn la lên, nhưng cuối cùng thanh âm lại biến mất nơi cửa miệng.

Khuôn mặt xinh đẹp nhìn như bình tĩnh không biến hóa, nhưng cái tay nắm càng lúc càng chặt kia đã tiết lộ giờ nàng đang vô cùng ảm đạm, đấu tranh tư tưởng, giằng dụa.

Mùa hè trời mưa khá nhiều, hiện tại, thời tiết rõ ràng là vừa ngớt mưa, tuy rằng đã có ánh nắng chiếu xuống, nhưng mặt đất vẫn còn trơn ẩm. Nếu không có thảm cỏ trải trên đất, mỗi bước đi không biết sẽ nặng thêm bao nhiêu, nhìn bóng dáng kia thần sắc hoảng hốt, bước chân tập tễnh, tựa hồ mỗi bước đi đều dồn mạnh lên trái tim nàng.

Rốt cuộc, bóng dáng kia càng ngày càng tới gần, tim nàng cũng càng lúc đập càng nhanh, bóng dáng kia lao đảo khiến dây thần kinh nàng căng thẳng tới mức sắp đứt ra.

“Cẩn thận!”

Không kịp suy nghĩ, thân thể nàng đã phản ứng theo bản năng, một bước tiến lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay đỡ lấy thân hình sắp ngã kia.

Thời gian tựa hồ như dừng lại, chỉ có tiếng gió thì thầm. Toàn bộ thế giới trước mắt nàng phá lệ trở nên chân thật, ngay cả cảm giác truyền tới từ bên ngoài lớp quần áo cũng rõ ràng như vậy.

Mấy sợi tóc bay xuống, che khuất đôi mắt nàng đầy vẻ bất đắc dĩ, cùng với khóe môi cười khổ.

Biết rõ tất cả chỉ là giả! Biết rõ không phải chính mình bị hành động của đối phương quá nhiều tâm trí, nhưng nàng vẫn nhìn không được, bản năng thân thể nàng vẫn nhìn không được.

Bởi vì, trước mắt nàng là người thân mà bấy lâu nàng vẫn luôn khát vọng, là động lực sống sót duy nhất thúc đẩy nàng cho tới bây giờ, có thể nào, có thể nào nhẫn tâm bỏ mặc?

“A! Nguyệt Nguyệt? Nguyệt Nguyệt! ...” Thân hình quen thuộc đó vốn đang chờ dần dần hiện lên sự vui sướng, không dám tin.

“Là con sao, Nguyệt Nguyệt, mẹ rốt cục đã tìm được con! Tìm được con rồi!”

“Vâng, mẹ...” Không đành lòng nhìn người trước mặt đã không còn trẻ, nước mắt đầm đìa, nàng cuối cùng nhẹ nhàng mở miệng gọi một tiếng.

“Con đứa nhỏ này, có biết chúng ta tìm con rất khổ không. Con thể nào lại nhẫn tâm như vậy, để ba mẹ đã lớn tuổi như vậy còn lo lắng cho con, hả?”

Nàng hoảng hốt, trong lòng như bị húc mạnh một cái, vòng tay ấm áp mà quen thuộc kia làm nàng muốn rơi lệ. Nàng biết, cha mẹ khi biết nàng mất tích nhất định sẽ sốc nặng, nàng càng biết rõ, bọn họ vì nàng mà chịu không biết bao nhiêu lệ, ngày ngày lo lắng. Chính bản thân nàng vẫn luôn choáng ngợp giữa đêm, ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xa mà tưởng nhớ người thân.

Nhưng...

“Thực xin lỗi, mẹ...” Cô nén tiếng nghẹn ngào ở cổ họng, nàng ôm chầm lấy đối phương.

Cho dù là giả, nàng cũng muốn ôn lại một chút ấm áp trong trí nhớ.

Sau đó, nàng tránh khỏi vòng tay quen thuộc, đôi mắt đen như mực nhìn cặp mắt đầy nghi hoặc kia, dao động nơi đáy mắt nhanh chóng ổn định, mang theo quyết tâm không nói nên lời. Giờ phút này, nàng không tức giận không buồn bã, lạnh lùng nâng tay đặt lên ngực đối phương, có chút run run chậm rãi triển khai pháp lực.

Cuối cùng, nhân lúc đối phương còn chưa kịp né, Tiêu Lăng Nguyệt cắn răng một cái, một luồng sáng xuất hiện, xuyên thấu qua ngực đối phương, một dòng máu bắn phụt ra.

Biến cố tình hình xảy ra, làm kinh sợ mấy chú chim đang kiếm ăn gần đó, nháo nháo cất cánh bay xa. Trong rừng, cây lá run rẩy.

“Nguyệt Nguyệt...” Khuôn mặt quen thuộc trong trí nhớ đau đớn, tràn đầy vẻ không thể tin, ánh mắt bi thương, khiến tâm trí nàng thật vất vả cố gắng kiên định, thân hình hơi run rẩy.

Nàng là vu nữ, y phục mặc trên người đại biểu cho việc nàng không thể có người thân. Nàng xác định phải cô đơn, phải xa cách, không vì việc gì mà giận, không vì việc gì mà vui, không có gì khiến nàng đau đớn, lấy ánh mắt lạnh nhạt mà xem nhân tình thế thái.

Cẩn môi, Tiêu Lăng Nguyệt tùy ý để mùi máu tanh ngọt tràn ngập khoang miệng, nàng sợ rằng nếu mình mềm lòng, sẽ không thể ra tay. Nhẫn tâm, nàng lùi một bước, gợn cánh tay mảnh khảnh lên.

“Phá!”

Một vệt máu như được vẽ ngang chân trời, một tiếng thét chói tai vang lên, cảnh sắc trước mắt bắt đầu biến mất.

Những hình ảnh tưởng niệm chôn giấu trong trí nhớ giống như chưa từng xuất hiện, biến mất không thấy.

“A... Đồ vu nữ đáng chết, dám thương tổn cơ thể ta...” Một giọng tru lên bén nhọn làm đau màng tai nàng, trốn trong đám lầy, yên lặng chờ đợi con mồi là một con xà yêu thân người đuôi rắn, ngực bị đâm đau đớn, mang theo sự giận dữ, u ám thẳng tắp đánh về phía nàng.

“Lấy ra, ngọc Tứ Hồn! Lấy ra cho ta...”

Thu hồi sự thất thần trong nháy mắt, Tiêu Lăng Nguyệt nhanh chóng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, khi gió phong đánh tới, nàng nhanh nhẹn nghiêng người, tránh thoát khỏi sự tập kích.

Nàng là vu nữ, không thể chấp nhận được việc bị yêu quái đùa giỡn, nhất là yêu quái rình coi trí nhớ của nàng!

Không đợi yêu quái kia phi thân tới, Tiêu Lăng Nguyệt đã nhảy lên lưng ngựa, như kiếm sĩ được tôi luyện qua trăm trận đánh, nhanh chóng mà chuẩn xác.

“Tiểu Bạch, đi!” Đồng thời thúc ngựa, nàng kéo dây cương, bắn ra một mũi tên về phía yêu quái đuổi theo phía sau, bạch quang bắn ra nhanh như dao cắt ngang chân trời, thẳng tới yết hầu của nó.

Bị đâm trúng, động tác của yêu quái dừng lại, toàn bộ sức lực bị mũi tên xuyên qua cổ họng cắn nuốt, nó ngửa đầu lên trời hét lớn, thân hình vì đau đớn mà vặn vẹo, chỉ là luồng linh lực được đưa vào cơ thể nó không những cường đại mà còn không hề biến mất, ngược lại, nhanh chóng từ vết thương nơi cổ mà lan ra, màu trắng sáng phủ dần lấy cơ thể quái xà, càng ngày càng chói mắt, cuối cùng nó hét lên một tiếng chói tai, thân thể đột nhiên vỡ bung ra, máu thịt bay tán loạn, mùi vị hôi tanh làm người ta buồn nôn, cơ thể to lớn đã mất đi sự sống rồi cực kỳ không còn chống đỡ được, đổ xuống đất.

Thật lâu sau, xác định quái xà kia đã chết, Tiêu Lăng Nguyệt ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa với trận địa sẵn sàng nghênh đón địch cuối cùng cũng buông lỏng, vừa nãy nàng đã sử dụng một lượng lớn linh lực, giờ phút này sắc mặt nàng có chút tái nhợt.

Nàng nhắm chặt hai mắt, sau đó dứt khoát nâng đầu lên. Bầu trời mùa thu không trong vắt như mùa hè, trên trời, mây trắng từ từ bay, từng đám từng đám chồng lên nhau.

Không biết ở thế giới kia, hiện giờ là mùa nào?

“Tiểu Bạch, đi thôi...” Tiêu Lăng Nguyệt hát dây cương, hai chân nhẹ nhàng giục ngựa tiếp tục tiến bước.

“Hi...” Nghe được mệnh lệnh của chủ nhân, hắc mã khoan khoái bước nhanh hơn. Địa phương khủng bố này khiến nó sợ hãi, hận không thể mọc thêm mấy cái chân để có thể rời đi nhanh hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Lặng Lẽ Chờ Đợi.

Trời cao thăm thẳm, mặt đất mênh mông.

Ánh nắng phản chiếu từ những giọt sương đọng trên cỏ, ánh lên tầng tầng màu vàng theo gió mà lay động, bầu trời trắng sáng nhưng vẫn có vẻ ảm đạm, không thấy nét tươi đẹp của ánh mặt trời, giống như tâm tình nàng lúc này, hỗn loạn, u ám.

Một bóng dáng đơn bạc đứng sừng sững đón gió, gió nhàn nhạt nổi lên, thổi bay mái tóc dài mềm mại, cùng với vạt tay áo rộng. Bộ y phục vu nữ hơi hơi lay động, giống như ngọn lửa hòa với băng tuyết, rõ ràng là hai màu sắc đối lập lại ngoài ý muốn khiến người khác ngạc nhiên vì sự hài hòa của nó.

Không biết đã qua bao lâu, chìm đắm trong hồi ức, lý trí cùng tình cảm giãy dụa không ngừng khiến nàng rối cuộc cũng không chống đỡ được, hai mắt nhắm lại, rớt từ trên lưng ngựa xuống, trên thảo nguyên mênh mông, nàng lăn vài vòng trên cỏ mới ngừng lại, hai mắt vẫn nhắm nghiền không nhúc nhích.

Con ngựa bất an cũng cùng đầu vào tay nàng, phát ra âm thanh nhỏ, tựa hồ muốn chủ nhân nhanh chút đứng lên, bởi vì nhóm tiểu yêu vẫn chưa từ bỏ ý định, lại bắt đầu mò đến đây, tiếng chuông đồng đã không còn tác dụng đuổi tà nữa. Tuy rằng quanh thân chủ nhân phát ra linh lực khiến chúng không dám đến gần, nhưng kết giới đó, bởi vì sự dao động của nàng mà trở nên bất ổn, tùy thời có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Mà nằm trên mặt đất, mơ hồ bị bụi cỏ che lấp, kỳ thực Tiêu Lăng Nguyệt không có hôn mê, rõ ràng thanh tỉnh, nhưng chỉ là nàng không muốn nhúc nhích.

Chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Tất cả hình ảnh kia đều là ảo giác mà thôi, Tiêu Lăng Nguyệt, người không thể để ảo giác mê hoặc...

Nàng yên lặng an ủi bản thân, cũng chỉ có chính nàng mới biết giờ khắc này nỗi niềm không thể nói thành lời trong lòng nó thể lượng đến mức nào, phảng phất như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, không có người để nương tựa, không có nơi để trở về, trong trời đất bao la này, chỉ có mình nàng.

A...

Đột nhiên, nàng không tiếng động nở nụ cười, như đóa hoa sen trắng lẳng lặng nở rộ, chỉ là nước mắt không biết vì sao không chịu chảy ra, đã bao nhiêu năm, nàng chưa từng khóc, đừng khí từ đáy lòng cũng theo nước mắt chậm rãi trôi đi.

Có một số việc, nàng không muốn suy nghĩ, chính là hôm nay gặp được lại làm nàng không thể không hồi tưởng. Kỳ thực, nàng luôn luôn biết, bản thân trở về không được, cho dù là có tìm được ngọc Tứ Hồn hoàn chỉnh, cũng không thể quay trở về, nàng đã sớm biết kết thúc của câu truyện này không phải sao? Chỉ là theo bản năng cứ muốn lãng quên mà thôi.

Nàng là một người bị trời xanh vứt bỏ, ngay cả dấu vết thời gian cũng keo kiệt không muốn lưu lại trên người nàng dù chỉ một chút.

Cô độc... Sự tịch mịch vĩnh hằng kia phẳng phất như muốn rót vào tận xương tủy nàng.

Nàng nhin không được sợ run cả người, tự ôm lấy chính mình, cuộn thành một đoàn.

Trong lòng mỗi người đều có dục vọng, quý nhện vì muốn một cơ thể có thể cử động bình thường mà trao linh hồn cho yêu quái, một khắc được Kikyo chăm sóc 50 năm trước như một giấc mộng hân không muốn lãng quên, Inuyasha vì bản thân chỉ là một bán yêu mà tự ti, cứng đầu muốn chứng tỏ bản thân, vì không cam lòng mà dòng máu yêu quái trong người trở dậy cũng ngập đầy ác ý...

Mà nàng, khát vọng của chính mình vĩnh viễn không thể đạt được...

Kết giới mỏng dần, có lúc sáng lúc chột tối, mà ngọc Tứ hồn hấp dẫn rất nhiều tiểu yêu đi tới, đang vây xung quanh, bọn chúng đều chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời mà xông vào cướp ngọc.

Bản thân biết rõ nhưng lại không thể vực dậy nổi tinh thần để ý đến đám tiểu yêu đó, giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy rất mệt, rất mệt, không chỉ là thân xác, ngay cả linh hồn cũng mệt mỏi. Vì muốn về nhà, nàng bất chấp tất cả mà tìm kiếm nhưng hôm nay lại không còn cái dũng khí ngày xưa nữa. Nếu mệt mỏi, có phải nàng có thể buông tay hay không? Lãng quên, có lẽ mới là lựa chọn tốt nhất...

Sự bình tĩnh nhiều năm qua giờ khắc này như tan rã. Đám tiểu yêu vây quanh bắt đầu rục rịch, hừng phấn hò reo đứng lên.

Ai tới cũng được, nàng không muốn nghĩ gì cả...

Nàng nhủ thầm có ai đó tới giúp nàng lúc này đều được cả...

Yêu khí dày đặc bắt đầu tụ tập trên đỉnh đầu nàng, ánh sáng kết giới yếu ớt một chút nữa sẽ biết mất, tựa hồ ngay sau đó đám yêu khí màu đen đỏ sẽ kéo nàng vào vực sâu địa ngục, nơi đó, trọn đời không nhìn thấy ánh mặt trời, ai cũng không thể đến cứu nàng.

Nếu thần đã từ bỏ ta, ta cũng muốn từ bỏ tín ngưỡng của mình...

Dùng chiếc chìa khóa đen kia, khóa lại cánh cửa tâm hồn...

Từ nay, không cầu nguyện...

Không...

... Hi vọng...

Một chiều thức hoa lệ mang theo hàn quang lướt qua, theo đó là một lực lượng không thể chống đỡ, xé rách cả chân trời, đám tiểu yêu xấu xí hét lên thảm thiết rồi biến thành từng mảnh vụn, từng điểm nhỏ lấm tấm, chậm rãi biến mất.

Một kiếm, quét cả ngàn quân!

Một khắc kia, nàng cho rằng bản thân đã từ bỏ, nhưng cảm giác được một luồng ánh sáng xẹt qua, theo bản năng nàng vẫn mở mắt. Trong mắt nàng ánh lên tia hi vọng mà chính bản thân mình cũng không biết.

Nghiêng đầu, thoáng nhìn màu tóc bạc bay theo gió còn chưa hạ xuống cùng với hàn kiếm sáng rọi.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, tựa như thần, thân hình cao ngất, quần áo hoa lệ, tay cầm trường kiếm tựa như nắm trong tay quyền sinh quyền sát!

Một hình ảnh phong hoa tuyết đại như vậy trong nháy mắt liền khắc sâu vào trí óc của nàng, không phải vì hắn quá đẹp, cũng không phải vì khí tức quá cường đại của hắn, mà chính là cảm giác quen thuộc không thể hiểu nổi kia làm hốt mất nàng đồ ừng.

“Mắt trí nhớ liền ngay cả phòng vệ cơ bản nhất nàng cũng quên sao?”

Một giọng nói lạnh lùng truyền tới, kèm theo đó là một bóng dáng tuyệt sắc với cước bộ tao nhã bước lại gần, giống như hình ảnh trăm ngàn lần luôn xuất hiện trong giấc mộng, chỉ là chưa bao giờ lại rõ ràng đến thế, chân thật đến thế.

“...” Không có tiếng trả lời, chỉ là theo bản năng không muốn người trước mắt nhìn thấy mình chật vật như vậy, Tiêu Lăng Nguyệt nhẹ nhàng đứng dậy, đôi mắt đen như mực hiện ra một mảnh mờ hồ, khuôn mặt tuấn mỹ đó cũng phản chiếu trong mắt nàng.

Mắt vàng, tóc bạc, khuôn mặt đẹp như chạm ngọc, lạnh lùng như ánh trăng, hai bên gò má nổi bật hai vết yêu văn đỏ sậm, một mảnh trăng khuyết treo giữa trán, vừa tuấn tú lại vừa cao quý, giống như thần tiên trên trời, từ lúc khai thiên lập địa, làm người khác không dám tới gần.

Chỉ là trông mắt vàng kia giờ phút này có vẻ sâu thẳm, quanh thân phát ra lửa giận theo từng bước chân của hắn bước tới mà tràn vào lòng nàng.

Nàng nhẹ run lên, dùng sức cố chớp chớp đôi mắt mông lung đắm lệt để có thể nhìn đối phương được rõ ràng hơn, nhưng không nghĩ tới nước mắt càng lúc càng nhiều.

Là chàng, đúng không?

Người luôn một mực lặng yên bảo vệ bên người ta là chàng, đúng không? Một mực yên lặng mà thủ hộ ở bên cạnh nàng đó là hắn, đúng không?

Bởi vì biết sự tồn tại của hắn, nàng mới có thể không cần cảnh giác, bởi vì, có hắn tồn tại nên nội tâm sắp chìm vào đêm tối mới nhìn thấy ánh sáng hi vọng.

Cũng không biết xuất phát từ cảm giác quen thuộc tận sâu trong trí óc hay là vì cái gì khác, nàng trước giờ vẫn luôn bình tĩnh thong dong giờ phút này không quan tâm gì khác mà vọt tới ôm lấy hắn, đôi tay mờ ra, ôm chặt lấy thân hình yêu nam có chút cứng ngắc.

Ngày đó, là hắn cứu nàng sao?

Không thể có ai có thể so sánh với hắn lại khiến nàng an tâm hơn trong thời khắc tuyệt vọng này!

“Sesshoumaru...” m thanh nức nở từ trong lòng hắn truyền ra, vẻ mặt người nào đó vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại như có kim châm, hơi đau đau, thân thể vốn cứng ngắc cũng dần dần buông lỏng.

Mặc dù cực kì không có thói quen thân mật như vậy nhưng hắn không có biện pháp cự tuyệt. Tuyệt y nam yêu lặng lẽ đứng đó, không nói một lời, chỉ là theo tầm mắt hắn buông xuống có thể thấy được sự dung túng cùng với ôn nhu. Hắn biết nội tâm nàng thật sự sợ hãi, nhưng là yêu quái, hắn không hiểu như thế nào là an ủi. Chỉ biết dùng bàn tay với những vết yêu văn đỏ sậm kia nâng cằm nàng lên, trong khi ánh mắt nàng vẫn còn đang ngây ngốc mờ mịt, đôi môi lạnh băng hạ xuống khước mắt nàng, hôn lên những giọt nước mắt đang trào ra.

Chưa sót, hóa ra nước mắt có vị như vậy.

Nàng trừng lớn hai mắt, đứng chết lặng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, nhất thời không thốt nên lời. Bờ môi mềm mại, hơi lạnh kia có chút trúc trắc, nhưng những đụng chạm đơn giản mà chân thành này lại như dòng nước ấm chảy vào cõi lòng nàng, nháy mắt xoa dịu nỗi đau của nàng.

Không cần bất kể từ ngữ nào, nàng cũng hiểu được là hắn đang an ủi nàng, vỗ về nàng.

Sesshoumaru...

Trong tòa tháp cổ, một tuyệt thế nam tử với một thân long bào đỏ rực nhàn nhã, lười nhác nâng ly rượu, tựa vào ghế ngồi phía sau.

Đột nhiên, đôi môi mỏng đỏ đang nhắm nháp rượu hơi ngừng lại, đôi mắt màu tím của hắn nhìn về phía khoảng không xa xa, khước môi giương lên một độ cong đẹp mắt.

Ồ, phong ấn đã bị phá bỏ...

Dưới bầu trời đầy hoa cỏ, là một đôi nam nữ đang ôm nhau, sự ấm áp lặng lẽ lan tỏa.

“A, a... Sesshoumaru đại nhân cùng Lăng Nguyệt tỷ tỷ đang ôm nhau, xấu hổ, xấu hổ!” Trốn trong một bụi cỏ nhìn trộm ra, tiểu cô nương vội vàng che kín mắt. Chỉ là ngay sau đó nhận không được, lại theo khe hở giữa các ngón tay vụng trộm nhìn thêm vài lần.

Hình ảnh đẹp như vậy khiến người ta nhìn không được mà khẽ cười, đồng thời cũng hâm mộ, đáy lòng lặng yên chúc phúc.

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!” Tiểu yêu lục sắc trưng ra khuôn mặt già nua kì quái quay sang một bên, sau đó vỗ vỗ đầu hắc mã, “Ha ha, người thế mà thông minh, còn biết trốn đến chỗ này cùng chúng ta?”

Không thể tưởng được, không thể tưởng được. Sesshoumaru đại nhân cũng có một ngày biết lãng mạn như vậy, chẳng lẽ là đến thời kì động dục? Cũng không đúng, hiện tại mới là mùa thu...

m thầm cười trộm trong lòng, tiểu yêu quay đầu, ánh mắt xấu xa nhanh chóng chuyển hướng về phía chủ nhân nhà mình, cũng không biết tại sao lại không khéo gặp ngay ánh mắt lạnh lẽo của tuyệt y nam yêu phóng tới. Vì thế tươi cười quý dị trên mặt nháy mắt trở nên vụn vỡ.

Hu hu hu... Sesshoumaru đại nhân, tiểu nhân sai lầm rồi, tiểu nhân quên mất rằng tiểu nhân cùng ngài tâm ý tương thông, cái này, cái này tuyệt đối, tuyệt đối là tiểu nhân không có trêu đùa ngài đâu! Sesshoumaru đại nhân...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Đón Nhân.

Màn đêm buông xuống, màu đen bao phủ khắp lục địa, ánh trăng mờ ảo, không quá chói lóa, e lệ lấp ló sau rặng mây không muốn lộ mặt. Chân trời, vài đám mây nhẹ nhàng dạo chơi, theo gió đêm trôi về phương xa.

Trời đã khuya.

Tại đây, gần vách núi bên bờ biển, mơ hồ nghe được sóng vỗ vào nham thạch phát ra âm thanh “ào ào”. Trời đã vào thu, ban đêm, sương lạnh rơi xuống giăng đặc. Tránh trong một hang động kín gió, bên tai là tiếng ngáy đều đều, Tiêu Lăng Nguyệt lẳng lặng nhìn đồng lửa cháy bập bùng mà xuất thần. Ánh sáng của ngọn lửa phản chiếu lên dung mạo lạnh lùng của nàng, phủ một tầng sắc màu âm áp, khiến người ngồi đó cũng trở nên nhu hòa hơn.

Hóa ra, buông tay cũng không khó khăn như nàng đã tưởng. Cho dù buồn bã, cho dù tiếc nuối, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm giác nhẹ nhõm như trút đi được gánh nặng.

Nàng luôn biết bản thân mình luôn cố tỏ ra kiên cường, tập thói quen bình thản đối với cuộc sống, ở một nơi hoàn toàn xa lạ như vậy, thời đại của yêu ma quỷ quái hoành hành, nếu không có khát vọng, không có mục tiêu để hướng về phía trước, nàng sợ bản thân mình sẽ không thể chống đỡ đến lúc tìm được đường về.

Nàng mê mang, nàng như lạc vào mê cung luôn khát vọng tìm kiếm lối ra, kết quả như thế nào ngay chính bản thân nàng cũng đã quên, nàng chỉ biết còn cách mục tiêu đề ra rất xa...

Nhưng hiện tại, có thể trở về hay không đã không còn quan trọng nữa, bởi nàng đã không còn khát vọng trở về như trước nữa, hi vọng vào một điều xa vời không bằng quan tâm đến cuộc sống hiện tại. Ngay cả mất đi trí nhớ cũng không thể xóa sạch điều quan trọng nhất trong tim nàng...

Đêm thật yên tĩnh, mọi âm thanh dần dần tắt, giờ phút này, nàng chỉ nghe thấy tiếng tim đập đều đặn của mình trong màn đêm, càng lúc càng rõ ràng, nghe kĩ một chút, có một tiếng vang hòa với nhịp đập của con tim, từ trong đêm tối vọng lại.

Là ai đang gọi nàng?

Ôm ngực, nàng lặng lẽ đứng dậy, theo cảm giác của trái tim mà chậm rãi bước tới.

Nơi đó, là chỗ này sao...

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, làm mấy đám mây trôi dạt, trên bầu trời, trăng tròn lộ rõ rọi sáng khắp nơi.

Dưới ánh trăng, mơ hồ có thể thấy được những đầm ôn tuyền (hồ nước nóng) tự nhiên lớn nhỏ sau sơn cốc, một cái nối tiếp một cái. Dòng nước suối nóng ấm từ trên cao tràn xuống, chảy về phía dưới càng làm cái đầm thêm rộng hơn, hơi nước bốc lên tạo thành sương mù lượn lờ, cảnh tượng hiện lên mờ mờ ảo ảo như cảnh mộng.

“Rào rào...” một tiếng nước vang lên, đột nhiên từ trong mặt nước tĩnh lặng, bọt nước bắn tung tóe, một bóng dáng trắng nõn từ trong nước xuất hiện, mái tóc bạc kết hợp với những bọt nước được ánh trăng phản chiếu giống như sao băng xẹt qua bầu trời, muôn vàn vì sao lấp lánh.

Mái tóc bạc ướt nhẹp, một nửa dính trên lưng, nửa còn lại nhẹ nhàng lay động trong nước, giống như đóa hoa sen trắng nở rộ.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn mỹ kia càng thêm vẻ phong tình, nước đọng trên mặt chảy xuống theo đường cong của gò má, tụ lại dưới cằm, sau đó lại yên lặng theo đường cong hoàn mỹ của hân mà chảy xuống cổ, uốn lượn qua xương quai xanh gợi cảm, chảy xuống bộ ngực trần rồi biến mất trong làn nước. Không khó tưởng tượng, ẩn dưới ao trì là lại hình ảnh mê người thế nào.

Rõ ràng không hề có một động tác, lại vô hình tạo ra dụ hoặc trí mạng, khiến người khác muốn đui mù.

Dưới trăng, là mỹ nam đẹp như thần...

“...”

Bởi vì có người đột nhiên xâm nhập, cặp mắt vàng kia chợt khép hờ, dưới ánh trăng phát ra tia nhìn bén nhọn, không tiếng động thể hiện sự đe dọa.

“A!” Một tiếng thét kinh hãi, phá vỡ bầu không khí ngưng trọng. Đắm chìm trong cảnh đẹp đến không thể tự kiềm chế, nữ tử bị ánh mắt đầy sát khí của

hắn nhất thời dọa sợ, kẻ tiếp trượt chân, thẳng tắp hướng tới mặt ao mà đáp xuống.

Tiêu Lăng Nguyệt, nàng... sắc nữ này!

Nàng nhắm hai mắt, trong lòng ai oán không thôi, trong lúc nhất thời cảm thấy không biết phải đối mặt như thế nào với người nọ.

Chỉ có thể đổ thừa là nàng bị hình ảnh quá mức xinh đẹp đó...

Lúc mặt nàng chuẩn bị tiếp xúc thân mật với mặt nước thì một cánh tay nhanh chóng đưa ra, ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, theo đà, nàng ngã vào một lồng ngực kiên cố.

“Nàng làm gì ở đây?”

Vốn tưởng rằng có kẻ địch, không ngờ lại là nữ tử này. Cũng bởi vì trên người nàng phát ra hơi thở giống như của hắn, mới có thể khiến hắn nhất thời không phòng bị.

“Ta...” Nghe được giọng nói bên tai nhàn nhạt mang theo sự bất đắc dĩ, nàng chợt hoàn hồn, ngàng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời phía trên, trong đôi đồng tử màu vàng, mặc dù lạnh như băng nhưng phản chiếu rõ ràng khuôn mặt của nàng. Ở đó, trừ bỏ nàng, không tìm thấy bất kì một điều gì khác.

Tiêu Lăng Nguyệt ngậy ngấn cả người, từ sâu thẳm trong linh hồn có một loại cảm xúc dâng trào, thất thần...

Phảng phất như trăm ngàn lần quay đầu nhìn lại, cũng chỉ vì một cái liếc mắt này mà thôi.

Trí nhớ bị mất đi dần dần hiện ra, mỗi hình ảnh xuất hiện đều là một đoạn kí ức ngọt ngào, bởi trong những thời khắc quan trọng nhất của nàng đều có mặt của yêu quái này.

A, hiện tại nghĩ đến, mới biết ngay từ đầu, hắn đã ở trong lòng nàng rồi...

Thế nào lại như vậy?

Sesshoumaru nhìn nữ tử nào đó lại bắt đầu ngẩn người thì có chút bất đắc dĩ, dưới đáy lòng thờ dài.

Nữ tử này, khi thì kiên cường như bàn thạch, khi lại yếu ớt mong manh như lưu ly, mâu thuẫn là càng tiếp cận, hắn lại càng không thể bỏ mặc. Đợi đến khi phát hiện ra, đã không còn lý do để vứt bỏ nàng.

Tự nhiên hắn cũng không muốn vứt bỏ.

Đã như vậy, liền đặt nàng dưới cánh chim của hắn đi...

Hắn từ trước đến giờ luôn cô độc, giờ nhiều thêm một người tồn tại có lẽ tương lai phía trước khó mà đoán được sẽ phản kích đến thế nào.

Tiêu Lăng Nguyệt bị hơi nước trong ao làm quần áo ẩm ướt, dính sát vào cơ thể, lộ ra những đường cong duyên dáng, cổ áo không biết từ khi nào đã rộng mở, cảnh xuân lộ cả ra ngoài.

“Nguyệt...”

Đôi mắt vàng lặng lẽ nhiễm màu dục vọng nhàn nhạt, giọng nói khàn khàn khiến tâm nàng trong nháy mắt mềm mại, đôi con ngươi màu đen không còn lạnh lẽo nữa, ở nơi đáy mắt chứa đựng sự quyến luyến cùng với tình yêu tràn đầy, không hề đè nén, không hề che giấu, hoàn toàn bày ra trước mắt hắn.

Có thể nào nhẫn tâm để người cao quý như mai, lạnh lẽo như tuyết giống chàng cứ thế mà cô độc sống trên đời?

Xem ra, trời xanh cũng luyện tiếc cho chàng, sợ chàng cả đời cô tịch như vậy, mới có thể đem ta tới bên cạnh chàng đi?

“Không trở về nữa sao?” Cúi đầu, nửa gương mặt nam yêu khuất dưới ánh trăng, giấu trong màn đêm nhìn không rõ biểu cảm.

Hắn tất nhiên biết vì khát vọng trở về, nàng đã phải nỗ lực bao nhiêu, trả giá bao nhiêu.

Nhưng hôm nay nàng từ bỏ, cũng không có gì không tốt, phượng hoàng dục hỏa sẽ trùng sinh...

“Vâng, không về nữa.” Nàng ngàng đầu, bình tĩnh trả lời.

Dùng 40 năm thời gian để theo đuổi một khát vọng, đã đủ rồi. Từ giờ, nàng muốn sống cho chính mình.

“Sesshoumaru, chúng ta ở cùng nhau đi...” Sống cùng một bầu trời, chết cùng xuống hoàng tuyền, để cho nàng cứ như vậy lặng lẽ ở bên cạnh hắn, được không?

Nếu đối tượng là nàng, như vậy cũng không tính là nhân loại nhỉ.

“Được.” Thật lâu sau, mới nghe thấy hắn trả lời.

Hắn lại còn đang lo lắng yêu quái cùng nhân loại chỉ có bi kịch.

Ai... Sesshoumaru, chàng có phải đã quên rồi chẳng, nàng từ sớm đã không được coi là con người.

Không sinh ra ở thế giới này, không già đi, nằm ngoài vòng xoáy của thời gian.

Nàng khẽ cười, dâng lên đôi môi mềm, dán lên bờ môi hắn, không có cắn mút, không có mài niết, chỉ như chuồn chuồn khẽ lướt nước.

Dưới ánh trăng, sự thẹn thùng trở nên rõ ràng hơn.

Không có cự tuyệt nàng đụng chạm, cánh môi mỏng thỉnh linh cong lên, đôi mắt vàng lạnh lẽo bỗng nhiên sáng ngời, càng trở nên thâm thúy, đáy mắt còn như lóe tinh quang.

Tiêu Lăng Nguyệt, nhớ kỹ, đây chính là nàng lựa chọn!

Đã nhận định hắn, như vậy sẽ không thể rời đi, hắn cũng không cho nàng cơ hội rời đi!

“Được!”

Một tiếng này vừa là kiên định, vừa xen lẫn vui sướng nhàn nhạt, ngay cả khóe mắt ngày thường không bao giờ biến hóa giờ cũng thoáng giờ lên. Hắn tươi cười như thiên thần, không có tạp chất, như bông hoa mai lặng yên nở rộ giữa trời đông giá rét, thanh nhã nhưng khiến người khác phải choáng ngợp trước vẻ đẹp đó.

Sesshoumaru hắn chưa từng sợ điều gì, tương lai cũng sẽ như vậy.

Bị nụ cười chọc lóe kia mê hoặc, Tiêu Lăng Nguyệt có chút sững sờ, lại càng si mê không thể kiềm chế. Không biết từ khi nào, đôi môi mỏng lạnh lạnh đã phủ lên môi của nàng, nhẹ nhàng miết lấy, nhẹ nhàng cắn. Thân thể nàng bắt đầu trở nên vô lực, khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, nguyên bản đôi mắt đã bị hơi nước bốc lên cản trở tầm nhìn, nay lại càng thêm mờ mịt, tâm theo ngón tay hắn di động mà run run, hai chân càng trở nên không có sức lực chống đỡ sức nặng của cơ thể, chỉ có thể bám hai tay vào cổ hắn, cố gắng ổn định thân hình sắp trượt ngã.

Gió thật dịu dàng, đêm cũng rất đẹp.

Bàn tay vốn đặt bên hông kia càng lúc càng nâng lên, tựa hồ muốn tiến tới đôi gò bồng đảo kia. Nhiệt độ cơ thể kẻ sát càng lúc càng nóng, làm Tiêu Lăng Nguyệt cũng nóng theo, đầu lưỡi có chút thô ráp từ miệng nàng tiến vào thám hiểm, thân thể nàng không khỏi chấn động, nhưng không có phản kháng, tùy ý để hắn tiến thêm một bước xâm lược.

Cho tới bây giờ, không thể tưởng tượng được yêu quái lúc nào cũng lạnh như tảng băng này lại có lúc cảm xúc mãnh liệt như vậy, nụ hôn đó vừa vội vàng, vừa bá đạo, như không cho phép cự tuyệt. Lúc nàng còn chưa kịp phản ứng thì đầu lưỡi của hắn đã tiến quân thần tốc, cuốn chặt lấy lưỡi nàng, dây dưa không dứt, như muốn hấp thụ cả linh hồn nàng vậy, ở trong miệng nàng không ngừng mút vào, tàn sát bừa bãi...

Hai mắt nàng mê loạn, hoảng hốt, đáy mắt chỉ còn phản chiếu khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt. Bên tai hai người còn vang lên tiếng tim đập kịch liệt, nhưng lại hòa nhịp tựa như một thể.

Hóa ra, từ trước tới giờ, trong tâm ta đều là chàng, Sesshoumaru...

Nụ hôn không chút kỹ xảo, lại hơi dư thừa lực đi xuống, theo gò má, xuống xương quai xanh, ngực... liếm, cắn, mút, miết, hơi hơi đau đớn nhưng lại khiến thân thể nàng có cảm giác kì lạ, không tự chủ mà nhẹ nhàng run rẩy, làn da trơn bóng rất nhanh phủ một màu phấn hồng, dấu hiệu chứng tỏ nàng cũng động tình...

Nàng nhắm lại mắt. Trái tim hoảng hốt theo từng nụ hôn nồng nhiệt của hắn mà đập càng mãnh liệt hơn.

Như vậy, cứ như vậy trầm luân đi...

Trong màn sương mờ ảo, truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ, cùng với tiếng rên rỉ mơ hồ, hai bóng dáng cuốn lấy nhau phá vỡ sự tĩnh lặng của mặt nước, bọt nước kích động bắn lên bốn phía. Sợi tóc đen và trắng ở trong nước quện lại với nhau không phân rõ được, trong bóng tối lạng lẽ có đóa hoa nở rộ...

Đêm đã khuya, đêm cũng còn dài...

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Đêm tối nhanh chóng tan đi, ban ngày nhanh nhẹn tiến tới. Thời điểm đen và trắng giao thoa, vạn vật hết thảy đều trở nên mờ ảo, mơ hồ không rõ...

Bên trong một tòa thành được kết giới bao phủ, yêu khí màu tím đen tràn ngập khắp nơi, bên trong dù ở đâu cũng bắt chợt thấy được những khô lâu (bộ xương khô) mặc áo giáp, nhóm khô lâu tốp năm tốp ba đứng lại thành một cụm, cùng với trường mâu, đao, kiếm và một số loại binh khí khác cùng nhau tùy ý phô bày, xương trắng cùng với binh khí phản chiếu ánh sáng trắng mờ, thoát nhìn vô cùng âm u khủng bố, có cảm giác giống như đang ở dưới địa ngục...

Ở trong này, không hề nghe thấy một tiếng tranh cãi ầm ĩ hoặc là tiếng nói chuyện, ngẫu nhiên chỉ thấy chướng khí lượn lờ bay qua bay lại rồi biến mất trong bóng tối.

Xung quanh đại điện là một khoảng trống lớn. Nơi đó yêu khí dày đặc như đang cố kìm nén, nhóm tiểu yêu không có sức mạnh đều không dám bước đến gần, nơi đó, là trung tâm địa ngục...

Trong đại điện trống trải yên tĩnh khác thường, có một nam tử tuấn mỹ với những lọn tóc dài màu đen cuộn sóng, lười nhác mà cao ngạo tùy ý quỳ ngồi trên tấm thảm trải giữa sân, tựa như, từ trước tới nay, hẳn đều một mình cô độc duy trì cái tư thế như vậy, chưa từng thay đổi.

Mỹ nam tử ở trong bóng tối hơi nghiêng đầu, đôi mắt đỏ như máu lẳng lẳng nhìn chằm chằm như muốn xuyên thấu qua tấm gương được tiểu cô nương nâng trước ngực, hẳn yên lặng nhìn chăm chú, cũng không biết là đã nhìn bao lâu...

Bên trong gương là một hình ảnh mờ mịt không rõ ràng, hơi nước bốc lên gặp phải không khí se lạnh của buổi sớm mà ngưng tụ lại, tạo ra càng nhiều sương mù bốn phía vây quanh lấy ôn tuyền, không ai có thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong, chỉ mơ hồ thấy trên bờ là một đồng quần áo, trong đó có một mảnh đá nhỏ hơi lóe sáng khiến vô số yêu quái thêm nhỏ dãi, Ngọc Tứ Hồn. Mặc dù nhóm yêu quái đó ẩn nấp xung quanh nhưng không dám tiến lên, cũng không dám tranh đoạt. Bởi vì trong màn sương mờ ảo kia là một đại yêu quái mạnh mẽ đủ khiến cho bọn chúng biến mất không một dấu tích kể cả khi đang ngủ. Vì vậy, dù thèm khát nhưng bọn chúng cũng chỉ có thể đứng nhìn, không dám tới gần.

Kagewaki, người hẳn là rất vui vẻ, năng quả nhiên chưa chết...

Hắn khẽ nhếch khóe môi, tạo thành một nụ cười trào phúng...

Hắn là Naraku, đến từ địa ngục nhưng vĩnh viễn không thể trở thành chủ nhân của địa ngục...

“Naraku” không có quá khứ, không có tương lai, tất cả những gì hắn sở hữu đều là những thứ đoạt được từ người hoặc yêu quái tạo nên, thậm chí, ngay cả cảm xúc cũng không phải là cảm xúc chân chính thuộc về “Naraku”. Đến cuối cùng, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ hắn đang cần nuốt người khác, hay là hắn bị đồng hóa.

Giống như khuôn mặt này, rõ ràng có thể lựa chọn một vẻ mặt khác thể hiện được sức mạnh, được ngoan độc nhưng lại không biết vì sao hắn không thể làm như vậy.

Cái thân xác này, những phần thân thể kém cỏi không ngừng bị đào thải, bị vứt vò, chỉ có khuôn mặt này, thể nhưng qua bao lần lột xác vẫn không thay đổi...

Là người muốn được nhìn nàng nhiều thêm vài lần sao, Kagewaki?

Bàn tay theo thói quen xoa nắm cổ tay trống rỗng, Naraku khẽ mở đôi mắt đầy tà khí, khuôn mặt rất “người” nhưng lại không toát ra một hơi thở nhân loại, chỉ có máu tanh, yêu khí hắc ám lạnh lẽo.

Ha...

Hắn cười tà mị, giống như bông hoa anh túc nở rộ, rực rỡ mà nguy hiểm. Đôi mắt màu máu như hai luồng xoáy ốc bắt đầu khởi động, mà cảm xúc trong đó, không ai có thể nắm bắt... dù thế nào đi nữa, hẳn đều trầm nghĩ, hẳn muốn làm một “Naraku” của riêng mình mà thôi...

Chỉ là Naraku hẳn...

Chẳng lẽ cũng có khát vọng hèn mọn như nhân loại, chỉ có thể hy vọng xa vời như vậy sao?

.....

Hành lang trong đại điện bỗng vang lên những tiếng bước chân linh hoạt...

Chủ nhân của tiếng vang từ xa lại gần, xuyên qua một dãy hành lang tĩnh xảo, khúc khuỷu, cuối cùng dừng lại ở cửa điện chủ, nơi ngập tràn tà khí với sự im lặng quỷ dị...

Đó là một yêu nữ với bộ dạng xinh đẹp, tai nhọn, eo nhỏ, chân trần, dáng người mềm mại, trong tay cầm một chiết phiến, mái tóc đen dài búi cao, trên đầu cắm một chiếc lông chim trắng muốt, ánh mắt màu đỏ sáng lấp lánh đang đứng ở ngoài cửa yên lặng nhìn chăm chú vào bên trong nhưng cô nàng yêu nữ mặc kimono đỏ lại đang bĩu môi khinh thường, lộ ra vài phần phản nghịch...

Rõ ràng là không tín nhiệm nhưng lại luôn luôn bắt nàng đi làm những nhiệm vụ quang trọng, giống như là mèo vờn chuột, nên nàng chưa từng lo là cảnh giác, Naraku tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng...

Hừ! Một ngày nào đó, nàng sẽ thật sự tự do, tự do như một con gió...

Bàn tay nắm chặt lấy chiếc phiến như tự cổ vũ bản thân, yêu nữ bước vào trong nội điện âm u không chút ánh sáng. Thân ảnh nàng tiến vào, chìm vào trong bóng tối, chỉ hiện lên đôi mắt đỏ như hai đốm lửa, như muốn thiêu đốt bóng tối tĩnh mịch trong này.

“Kagura, đi mang ngọc Tứ Hồn về đây.” Giọng điệu bình tĩnh nghe không ra cảm xúc, nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy rét run. Đôi mắt màu đỏ vụng trộm đánh giá khuôn mặt đang chăm chú nhìn vào tấm kính kia, nhưng cuối cùng cũng không nhìn ra được điều gì.

“Đã biết.” Dưới ánh mắt lạnh lẽo của hắn, Kagura căng thẳng thu hồi tầm mắt, nỗ lực áp chế sự bất mãn trong lòng, không hề cung kính cúi đầu lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Nếu không phải vì hắn nắm giữ trái tim nàng, nàng sẽ không sống hèn mọn như vậy!

Mặt trời lên cao, vẻ u ám mấy ngày nay liền được ánh nắng tươi đẹp gột rửa.

Một bóng dáng quý gồi ngồi dưới bóng núi, hai tay cầm cung tiễn chống lên mặt đất, giờ phút này, ánh mắt nàng vô hồn nhìn phía dưới.

Dưới đó là một thảm cỏ vàng, giống như sóng biển dập dờn cuộn cuộn, một vài bông hoa theo gió tung bay, giống như cánh cỏ tích.

Mấy đóa hoa nghịch ngợm cứ vờn trước mắt nàng, nhẹ nhàng cọ cọ vào sườn mặt rồi lại lặng lẽ chạy đi, theo gió cuốn về phương trời xa. Đôi mắt vô thần cuối cùng cũng có tiêu cự. Nàng trừng mắt nhìn, vì sao lại một mình chạy tới nơi đây? Chẳng lẽ vì nghĩ lại chuyện hôm qua mà không đủ kiên cường, hay là vì nghĩ tới tương lai mịt mờ, nhưng tuyệt nhiên nàng sẽ không thừa nhận là bởi vì bản thân xấu hổ, mới có thể ở thời điểm tất cả mọi người đã ngủ say lặng lẽ chuồn đi...

Thật ra cũng không cần thiết phải xấu hổ, bởi yêu quái so với nhân loại thẳng thắn hơn nhiều. Nhưng lần đầu tiên biết yêu khiến nàng trong lúc nhất thời sợ hãi, không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt. Chờ đến lúc ý thức được thì nàng đã ở chỗ này rồi... Như vậy có nghĩa là nàng đã lặng lẽ rời đi không lời từ biệt...

Cổ nhân đã nói: Nhân vô thập toàn, bất phụ Như Lai bất phụ khanh*. Có một số việc luôn làm cho người ta khó có thể lựa chọn, nhưng lại không thể không lựa chọn. Chung quy lại sẽ có tiếc nuối, nhưng cho dù hiện tại có cơ hội được quay trở về, nàng cũng sẽ tiếc nuối khi phải rời bỏ nơi này, hơn nữa, hai tay nàng giờ đã dính đầy máu tươi, mặc dù nhìn trắng trẻo sạch sẽ, nhưng cũng không che dấu được việc đã vậy bản...

Tâm lãnh khốc như vậy, bản thân đầy tội nghiệt như vậy sớm đã không còn thích ứng được với lối sinh hoạt bình thân ở hiện đại, tất cả thói quen ở nơi này, khi trở về, sẽ khiến bản thân nàng biến thành ngoại tộc...

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh thăm thẳm mà bất giác thở dài!

Thật xin lỗi những người thân đang ở một thời không khác!

Không có nàng, ít nhất còn có em trai của nàng chống đỡ, nhưng nếu nơi này không có nàng, kẻ khác không nói nhưng hắn sẽ quyết không tha thứ cho sự phản bội. Hắn sẽ không vì nàng rời đi mà điên cuồng, hắn sẽ kiêu ngạo xoay lưng mà tiếp bước, dùng sự lạnh lùng che dấu vết thương, nhưng từ nay về sau, hắn sẽ không bao giờ mở rộng tâm lòng của chính mình một lần nữa! Một đại yêu quái lại dịu dàng như vậy, nàng sao có thể nhẫn tâm mà tổn thương hắn?

Sesshoumaru...

Sesshoumaru...

Giờ ngay cả gọi tên hắn cũng khiến cho nàng nhớ thương đến muốn rơi lệ. Không phải vì đau buồn, không phải vì vui sướng, mà là vì may mắn không có bỏ qua hắn...

Đúng vậy, đây quả thực là điều may mắn, ai có thể giống như nàng xuyên tới thời không này, ai có thể giống như nàng có đủ thời gian để chờ đợi người trong định mệnh của mình...

Hóa ra ông trời cũng rất nhân từ, mà nàng, người đã từng rất thống hận vận mệnh của bản thân... mà nay, cuối cùng lại cảm thấy thật tốt khi chúng ta không có lướt qua nhau...

Sesshoumaru, nếu chàng là thanh kiếm sắc bén, vậy ta nguyện vì chàng, làm một chiếc vỏ kiếm lặng lẽ bảo vệ bên người!

-----

* Nhân vô thập toàn: Không ai hoàn hảo, không ai có thể tròn vành vạnh.

* Bất phụ Như Lai, bất phụ khanh: bài thơ của Thương Ương Gia Thố.

Phiên âm:

Tự khùng đa tình tổn phạm hành

Nhập sơn hựu phạ ngộ khuynh thành

Thế gian an đắc song toàn pháp

Bất phụ như lai bất phụ khanh,

Dịch thơ (Âm Vũ dịch)

Thẹn tình mình như chốn nghiêm trang

Vào núi tu hành, bóng Người mang

Đời này cách nào trọn vẹn cả

Không phụ Như Lai, chẳng phụ nàng ?

Ý nói: nhân vật chính trong bài thơ luôn luôn bị mâu thuẫn giằng xé, không biết bản thân thuộc về nơi cửa Phật hay là thuộc về người phụ nữ mà ông yêu say đắm.

Trong truyện này có nghĩa là: nữ chính của chúng ta biết không thể lựa chọn đồng thời việc cố gắng tìm đường trở về và ở bên Sess. Quyết định vấn đề này đồng nghĩa với việc bỏ qua vấn đề kia.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

“Ông ông ông...” Giữa không trung, một nữ tử kì quái ngồi trên thuyền lông vũ nghiêng tai nghe tin tức trong gió truyền tới.

“Sao? Người nói ngọc Tứ Hồn ở phía dưới?” Tùy rằng nàng không có biện pháp phát hiện ra chỗ của ngọc Tứ Hồn, nhưng nàng lại cảm giác được một cỗ yêu khí...

Không có nhầm, nàng cảm nhận được hơi thở của Sesshoumaru. Đại yêu quái kiêu ngạo kia khinh thường nhất không phải là ngọc Tứ Hồn sao?

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng nàng không dám có hành động gì quá mức bình thường, bởi vì nàng biết Naraku giờ phút này xuyên qua gương thân của Kanna theo dõi nhất cử nhất động của mình...

Còn đang rối rắm suy nghĩ, bên tai đột nhiên có tiếng gió bén nhọn, Kagura nhất thời hoảng hốt, nhanh chóng né tránh rồi nhìn lại, chỉ thấy một mũi tên mang đầy linh lực tiêu diệt hơn nửa yêu phong.

Vì sao lại là... tên?

Chẳng lẽ...

Đôi mắt đỏ chột lóe, một ý niệm xuất hiện trong đầu, đáy lòng nàng có kim chế hưng phấn, yêu nữ xinh đẹp đáp thuyền lông vũ xuống phía dưới thăm dò.

Ngồi quỳ trên thuyền lông vũ, Kagura cúi đầu nhìn xuống phía dưới, xa xa, bên kia sườn núi, một bóng dáng trắng tấp đang kéo căng dây cung.

Ha ha, quả nhiên là nàng ta!

Không có thời gian để cảm thán lâu, mũi tên thứ hai lại hướng mặt nàng bay tới. Kagura nhú chặt chân mày, thân hình nhanh chóng hạ thấp, tránh thoát khỏi sự công kích, yêu phong xoay tròn, che chở thân thể nàng hạ xuống mặt đất, thu hồi lông vũ cắm lên tóc, mở quạt, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi.

“Này, này, người, người thật muốn đánh nhau với ta sao?” Thấy đối phương lại cài tên lên cung, con người màu đỏ mang theo chút tức giận, nàng vừa rồi

còn rất chờ mong cùng nàng ta gặp mặt, không thể tưởng tượng được nàng ta lại đưa cho nàng phần đại lễ như vậy...

“...” Tiêu Lăng Nguyệt nhũn mày, tiếp tục động tác vừa rồi...

Vốn muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút, lại từ xa cảm nhận được hơi thở quen thuộc. Tuy rằng không tính toán muốn đánh đến người chết ta sống, nhưng vẫn có thể thu được một số tin tức hữu ích...

“Hừ, ta đây liền không khách khí!”

Yêu nữ xinh đẹp xoay người, kimono nhanh chóng tung bay. Quạt xếp trước ngực vung lên, hai tay chuyển động, mũi tên vùn vụt bay tới lập tức bị cuồng phong cuốn lấy, cắm thẳng xuống đất...

Chỉ là một mũi tên yếu ớt, một chiêu đấu cũng không được khiến Kagura có chút bất mãn, gấp quạt lại: “Người cũng chỉ có như vậy thôi sao?”

Không trả lời ngay, nhìn yêu nữ đứng đối diện đã thu hồi ý định chiến đấu, Tiêu Lăng Nguyệt vừa lòng buông cung tiễn.

Sau đó thản nhiên ngẩng đầu, nhìn Kagura mím môi nhũn mày cười: “Không, chẳng qua là ta không thích cảm giác bị người khác theo dõi mà thôi.”

Gi?

Đến giờ phút này, Kagura mới chợt nhận ra cái con ong luôn bay theo bên cạnh mình đã không còn nữa...

A ha ha, Naraku, có phải hân sẽ tức giận không, nếu như vậy thì tốt quá...

Vụng trộm vui vẻ một lát, Kagura không khỏi nhớ tới một nghi vấn khác, bắt đầu đánh giá nữ tử trước mắt này.

“Này, người quả là mệnh lớn, còn chưa có chết?”

Mệnh lớn, có lẽ vậy! Giờ máu chảy trong người nàng cũng không phải của riêng mình nàng nữa...

Nàng không tiếng động cười cười, còn chưa kịp mở miệng, lại thấy yêu nữ mãnh liệt hít hít mũi, vây quanh nàng mà ngửi.

Rõ ràng là nhân loại, sao toàn thân cao thấp lại đầy yêu khí, may mà hơi thở của nàng ta tinh khiết, hương vị nồng đậm như vậy dường như còn muốn lấn át cả hương vị vốn có của nàng ta...

Thế nào lại có hương vị nồng như vậy? Không lẽ, bọn họ...

Ý nghĩ này khiến nàng cảm thấy khó chịu mà không hiểu vì sao, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn bản mặt tươi cười của nữ tử trước mắt một cái. Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười sao?

Tuy rằng nàng đoán không ra toàn bộ nhưng ít nhất cũng có vài phần chuẩn xác...

Nàng... có thể trách nàng ta sao?

Bị một ánh mắt đầy uất hận cùng không cam lòng nhìn chằm chằm, Tiêu Lăng Nguyệt có chút khó hiểu nhìn nàng ta vài lần, đối với yêu nữ trong nóng ngoài lạnh này, nàng cũng không có chán ghét, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, khắc sâu trong ấn tượng của nàng là nàng ta như một con gió phiêu tán trong biển hoa, làm cho nàng lúc đó có chút tiếc thương...

Sứ giả của gió, Kagura. Yêu nữ vì tự do mà sinh ra, luôn muốn làm theo ý mình, không sợ hãi...

Đáng tiếc... Nàng không tiếng động thờ dài, yên lặng động tay, từ trong ngực lấy ra một mảnh nhỏ sáng lấp lánh. Chỉ sợ mục đích nàng ta tới đây là cái này đi.

“Kagura, mang cho Naraku đi.” Nàng không còn quan tâm đến kết quả tranh đoạt ngọc Tứ Hồn nữa, viên ngọc này có thể thực hiện được cái nguyện vọng gì kia chứ, chỉ được cái phóng đại ham muốn đen tối trong lòng mỗi người mà thôi, nàng không muốn dính vào...

“Đừng cho là ta không biết, người thực ra cũng ham muốn nó đi?” Kagura quai dị liếc nàng một cái, dường như muốn nhìn thấu nàng.

“Không...” Cũng không thèm để ý nàng ta hoài nghi, nàng hơi hơi cong khóe môi, gọi lên chút mỉm cười như có như không, “Đã không còn cần thiết nữa.”

Tham vọng của nhân loại giống như độc dược, sẽ ăn mòn bản thân, hướng chi điều nàng muốn đã đạt được, kiếp này, nàng không muốn buông tay báu vật của mình...

Với nàng thế là đã đủ!

Nhìn đối phương tươi cười ngọt ngào hạnh phúc, Kagura cảm thấy thật chói mắt, không chút khách khí đoạt lấy mảnh ngọc trong tay nàng ta, đối với nàng ta không tình nguyện mở miệng:

“Này, ngươi nếu lại còn chết, ta nhất định sẽ giành Sesshoumaru đến tay!”

Lời chúc phúc kì quái như vậy khiến Tiêu Lăng Nguyệt không nhịn được cười một tiếng, bỏ qua lập trường đối địch nhau, xét đến cùng thì Kagura cũng là một cô nương tốt, ít nhất, nàng không có lý do gì chán ghét nàng ta.

“Được.” Khuôn mặt rạng rỡ của Tiêu Lăng Nguyệt nhàn nhạt đáp ứng, nhìn theo bóng nàng ta biến mất nơi phía chân trời.

Nếu điều đó xảy ra, ta cũng chúc ngươi sẽ trở thành một con gió tự do.

Ánh tịch dương từ từ kéo dài trên bãi biển cát vàng, từng con sóng biển hưng hăng một lần lại một lần đánh về phía vách núi, tạo nên vô số bông hoa nước li ti.

Đứng trên một vách đá cao bên bờ biển, một nam tử với bóng dáng tuyết trắng cùng với ngân cầu đứng đó như một bức tượng được trạm khắc hoàn mỹ, hần im lặng nhìn về mặt trời đỏ ở phương xa, gió biển đưa hơi mặn vù vù thổi tới, tung bay mái tóc trắng, ống tay áo trống rỗng tung bay theo gió...

“Lăng Nguyệt tỷ tỷ thế nào còn chưa trở lại?” Một giọng nói trẻ con đầy oán giận từ phía sau không xa truyền đến.

Ngồi trên một tảng đá bằng phẳng, một tiểu cô nương hồn nhiên lác lư hai chân đang thả buồm, thỉnh thoảng lại nhìn về phía chân núi, chờ mong một bóng dáng quen thuộc xuất hiện.

“Hừ, cái cô nàng Lăng Nguyệt kia thế nào lại luôn thích chạy loạn, làm hại chúng ta phải chờ ở đây lâu như vậy, cũng không biết Sessmaru đại nhân thế nào lại cứ cho rằng nàng ta sẽ trở về...” Ôm trọn đầu người, tiểu yêu lục sắc ngồi trên yêu thú song đầu oán thầm, đáy lòng càng thêm bất mãn đối với nữ nhân đã đoạt đi mất lực chú ý của chủ nhân nhà mình.

“Hừ, dù sao cũng chỉ là một nhân loại hèn mọn, dựa vào cái gì mà bắt Sesshoumaru đại nhân vì chờ nàng mà ở đây lãng phí nhiều thời gian như vậy? Sessmaru đại nhân chưa từng ở một chỗ nào ngây ngốc lâu như vậy, đều tại cái kẻ kia làm hại...”

“Ếch nhỏ, ở sau lưng người khác nói xấu là hành vi không có đạo đức.” Một giọng nói từ phía sau bay tới, vốn bàn tay ba ngón cùn cùn đang bắt lấy không khí thể hiện thái độ, đột nhiên dưới thân chao đảo, tiểu yêu từ trên lưng yêu thú té xuống, tình cảm dâng trào ôm hôn đất mẹ.

Hai chân bò lên đầu yêu thú song đầu, đôi mắt hóa nhân kim tinh của tiểu yêu liếc mắt một cái, quả nhiên phía sau là mã huynh đệ.

À thì... mã huynh đệ quả thật không thấp hơn so với tiểu yêu lúc này, cho nên tha thứ cho nó vô tình phạm lỗi...

Tiếng cười khoan khoái từ xa tiến lại gần, từ lúc nàng lên tiếng, tiểu cô nương liền chạy tới cầm lấy những đồ ăn mà nàng mang về, ngoan ngoãn theo bên cạnh người nàng.

“Lăng Nguyệt tỷ tỷ, không cần cười nhạo Jaken đại nhân, Jaken đại nhân ngày nào cũng bị Sesshoumaru đại nhân tặng cho mấy cục u đã thật đáng thương lắm rồi, chúng ta không cần lại đi khi dễ thêm nữa.”

Bộ dáng cùng thần sắc nghiêm trang kết hợp với ngữ điệu non nớt, khiến cho nàng vốn muốn bình tĩnh trở lại lại một lần nữa phá lên cười, chỉ có thể tùy ý đáp lại:

“Ha ha, tỷ không cười, không cười, ha ha ha...”

“Ngươi... ngươi... nữ nhân xấu xa này, xem mặt ngươi xem, rõ ràng là nén cười đến rút gân, còn dám nói không cười nhạo bọn đại gia?” Khôi phục lại sức lực, tiểu yêu cầm trọn đầu người chỉ mạnh về phía đối diện, thở hổn hển nhảy lên, trừng mắt với nữ tử trước mặt.

Nhân loại quả nhiên là thứ đáng ghét!

“A, thật ư? Rõ ràng như vậy sao?” Cũng không để ý đến tiểu yêu tức giận chỉ trích, nàng sờ sờ, cảm thấy mặt đúng thật có chút cứng ngắc, Tiêu Lăng Nguyệt cười đến mắt cũng cong cong, con ngươi đen không còn lạnh lùng như trước.

“Hừ, ngươi là kẻ đáng giận, trẻ như vậy mới trở về, có biết vì ngươi mà chúng ta phải đợi bao lâu không, hả? Sesshoumaru đại nhân là đại yêu quái vĩ đại nhất, thế nhưng lại vì ngươi, một nhân loại nho nhỏ mà ở chỗ này chờ ngươi!”

Hơn nữa, Sesshoumaru đại nhân từ trước tới giờ còn chưa từng chờ nó đâu, trong lòng bỏ thêm một câu, tiểu yêu cup mắt che giấu giận hờn, đồ kị đặt câu hỏi, “Còn nữa, ngươi mặc như vậy là có chuyện gì xảy ra?”

“Này, thôi...”

Quét mắt đến bóng dáng bạch sắc bên kia, Tiêu Lăng Nguyệt không được tự nhiên ho khan một tiếng, ánh mắt mơ hồ không dám đối diện với cái nhìn chăm chú từ rất lâu của tuyết y nam yêu. Thật ra nàng cũng không có ý tứ gì đặc biệt, chỉ là muốn thay đổi một chút thôi.

Bỏ đi một thân y phục vu nữ, đại biểu rằng sau này, nàng chỉ là Tiêu Lăng Nguyệt mà thôi...

“Jaken!” Một tiếng quát lạnh lùng mang theo sự uy nghiêm, khiến tiểu yêu vốn muốn tiếp tục bài ca không quên lập tức im miệng, đỉnh đầu vù vù tuôn mồ hôi lạnh, nhút nhát thu hồi móng vuốt lui về một bên.

Vì sao, Sesshoumaru đại nhân? Chẳng lẽ nó thật sự không quan trọng sao, Sesshoumaru đại nhân?

Đánh gãy màn lái nhải của tiểu yêu, Sesshoumaru hơi nghiêng người, vẫn trung ra khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng như trước, hai sườn mặt là hai hàng yêu văn điểm lệ, đôi mắt vàng trong vắt hòa cùng ánh hoàng hôn khiến ánh mắt ngàn năm lạnh như băng ngoài ý muốn lại toát lên vẻ ôn nhu, hắn đứng ngược sáng, phía sau hắn là những vệt sáng còn sót lại của trời chiều khiến nàng trong nháy mắt quay sang nhìn cảm thấy thật chói lóa, thật đẹp đẽ, làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Trong lòng hơi hơi chấn động, nàng đem ánh mắt vụng trộm của mình thu lại. Ai bảo hồng nhan họa thủy, yêu nhan cũng có thể khuynh quốc khuynh thành!

Không hiểu tại sao đối phương đột nhiên ngưng ngừng, Sesshoumaru hơi híp mắt, cảm xúc của nhân loại hắn vẫn không có cách nào thấu hiểu.

“Cảm”

Một thanh trường kiếm màu bạc được đưa ra theo giọng nói lạnh lùng của hắn, thân kiếm ngắn gọn nhưng không mộc mạc, được trạm khắc tinh xảo, so với thanh kiếm trước, không thể không nói rằng cái chuôi kiếm này phù hợp với tâm ý của nàng hơn, vừa tay, đơn giản, mà lại đẹp mắt.

Cầm kiếm trong tay đang vui vẻ vung vài đường, đáp lại hắn là nàng không tiếng động ngợi khen, không nghĩ tới không chỉ tâm ý tương thông mà vũ khí cũng tương xứng.

“Đây là...” Tuy rằng rất thích nhưng cũng có nghi vấn.

“Thiên Lăng Nha.”

Nàng hơi hơi sững sốt, ngón tay sờ thân kiếm.

Thiên... Lăng Nha sao?

Vậy thanh kiếm đã từng là của nàng đâu?

Như biết được sự nghi hoặc của nàng, tuyết y nam yêu đang nhìn chăm chú vào nàng từ từ chuyển hướng, mang theo một tia sát ý.

“Vật cần chủ không đáng tồn tại!”

Nghe giọng nói của hắn chứa đựng nhân nhạ tức giận, nàng lại ngẩn ngơ.

Vẫn còn vì chuyện lúc trước mà hờn dỗi sao? Hóa ra hắn so với trong tưởng tượng của nàng càng thêm đáng ghét.

Không quen nhìn bộ dáng ngơ ngác ngây ngốc của nàng, tiểu yêu lại nhìn không được bắt đầu bắn nước bọt.

“Hừ, nguoi, nữ nhân này, Sesshoumaru đại nhân dùng chính răng nanh của mình làm thành kiếm, còn đứng ngốc ở đó, tất cả là tại tên Toutousai kia, khiến bốn đại gia bị địa hỏa thiêu không biết bao nhiêu lần, nguoi còn không lại đây cảm tạ bốn đại gia cho từ tở?”

Răng nanh? Thật thế sao? Nàng nở nụ cười, trong lòng có một cỗ vui sướng lan tràn, ngón tay mảnh khảnh vuốt ve thanh kiếm trong tay, trên sườn mặt thanh tú có vài sợi tóc là xòa, đôi mắt đen long lánh nước phản chiếu ánh chiều tà. Sesshoumaru, càng ngày ta càng hiểu thêm ẩn sâu trong nội tâm chàng lại ôn nhu dịu dàng như vậy, vì thế, ta nghĩ ta muốn hiểu nhiều hơn...

Nhìn người nào đó lại bắt đầu cười ngây ngốc, tiểu yêu thấy không thú vị liền tránh ra, vui vẻ cùng tiểu cô nương giành đồ ăn, vẫn là no bụng quan trọng hơn!

Nhìn ánh mắt đang chăm chú nhìn mình chưa từng rời đi, sâu lắng, tập trung nhưng lại tựa như không có nhìn, nàng ngẩng đầu yên lặng cùng hắn nhìn nhau.

Yêu quái trước mắt này, chưa từng có lời ngon tiếng ngọt, cũng không có thể non hẹn biển, hắn luôn dùng hành động chân thực để chứng minh tất cả. Đây là một loại kiêu ngạo, kiêu ngạo đến khinh thường sự hứa hẹn!

Rốt cục, nàng cất bước tiến tới, mở rộng vòng tay, đem bản thân mình vùi vào lòng hắn, sau đó, hắn nở nụ cười, giống như ánh mặt trời tháng ba, tươi đẹp không gì sánh nổi.

“Sesshoumaru, cảm ơn.”

“Không cần!” Đối với lời cảm ơn của nàng, hắn vẫn như trước đạm bạc, chỉ là ánh mắt kia thủy chung không có rời đi, trong đó còn nhân nhạ ẩn chứa sùng nịnh. Có lẽ không người nào phát hiện được, hoặc có lẽ cũng cảm giác được, ngay cả gió cũng vì vậy mà trở nên dịu đi.

Ánh hoàng hôn rải khắp đất trời, trên vách đá bên bờ biển, một đôi nam nữ ôm nhau, nam bạch y, nữ hoàng y, tà áo theo gió bay phấp phới, giống như đôi thần tiên quyến lữ trong truyền thuyết, xinh đẹp làm người khác cực kì hâm mộ...

Một ngày kia, nhắm mắt trong điện cầu nguyện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói của chàng...

Một tháng kia, ta cất tiếng hát cầu siêu, không vì siêu độ, chỉ vì muốn chạm đến ngón tay của chàng...

Một năm kia, đựng phải sơn tặc, không vì chúng sinh hóa giải kiếp nạn, chỉ vì muốn chút ấm áp của chàng...

Một đời này, vượt sông vượt núi tu luyện, không phải vì thành thần, chỉ vì muốn trên đường đời lại cùng chàng gặp nhau...

Sesshoumaru, chân trời góc bể, cuộc đời này, thiếp đã định cùng chàng sánh bước bên nhau!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ngoại Truyện Về Kagewaki.

Ta tên là Kagewaki, là thiếu chủ một thành nhưng lại có một thân thể so với người bình thường yếu ớt hơn rất nhiều. Tất cả chỉ bởi vì thân thể này rất thanh thuần, rất tinh khiết, vì thế mà hấp dẫn vô số yêu quái.

Aizz, quá mức sạch sẽ cũng là một cái tội!

Ta cười tự giễu, không phản kháng, tùy ý để yêu quái xấu xí kia chui vào cơ thể. Dù sao cũng đã sớm thành thói quen, không phải sao?

Đang ngủ say, bỗng có một mùi hương thơm ngát như mùi cỏ thanh mát sau cơn mưa quanh quần chót mũi, một bàn tay mát rượi đặt lên cái trán nóng rực của ta.

“Điện hạ, người phát sốt sao?”

Giọng nói dịu dàng, ấm áp như gió xuân khẽ tẩy rửa tâm hồn đơn giản của ta, như một ngọn đuốc dẫn dắt ta ra khỏi đáy vực đen tăm tối.

Là ai, là ai vậy? Ai lại khiến ta cảm thấy thật ấm áp như thế?

Giấy dựa mở mắt, hình ảnh dần dần trở nên rõ ràng, ta có thể như ý của mình nhìn thấy trước mắt là một cô nương ngồi ngay ngắn bên cạnh.

Mây như vẽ, da trắng nõn nà, môi hồng như cánh hoa. Nhưng hết thấy không thể sánh được với ánh mắt của nàng, một đôi mắt đen láy, sâu thăm thẳm. Chỉ cần liếc mắt một cái, liền khiến ta trầm luân trong đó.

“Người là ai?” Lần đầu tiên, ta thiếu lễ tiết mà hỏi như vậy.

Khóe môi nàng nhếch lên nở nụ cười như có như không, xua đi không khí u ám trong xe ngựa.

“Ta tên là Tiêu Lăng Nguyệt.”

“Điện hạ, ngài nên nghỉ ngơi.” Cách một màn trúc, gã tùy tùng quý trên đất thỉnh cầu chủ nhân của mình, không muốn người vì quá gắng sức mà hôm sau không thể dậy nổi.

Mấy ngày trước, thành chủ bất hạnh qua đời, cả cơ nghiệp khổng lồ liền được tiểu điện hạ từ nhỏ đã lâm bệnh tật quần thân này gác vác trên vai. mấy ngày liền liên tiếp vất vả, đã khiến cho thân thể của điện hạ vốn đã suy yếu càng không thể chịu nổi, tùy lúc đều có thể bộc phát nguy kịch.

“Khụ khụ khụ...” Một trận ho khan kịch liệt từ bên trong truyền ra, bọn người hầu ở gian ngoài vô cùng lo lắng nhưng không dám tự tiện xông vào.

“Điện hạ, ngài không sao chứ?”

“Khụ khụ... Không... Ta không sao, lui xuống hết đi!” Giọng nói khàn khàn nhưng hàm chứa sự uy nghiêm, khiến người khác không thể không nghe theo.

“Vâng, điện hạ” Cung kính hành lễ một cái, nhóm tùy tùng tuân lệnh lui xuống.

Trong tiểu viện yên tĩnh truyền đến vài tiếng chim hót thanh thúy, mấy đóa hoa yên lặng tỏa hương thơm ngát. Sau khi đem toàn bộ công văn phê duyệt xong, ta buông bút trong tay xuống, thần sắc mệt mỏi ngồi dựa vào thành cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua song cửa chiếu lên người ta. Gương mặt tuần tú vẫn tái nhợt như trước, còn mang theo sắc đỏ không bình thường, mái tóc dài hơi xoắn xòa tùy ý khiến thân thể suy yếu có thêm chút sức sống. Thân làm thành chủ, ta tuy có thân thể không khỏe mạnh, nhưng không thể vì thế mà để bản thân trở thành trò hề trước mặt dân chúng.

Nhìn tiểu viện với chim, với hoa, với tiếng nước chảy róc rách bùng bùng sức sống, ta vươn tay trái, đón lấy những tia nắng ấm áp ngoài cửa sổ. Ông tay áo rộng rãi theo động tác mà chậm chạp hạ xuống, lộ ra là một cánh tay trắng quá mức bình thường, trên đó đeo một chuỗi Phật châu.

Ta chậm rãi thu cánh tay. Vuốt ve chuỗi Phật châu kia, trong đôi mắt buồn bã cuối cùng cũng lộ ra chút ý cười.

“Lăng Nguyệt... nàng... vẫn ổn chứ?”

“Khụ khụ khụ...”

Đêm đã khuya, trong màn trúc vẫn tiếp tục phát ra tiếng ho khan, mọi người bên ngoài càng lo lắng không thôi, không dám rời đi.

“Điện hạ, xin người để chúng tiểu nhân đi mời đại phu!”

“Đúng vậy, điện hạ, bệnh tình của ngài không thể coi nhẹ được!”

“Khụ... không... không cần! Các người... lui xuống hết cho ta... khụ khụ...” Giọng nói càng lúc càng suy yếu, cuối cùng có chút hoảng loạn.

“Vâng, điện hạ.” Nhóm hạ nhân bên ngoài rút cục vẫn ngại uy nghiêm của chủ tử mà không cố khuyên bảo nữa, bắt đầu đi lui ra.

“Khụ khụ...” Miễn cưỡng nhìn con ho dồn dập, trước mắt ta biến thành một màu đen, chỉ có thể vô lực nằm xuống, chờ đợi bóng tối lảng lạng biến mất.

Đột một lúc lâu, màn đen rút cục cũng lui đi, ánh nền lấp lóa từ chiếc đèn lồng phản chiếu trong mắt ta. Một con thiêu thân không biết từ đâu bay vọt, lượn vòng quanh chiếc đèn lồng, một vòng lại thêm một vòng, cuối cùng không kháng cự lại được ánh sáng ấm áp dụ hoặc kia, lao thẳng vào. Lát sau, hóa thành tro tàn, rơi xuống mặt đất.

Lăng Nguyệt... ta với con thiêu thân này chắc cũng giống nhau. Nhưng mà nó trước khi chết còn được hưởng chút ấm áp của ngọn lửa mà cả đời luôn mơ ước, mà ta... ta... cuối cùng cũng không thể gặp lại nàng...

Thật sự... Thật sự không cam lòng... Ước nguyện còn chưa kịp thực hiện được sao có thể, sao ta có thể chết đi như vậy? Ta rất muốn... rất muốn lại được gặp nàng... dù chỉ một lần!

“Lăng Nguyệt... Lăng Nguyệt...”

“Không cam lòng sao? Vậy đem thân thể của người cho ta, ta sẽ giúp người thực hiện nguyện vọng cuối cùng.”

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một con yêu quái khoác mặt nạ lông thú, cũng không có quá kinh ngạc. Nhìn trộm con yêu quái này, lại nghe những tiếng gầm gừ của đám yêu quái ở bên ngoài, chắc là e ngại linh lực của chuỗi Phật châu mà không dám tiến vào.

Có thể chứ?

Nhớ tới nụ cười tươi tắn ấm áp kia, tâm ta cũng ấm áp theo, không còn lạnh lẽo nữa. Có lẽ được chết trong lòng nàng chính là hạnh phúc lớn nhất của ta. Chỉ là...

“Người chắc là rất mạnh... Được thôi, ta có thể giao thân xác này cho người... Nhưng, người chỉ cần giúp ta yên lặng từ xa nhìn nàng bình an là được rồi, những điều còn lại... không cần thiết...”

Hãy giúp ta đem tình yêu say đắm mà tuyệt vọng này cùng xuống địa ngục đi... Chỉ cần sâu thẳm trong linh hồn, trọn đời không quên nàng là được.

“Được! Chúng ta họp nhất đi...”

Vô số tàn thể của yêu quái điên cuồng lao vào cơ thể ta, cắn nuốt, xâm chiếm. Cuối cùng, ánh sáng le lói từ ngọn đèn cũng biến mất, không còn nhìn thấy bất cứ một cái gì, không còn nghe thấy bất cứ một âm thanh gì, không còn cảm thấy bất cứ một cảm giác gì nữa...

A, ta muốn nói lời vĩnh biệt...

Hẹn gặp lại, Lăng Nguyệt!

Hẹn gặp lại... nữ tử mà ta yêu say đắm!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ngoại Truyện 2.

Phía trên ngọn núi cao vút bên vực biển sâu hun hút, một tòa tháp sừng sững đứng đó, đơn độc giữa đất trời.

Trong bóng đêm, chỉ có ánh nền mờ ảo cùng với ánh sáng yếu ớt của trăng sao soi rọi, xung quanh im ắng.

Trăng tròn lên cao, dải ngân hà bắt đầu lui dần, ánh sao thưa thớt. Bầu trời đêm cao thăm thẳm soi xuống mặt biển đêm sâu hun hút không thấy đáy khiến không gian càng trở nên mênh mông bất ngát, thần bí khôn cùng...

Năm tháng đi qua dường như không lưu lại dấu vết nơi đây, một năm lại một năm nữa không có gì khác biệt.

Trên đỉnh cao nhất của tòa tháp là một cung điện trống trải, ngọn đèn mờ nhạt chiếu sáng nơi vương tọa, một tuyệt thế nam tử khuynh quốc khinh thành lười nhác, tùy ý ngồi đó, mái tóc trắng như tuyết theo đầu vai buông xuống, thật dài, như dải ngân hà treo ngược. Giống như là hơi mồi, hần nhẹ nhàng di chuyển thân hình một chút, trong đại điện yên tĩnh vang lên tiếng kim loại thanh thúy. Dù là động tác rất nhỏ cũng khiến cho chiếc xiềng xích dưới chân lộ ra...

Đây là một cái xích màu trắng bạc, nhìn không rõ làm từ chất liệu gì, phía trên khắc hình đầu rồng, ôm sát lấy cổ chân trắng như ngọc của hắn...

Không biết là vì nguyên nhân gì, đầu rồng hôm nay dường như bất an, hơi dao động, còn phát ra tiếng kêu mơ hồ như có như không, như là bất cứ lúc nào sẽ thoát khỏi hình dáng này, bay lên chín tầng mây...

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lấy ly rượu hóp một ngụm, tùy ý để hương vị của rượu quấn quanh chóp mũi. Cho dù chỉ là một động tác tùy ý, lười nhác nhưng cũng toát lên vẻ vương giả cao quý, tao nhã. Mắt phượng hơi hơi liếc nhìn phía dưới, đôi đồng tử thâm thúy nhìn ma lực đang không ngừng chuyển động. Rốt cục đã đến giới hạn rồi sao?

Ha..!

Hắn hít một hơi cười trào phúng...

Người người đều khát cầu sức mạnh, trong mắt hắn lại là trói buộc.

Hắn, Đông Ly, vương của tộc hồ, từ thuở viễn cổ hồng hoang đến nay... Những người sống cùng thời với hắn đều đã sớm chết hết, còn sót lại vài người thì thật lâu trước kia đã tu luyện đạt thành, thăng tiên hồ, chỉ còn có hắn cô đơn một người một ngựa cố chấp lưu lại cái thế giới này, không muốn rời đi...

Đáng tiếc...

Đã đến lúc không thể không rời đi... Sức mạnh của hắn, hắn đã không còn khả năng khống chế, một khi toàn bộ được phóng thích, thế giới này, chỉ sợ sẽ không còn tồn tại.

Cuối cùng vẫn là không đành lòng, mặc dù thế giới này sớm đã không còn như trước, nhưng ít nhất, vẫn còn có một sinh mệnh hắn lưu luyến.

Không ai biết rằng, đã rất lâu rất lâu, hắn mới chờ được một sinh mệnh hắn lưu luyến tiếc, thế nhưng...

Ha ha, hóa ra đã lâu như vậy... môi gọi lên nụ cười nhợt nhạt như có như không, nhưng không hề mất đi vẻ đẹp kinh động lòng người, đáng tiếc, giờ không có người nào ở bên để thưởng thức vẻ tao nhã này.

Thật lâu sau, tươi cười nhạt dần, hắn nâng ly, ngửa đầu uống cạn một hơi... thời điểm đã tới!

“Choang”, tiếng ly thủy tinh rơi vỡ tan trên đất như tiếng trả lời, không khí dưới chân hắn trầm xuống, ngọn đèn lay động lúc sáng lúc tối, lắc lư bất định, giá đèn chao đảo mãnh liệt như muốn đổ, ngay cả toàn bộ tòa tháp cũng muốn rung lên.

Thân hình thon dài đứng lên, nhìn bốn phía, cả đại điện xa hoa, đồ đạc tinh xảo dần vỡ nát... Cuối cùng, cả tòa tháp sụp đổ, biến mất giữa biển lớn mênh mông...

Mà hắn cứ như vậy đứng giữa khoảng không, như vị đại thần cúi xuống nhìn chúng sinh.

Gió biển gào thét, mái tóc bạc bay tán loạn trong không trung, không theo một quỹ đạo nhất định. Thân hình cao lớn, đáng người uy vũ, nhân loại cũng như yêu loại chỉ có thể ngược nhìn hắn mà tôn kính, đó là một khoảng cách không thể nào vượt qua, long bào đỏ như lửa bay phấp phật trong gió, như hỏa diễm thiêu đốt giữa trời, tùy ý phô bày sức mạnh...

Dồn toàn bộ áp lực xuống hải vực, hắn ổn định sức mạnh đang xao động trong cơ thể, cẩn thận không ché, không để nó tiếp tục lan tràn. Cực quang nhiều màu xuất hiện trên mặt biển, ở nơi mắt thường không nhìn thấy, có một sức mạnh khổng lồ khiến không khí trở nên vận vận, dường như chỉ cần hắn tùy ý, trời đất liền bị hủy diệt!

Chỉ có thần mới có được sức mạnh như vậy!

Những chùm sáng nhiều màu phóng ra quanh thân hắn, khiến thân hình hắn dần trở nên mơ hồ, không khí xung quanh chuyển động đến mất thường cũng có thể nhìn thấy được.

Không có cự tuyệt, cũng không có trốn tránh, hắn tùy ý để sức mạnh phản ngược lên bản thân mình... hắn mở đôi mắt phượng, trông mắt tím nhìn về phía tây xa xôi, nơi hắn muốn nói lời từ biệt cuối cùng...

Hẹn gặp lại!

Cuối cùng, không ai thấy hắn hơi hơi cười như hoa quỳnh nở trong đêm, chỉ vài giây sau, bóng dáng đó đã biến mất giữa đất trời giống như chưa từng xuất hiện qua, không một dấu vết lưu lại!

.....

“Sao vậy?” Trong hoa viên vương cung của Tây quốc, vị vương khuyển tộc cau mày, nhẹ giọng hỏi thê tử đang mang thai đến tháng thứ sáu thứ bảy trước mặt.

“Hà?” Thành linh bị giọng nói vang lên làm cho giật mình, nữ tử đang ngắm bầu trời đêm kinh ngạc quay đầu lại, trong đôi mắt đen mang theo sự mờ mịt cùng luống cuống, cho đến khi trượng phu đưa bàn tay đầy yêu văn lên vuốt ve khuôn mặt nàng, nàng mới bình tĩnh.

Đối với ánh mắt lo lắng của Sesshoumaru, Tiêu Lăng Nguyệt ra vẻ thoải mái mà cười, “Không, không có gì.”

Theo cánh tay đối phương mở ra, nàng thuận thế dựa vào lồng ngực rộng lớn kia, tay trái vô ý nhẹ xoa xoa bụng, nàng đem ánh mắt nhìn về phía bầu trời đêm sâu thẳm.

Không có gì, chỉ là tự dưng nàng cảm thấy có chút hụt hẫng, phảng phất như có một điều gì đó đã vĩnh viễn mất đi, sẽ không thể tìm về được nữa...

Lòng bàn tay đột nhiên run lên, tiểu gia hỏa ở trong bụng không chịu cô đơn đang nhắc nhở sự tồn tại của bản thân.

Thu hồi cảm xúc thất lạc không hiểu, Tiêu Lăng Nguyệt buồn cười nhìn về phía trượng phu của mình oán giận: “Đó, Sesshoumaru, con của chàng lại khi dễ ta...”

Đồng tử màu vàng hơi hơi ngưng lại, bàn tay hàng năm luôn cầm kiếm, mang theo chút cẩn thận dè dặt, nhẹ nhàng đặt lên bụng thê tử.

“Bụp”, như là đáp lại, lại như nhắc nhở, sinh mệnh nhỏ nhỏ mới đầu chỉ đập một chút, sau lại mãnh liệt không ngừng đập lên chỗ bàn tay thô ráp đang đặt lên bụng nàng.

Trên khuôn mặt lạnh nhạt của Sesshoumaru hiện ra sự vui sướng, đôi mắt vàng lạnh như băng trở nên nhu hòa hơn.

Đây là huyết mạch của hắn, là người kế thừa của hắn, là đứa con đáng kiêu ngạo của hắn!

Sinh mệnh, từ xưa cho tới bây giờ đều là một điều kỳ diệu!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Minh Sesshoumaru* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.